

٢٠٠ د يوان علي بن أبي طالب رضي الله عنه وشرحه باللغة الفارسية،
 جمع حسين بن معين الدين (٨٧٠ هـ) . بخط محمود بن
 قاسم ، سنة ٩٢٣ هـ .

٩٥ ق
 نسخة جيدة ، خطها تعليق ، الشرح بالحمرة . ٢٣ × ١٧ سم ٤٢٠٧

كشف الظنون ، ١ : ٢٠٨ ، مجمع المؤلفين ٤ : ٦٣
 ١ - الشتر ، أدب اللغة العربية ، المجلد ١ ، حسين بن
 معين الدين - ٨٧٠ هـ ج - النسخ د - تاريخ النسخ
 هـ - نسخ د يوان علي
 ع - د يوان أمير السجستان
 بن أبي طالب باللغة الفارسية
 مؤمنين علي بن أبي طالب .

مكتبة جامعة الزاوية - قسم المخطوطات

٤٢٠٧ ق ٣١٨٨٧

الرقم

المؤلف: ديوان علي بن أبي طالب وشرحها بالشيخ الجليلي

المؤلف: صبح / حسين بن محمد بن الحسين

تاريخ النسخ: ٩٤٣ هـ

اسم النسخ: محمد بن علي

عدد الأوراق: ٩٥

عدد صفحات: ٨٥

٣٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي هدانا لهذا السلام على نبيه محمد وآله الطيبين

الطيبين الطاهرين بعد فهذا وليا أن أمير المؤمنين وإمام

المؤمنين موصوف بالمسبلين أسد الله الغالب ومطلوب

كل طالب أبي الحسن علي بن أبي طالب حُرِّفَ الألف

بالتاء من جهة التمثال كقوله أبوهم آدم والام هو آدم

وآدمي از ریه مثال بهم مانند که پدر آدم و هوام را شد ما

شمان يكن لهم في أصلهم شرف

که بود آن سر راه جهت اصل شرف

ما النخس إلا لاهل العلم إتهم

نخس به صاحب علم است که مستعدانم

وإجماعهم لا يهل العلم أعداء

و جمع با اهل علم و صاحب علم است

فإن تشبنا جو و غلباء

که نوی منظر امثال و خداوند است

فوقهم بعلم ولا ينبغي بدلا

در اهل علم و عمل و بطلان مطلب

فغير قبل المودع والاشاء

و کشت دوست و برادر هم

و اسلمني الزمان إلى حديق

و کشت من بستان بهار

الفرقة بين طاهرين كذا من كذا وكذا وكذا

اَخْلَاوْا اِذَا اسْتَعِيْتُمْ عَنْهُمْ
 مجتهدار غنی کردم از ایشان
 وَ لَكِنَّ لَآ يَذَرُكُمْ لَكَ الْوَفَا
 ولیکن با من آخری وفا باشد
 وَيَقْبِي الْوَدَّ مَا بَقِيَ الْوَقْتُ
 و بقی آن دوستی که وقت باشد
 وَ عَاثِبِي بِمَا قَبْلَكَ الْكُفَا
 و عاثب باشم بر چه در پیش باشد
 فَلَا تَقْرَبُ دَرَمٌ وَلَا غَنَا
 غنا و فقر و عالم نمی بقاشد
 وَلَا يَصْفُوا عَنِ الْعِشْقِ الْمَالُ
 که عشق بدارد سقای وفا باشد
 وَ كُلُّ جَرِيحَةٍ فَلَهَا دَوَا
 و سوز و خلق لبس له دوا

بگفت هر جراحت را دوا هست
 و لبس بدایم از بدای غنیم
 غنا و دانی نماند و غنیم
 اِذَا اُكْثِرْتَ عَقْدَافِنِ جَنَمِ
 بعد و دوستی منکر جو گشتم
 اِذَا كَانَتْ رَأْسُ اَهْلِ الْبَيْتِ وَجِي
 از آن که راس اهل بیت و جلی
 ز اهل بیت هر که گشت و جلی
 وَ مَا طَلَبُ الْخَيْفَةِ بِالْجَنَنِ
 و طلب خدیش بر حسب گشت
 لَمَّا شَدَّ عَيْشُكَ بِرَحَبِ
 چون شد عیش تو در رحمت
 فَتَوَلَّى جَنَّتُكَ بِجَنَّةِ وَ حَلِيلُكَ
 و تو را جنت تو در جنت و حلیل
 بِرَبِّكَ اَبَدُ تَرَدُّدِي وَ رُزْدِي
 در رب تو ابد تردید و روزی
 وَ لَعَلَّ السَّلَامَ يَسْتَعْرِ
 و لعل السلام بستاند
 لِيَصِيدَ اِنْ اَرَادَتْ بِلَا اَمْتَرَا
 بصداید آن آردت بلا امترا
 اِي سِيدُ رَقْدِي سَوِي مَحَر
 ای سید رقد من سوی محار
 يَتَدَبَّرُ اَتَعَدُّ فِي خَلْقِ السَّكَا
 تدبیر کند ای تعدد فی خلق السکا
 نَوَافِيسَ وَ اَلْمَوَاسِمَ
 نوافیس و المواسم

نیت

کنیم

وَفِي الْآيَاتِ أَنْ سَأَلْتُ قَبِي
 بِرُوحِي نَفْسِي كَمَا تَقْرَأُ فِي الْقُرْآنِ
 وَمَنْ يَرْوِي الْحَقَّ يَوْمَ قُلْتُمْ
 حَقًّا مَسْخَرٌ لِيَوْمٍ رَاحٍ
 وَأَنْ شَرِبَ أَمْرًا يَوْمًا دَوَا
 وَكَرَّ شَرِبَ فَوْرًا بِهَرَبٍ عِلَالٍ
 وَفِي يَوْمٍ مَسْخَرٌ قَضَى الْحَاجَّ
 بِرُوحِي نَفْسِي رَفَعَ حَاجَاتِهِ
 وَفِي الْجَمْعِ تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 بِرُوحِي نَفْسِي تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 وَهَذَا الْعِلْمُ لَمْ يَكُنْ لِيَوْمًا
 أَزِينَ سَأَلَ عِلْمٌ مِمَّنْ زَعَمُوا

فَاثْلُثَاوَهُ
 رَجُلَيْنِ

وَفِي الْآيَاتِ أَنْ سَأَلْتُ قَبِي
 بِرُوحِي نَفْسِي كَمَا تَقْرَأُ فِي الْقُرْآنِ
 وَمَنْ يَرْوِي الْحَقَّ يَوْمَ قُلْتُمْ
 حَقًّا مَسْخَرٌ لِيَوْمٍ رَاحٍ
 وَأَنْ شَرِبَ أَمْرًا يَوْمًا دَوَا
 وَكَرَّ شَرِبَ فَوْرًا بِهَرَبٍ عِلَالٍ
 وَفِي يَوْمٍ مَسْخَرٌ قَضَى الْحَاجَّ
 بِرُوحِي نَفْسِي رَفَعَ حَاجَاتِهِ
 وَفِي الْجَمْعِ تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 بِرُوحِي نَفْسِي تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 وَهَذَا الْعِلْمُ لَمْ يَكُنْ لِيَوْمًا
 أَزِينَ سَأَلَ عِلْمٌ مِمَّنْ زَعَمُوا

وَفِي الْآيَاتِ أَنْ سَأَلْتُ قَبِي
 بِرُوحِي نَفْسِي كَمَا تَقْرَأُ فِي الْقُرْآنِ
 وَمَنْ يَرْوِي الْحَقَّ يَوْمَ قُلْتُمْ
 حَقًّا مَسْخَرٌ لِيَوْمٍ رَاحٍ
 وَأَنْ شَرِبَ أَمْرًا يَوْمًا دَوَا
 وَكَرَّ شَرِبَ فَوْرًا بِهَرَبٍ عِلَالٍ
 وَفِي يَوْمٍ مَسْخَرٌ قَضَى الْحَاجَّ
 بِرُوحِي نَفْسِي رَفَعَ حَاجَاتِهِ
 وَفِي الْجَمْعِ تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 بِرُوحِي نَفْسِي تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 وَهَذَا الْعِلْمُ لَمْ يَكُنْ لِيَوْمًا
 أَزِينَ سَأَلَ عِلْمٌ مِمَّنْ زَعَمُوا

أَعْدَا

وَفِي الْآيَاتِ أَنْ سَأَلْتُ قَبِي
 بِرُوحِي نَفْسِي كَمَا تَقْرَأُ فِي الْقُرْآنِ
 وَمَنْ يَرْوِي الْحَقَّ يَوْمَ قُلْتُمْ
 حَقًّا مَسْخَرٌ لِيَوْمٍ رَاحٍ
 وَأَنْ شَرِبَ أَمْرًا يَوْمًا دَوَا
 وَكَرَّ شَرِبَ فَوْرًا بِهَرَبٍ عِلَالٍ
 وَفِي يَوْمٍ مَسْخَرٌ قَضَى الْحَاجَّ
 بِرُوحِي نَفْسِي رَفَعَ حَاجَاتِهِ
 وَفِي الْجَمْعِ تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 بِرُوحِي نَفْسِي تَزْوِجٌ وَغَيْرُ شَيْءٍ
 وَهَذَا الْعِلْمُ لَمْ يَكُنْ لِيَوْمًا
 أَزِينَ سَأَلَ عِلْمٌ مِمَّنْ زَعَمُوا

چون زبیرک دعاقل کس باشد کجول باو خیانت میکند دنیا بود از هر یار جدا
ان کنت غلبت فی کما شئت فی الملکات صخره صما
اگر هیچ و بلا آید من غلبت چون شتم

بمنکلام بلا و غم هیچ چون صخره صما
عالم با بلبلا علی بان لیس بقی النعیم واللا و الللا
من عالم با سرار بلا و هیچ و غم هیچ که بنود و ای هرگز بلا و محنت دنیا
لبیک لبیک انت مولاه فارحم عبیدا الیک ملجا
ای تو مولای کسی کو میرز لبیک رحم کن بر بندگی کو را سوی شست النجا
یا ذا الکیالی علیک معتمدی طوبی لمن کنت انت مولاه
ای خداوند معالی بر تو دارم اعتنا و جفا حال کسی کو چون توی
طوبی لمن کان نادما ارقا یسکوا فی الجلال بلوا
ای تو که از نادمان با شکر کردار و شکوه سوی کرد کار خود در انا
عصا

یادوم

اذا قال کذلک اجابه الله تعالی
والقلب من القلب ولیل حین طعنه

و کما ب عیلة و لا شتم اکثر من حبیه لمولاه
بیت اور ایچ در و رحمت بیاری بیشتر از دوستی از مهر و ملا
اذا خلا فی الظلام تبعه ملا اجابه الله ثم لبیاه
چون دعا گوید میان ظلمت تاریک شب از خدا لبیک آید در جودش بر ملا

ول علیه السلام
سالت عیدی وانت فی کفنی و کل ما قلت قد سمعنا
بند من در پناهم آمدی کردی سوال هر چه از احوال خود گفتی شنیدیم
صوتک نشانه ملکایکته قد تبک الان قد غفرناه
ساکان عشق من مشتاقی آواز تو منی که ان ترا بخشیدم از من
فی حبیه الی الیک انتاه طوبی لمن طوبی باه ثم طوبی باه
در بهشت عدا دو کور افتاد کردی ای خوشایست خوشایست
سئلنی بلا حسیه و لا غیب ولا تخف اننی انا الله
کلام خوار من بوی حسیه حسیه رس بگذارد چون مولا منم
فلا تصعب لکما البهل و ایاک و ایاه فکم من جاهل از وی حکما حیر
منوتم بخت جا از در که از غما از وی ما در سینه دل از و درو

جنت سراد

خدا

چین احوال و

اگر چه شکر است و غصه هم
اذا شکرت و غصه هم

بَقَا نَحْمُ الْمَرْءَ بِالْمَرْءِ إِذَا مَا هُوَ شَابَهُ ^{اشبَاهُ} وَلِلنَّبِيِّ مِنَ الشَّيْءِ مُغَايِرَةٌ
 قَبَا نَحْمُ الْمَرْءَ بِالْمَرْءِ إِذَا مَا هُوَ شَابَهُ ^{اشبَاهُ} كَمَا هُوَ فِي بَعْضِ الشَّيْءِ بِأَشْبَاهِهَا
 رَأَى عَلَى السَّلَامِ
 فَرَبْنَا حَوَاةَ النَّاسِ عَشِيَّةً نَكْرًا وَلَمَّا بَرَأُوا قَصْدَ السَّبِيلِ وَلَا
 زِدِيمُ الْعَدُوِّ رَاكِدُونَ ^{از بکسر رسول حق}
 فَلَمَّا أَنَا مَا بَارِعَتِي كَانَ كَلْبًا عَلَى طَائِفَةِ الرِّجَالِ وَالْحَقُّ دِينِي
 جَوَانِدُ بَرَنُوى نَوْرُ مَدَانِ بَرَاكِيمِ
 نَهْرُ نَارِ رَسُولِ اللَّهِ لَمَّا تَدَابَرُوا وَتَنَابَتْ إِلَيْهِ الْمُسْلِمُونَ وَوَيْلٌ لِي
 نَبِيٍّ رَايَارِي أَوْ مَنَازِلِي ^{کشیدگی} سَوَاءٌ دَرُوى كَرَدْنَا هَلْ عَمِلَ دِينِ
 أَرَى شَرًّا نَزَعِي وَتَعَلَّفَ مَا نَهَى وَأَسَدًا جِيَا عَا فَنُظَامُ الدِّمْرِ مَا تَرَى
 وَدِيمُ زَمَرِ شَوْخَرِ أَمَّا لَسْتُ بِرَأْبٍ ^{علف} دَرِ جَرِ جَعَانِ نَشْنُ شِيرِ مَكْرُورِ
 وَالشَّرَفُ قَوْمٍ لَا يَنَالُونَ قَوْمَهُمْ وَقَوْمًا لِيَا مَا تَأْكُلُ الْمَنُ وَالسَّلَاةُ
 بَهْرَتَرِ قَوْمِ ^{بهرترین قوم} اَزْ عَالَمِ نِيَا بِزُفَرِ نَشْنُ ^{بدرترین قوم از من و بملوک و غل}
 مَحْرُورِ مِنَ الدُّنْيَا حَارِ فَنَارًا مَحَلُّ فَنَاءٍ لَا مَحَلَّ بِنَاءٍ

وله عليه السلام

محرز باش ز دنیا که بود پیشکش

مَوْضِعِي غَسْتِي بَوَسْتِ دَوَّجَانِ ^{موضع غسستی بوست دو جان}
 فَصَفَوْهَا مَحْرُورَةً بَلَدُورَةً وَرَأَتْهَا مَقْرُونَةً بَعْنَاءَ
 اِي عَاشِقٍ دُنْيَا كَيْفَ تَوَكَّدُ رَوِي نَاقِمِ شَوِي ^{ناقم شوی} اَخْرَجُوهُ بَيْنِي بَعْنَاءِ
 طَلَقِ الدُّنْيَا ثَلَاثًا وَأَطْلَبْتَنِي زَوْجًا سَوَاءَهَا
 سَهْ طَلَقِي بَكْوِي وَبِنَاءِ ^{بکوی و بنیاد} عَجْرًا وَجَوِي مَعْدَمِ وَمَمَرِ
 رَهْكَ زَوْجَةً سَوَاءَهَا كَاثِبًا لِي مَنَ أَتَا هَا
 زَا كَلِمَةُ ^{از کلمه این} جَنَّتِ بِي وَفَدَا ^{جنت بی و فدای} غَمِّ نَدَارِ دُرُوسِ مَرَانِ ^{غم ندارد در سویران} بَكْرِ
 فَاذًا أَنَا لَتَ مَنَاءَا مِنْهُ وَالنَّهْ قَقَاءَا
 جَوْنِ مَرَادِي ^{جوان مرادی} اَزْ بَرِ كَرِ ^{از بر کر} دَوَّاسِ ^{دو واس} مَعْدَمِ
 لَمِنْ بَعْدِ كَلَفَيْنِ النَّبِيِّ وَفَدَا ^{باز ثوابه آسختی علی ما که تو می}
 اَزْ بِي نَعْلِ سَوَالِ دَفْنِ اَوَّجَانِ ^{بود غمگین بر سر میر که آن بعد از}
 دُرُوبِنَا رَسُولِ اللَّهِ فَعِنَّا قَلْبُنْ نَزِي ^{بند که غیظا ما عینا من الرزق}
 تَعْرِيفِ كَوْنِ مَارِ اَزْ بِي فَوْرِ سَرِ ^{در میان زندگان مثل شرفی}
 نَمُكَانَ لَنَا كَالْحَصْنِ مَنَ دُونِ اَهْلِهِ ^{که معتقل خزان من العسکری}

حاشی بر این بیت در کلامت با کمال
 راجع است به صورتی که در این بیت
 با شوق الدنیا که در کلامت و در کلامت
 و در کلامت و در کلامت و در کلامت

وله عليه السلام

CC

بود چون حصن متین ما را از جور **اطمان** داشت بندی هر جز ما را عدای خدا
 و گشت بر تو باه منور و الهی **طمان** صباغ کسای آرایح فینا و اعتدی
 ما بدو ایش می بودیم با نور **طمان** هر صباغ و شام کاند شد خودی از
 لقد عشت ظلمة بعد موت **طمان** نه از افقند از او شعلی ظلمة الدجی
 بعد از تو بود ظلمت بر دی ما کشید **طمان** روز روشن گشت بر ما ظلمت شام و بی
 فیا نفر من هم الجوارح والحنان **طمان** و با غیر محبت هر دو از تو و از تو
 ای تو که گشتی سرچشمه جان و حق **طمان** وی تو بگو ز کشتی کورا بود در خاک
 کان انور الناس بعدک ضیئت **طمان** سفینه تیغ فینا فی البحر و انما
 کارهای مردمان بعد از تو باشد فی **طمان** همچو آن کشتی که کام موج اندر هوا
 وضائق فضا الارض عنهم بر حیه **طمان** بقدر رسول الله اذ قیل قد مضی
 شرف فضا ارض بر ما نکش این و شرف **طمان** تا رسول الله رفت آخر ازین و ازین
 فقد نزلت بالمساکین مضیبه **طمان** کصدع الصفا لا شغب للصدیغ فی
 کشتی نزل بر مساکین بلائی و علاج **طمان** چون شکاف سنگ نمران فصل کرده
 فلن یستغل الناس تلك مضیبه **طمان** و لن یخیر العظیم الذی منهم و یقی
 کم فی او نه در ماین مضیبت بخود **طمان** کی توان بست سخنان کشته و سید

و فی

و فی کل وقت الصلوة **طمان** **طمان** بلال یلعنوا بانهم کلوا عدا
 بود هر وقت و جدو حال او هر نماز **طمان** چون بلا کش نام کفر و صلوة و عدا
 و یطلب اقوام موافقین **طمان** و فینا موافقین النور و الهی
 هر دو آن میراث اگر تو اسد از مرد **طمان** در میان ما راست میراث نبوت با
 لا موعظة لا یند علیها السلام فی حوز الباء **طمان** احسین انی و اعط و مودت
 بشو حسین و عطا و می برین **طمان** فافهم فان العاقل المستأوب
 و احفظ وصیة و الید المحن **طمان** عاقل طالب کد خورشید و ای
 در دل نکا دار وصیة بر این **طمان** یعدوگ بالآداب کیدا تعجب
 ابی ان الرزق مکنون **طمان** فعدک بالاجال فینما تطلب
 باشد کفیل حق خداوندی **طمان** تو اندکی طلب کن و هر چه
 لا یجعلن المال کسبک مقروا **طمان** و تقی لا شک فاجعلن ما کسب
 ز کسب خوشتن به و الحیدر **طمان** فتوی حق بجوی و از آن کسب کن
 کفیل الاله یزق کل برزیه **طمان** و المال عاریه بحی و و نمب
 خدایند است از هر زنی هر چه **طمان** و این مال عاریت بود و اید از هوا

مصحف و خط 2

Copy

يُعَيِّنُ الْغَنَى فِي النَّاسِ بِالْعِلْمِ
 و در میان خلق عیش و سرور و شادمانی
 رَيشُ الْغَنَى فِي النَّاسِ فَلَهُ عَيْلُهُمْ
 و ریش فقر و تنگدستی در میان مردم است
 و رَيشُ الْغَنَى فِي النَّاسِ فَلَهُ عَيْلُهُمْ
 و ریش فقر و تنگدستی در میان مردم است
 حَتَّى يَخْجَأَ فِي خَائِطِ مَدْرَسَةٍ
 و تا آنکه در خفا و پنهانی در مدرسه
 مَا كَرِهَتْ أَعْيُنُ النَّاسِ أَنْ تُبْهِنَ
 و آنچه مردم نخواستند که در پنهانی
 مِنْ خَلْفِ الْبَابِ مِنَ الْغُلَامِ الْغَالِبِ
 از پشت در از غلام غالب
 وَتَخْلُقُ الْحَيَاتُ وَالْمَكَايِبِ
 و خلق حیات و مصائب
 قَدْ طَعَّ سِرًّا وَنَكَبَهَا فِي خَصَمِهَا بَكَارِ
 چنانچه پنهانی و در خفا در خصم با کدورت
 كُنَّا كَزُجْجِ حَمَامَةٍ فِي أَيْكَةِ
 و چون کبوتر در میان گنجینه
 وَدَخَلَ الزَّمَانُ بَيْنَ مَقَرِّ عَيْنَا
 و زمان در میان مقارن چشم

عَلَى الْعَقْلِ كَمَرِي عَمَلُهُ وَجَارِيَةٌ
 و بر عقل کمری عمل و جاریه
 عِلْمُ بَدْوٍ وَتَجَرِبَةُ ارْتِعَالٍ مَكْرُودُ رَوَا
 و علم بدو و تجربه ارتعاع مکرود روا
 وَإِنْ كَرُمْتَ أَنْفَاقَهُ وَمُنَاصِبَهُ
 و اگر گرامی داشتی آنرا و مناصب
 كَرِيمٌ وَتَأْسُدُ بِهِ شَرَّ قَدَرٍ وَنَاصِبٍ
 و گرامی و با او تسد بدو شر قدر و ناصب
 عَلَيْكَ لَا تَضْطَرُّ فِيهِ وَلَا تَنْتَبِ
 و بر تو نیست که در او اضطرر و انتب
 نَقْدُ بَرِيدِ أَخِيْنَا قَا كُلِّ مَضْطَرِ
 و نقد برید اخیشا قا کل مضطر
 وَتَجِدُ بَيْنَ بَشَرٍ أَفْطَرُ كَرُونِ حِجْ وَتَابِ
 و پیدا کن بین بشر افطر کردن حجت و تاب
 مِنْ خَرِبِ صَدَقِ وَتَضْلُ وَاجِبِ
 از خرب صدق و تضل واجب
 اَتَمِّ بِرِ عَمَامِ الْكِتَابِ
 اتمم به بر عمام کتاب
 مِنْ بَابِ كَرَمِ حَابِ شَاكِرِ
 از باب کرم حایت شاکی
 مُنْعَيْنِ بِصِحَّةٍ وَتَبَابِ
 منعین به صحت و تباب
 بِصِحَّتِ وَخَبَرِ بِالْأَدَبِ وَجَلَابِ
 به صحت و خبر به ادب و جلاب
 إِنَّ الزَّمَانَ مُفَرَّقَ الْأَحْبَابِ
 ای زمان مفرق احباب

نیست
 نیست
 و اینها بسیارند

اَمْدُ زَمَانٍ مَوَدُّ زَمَانٍ مَخَالِفُ
 و امد زمان مودد زمان مخالف
 عِلْمِي عَزِيزٌ وَ اخْلَاقِي مُعَذِّبٌ
 و علمی عزیز و اخلاقی معذیب
 مَرَعُورٌ لَوْ عِلْمٌ وَ ظَهْرُهُ بِلَا
 و مرعور بود علم و ظهر او بی علم
 كَرُمْتَ الْفَقْرَ وَ كَرُمْتَ الْفَقْرَ
 و گرامی داشتی فقر و گرامی داشتی فقر
 مَرَارِعُ وَ جَنَابُ بَابِ
 و مرارع و جناب باب
 سَلِيمٌ الْعَرَضُ مِنْ جَدَرِ الْجَوَابِ
 و سلیم العارض من جدو الجواب
 أَنْ يَكُونَ سَالِمٌ كَمَا كُنْ كَرِيمٌ
 و آنکه باشد سالم که باشد گرامی
 وَمَنْ يَأْتِ الرِّجَالَ تَهَيَّؤْهُ
 و آنکه آید به رجاها تهییؤ
 أَنْكَرُ أَوْتَرَسَانِ بُوْدَازِ خَلْقِ سَاوَدُ
 و آنکه اوترسان بود از خلق سواد
 بَارِبِ ثَبَتِ قَدَرِي وَ قَلْبِي
 و بارب ثبوت قدری و قلبی
 بَارِتِ مَرَاتَاتِ قَدَمِ كَرِيمِ
 و بارت مراتب قدم گرامی
 مِنْ كَانِ مُنْتَجِزًا بِأَيَّامِ الْوَسْبِ
 و من که است منتجز با ایام الواسب
 كَرَسِيٍّ أَيْتَانِ رَاوَالِ بَا شَدُورِ
 و کرسی ایستادن راوایل با شدور
 كَبْسُ الْبَلِيَّةِ فِي أَيَّامِنَا عَجَبٌ
 و کبس البلیه فی ایامنا عجب
 نَبِيسَتْ دُرَاهِمُ جَدَانِ نَجَبِ
 و نبیست دراهم جدان نجب

بَشِيرُ زَمَانٍ مَخَالِفُ
 و بشیر زمان مخالف
 وَمَنْ يَهْدِيكَ شَيْئًا فِي تَهْدِيهِ
 و آنکه هدایت کند تو را در هدایت
 كَسَى كَخْلَقِي لِيَكُونَ بَشِيرُ
 و کسای کخلق من را تا باشد بشیر
 وَلَوْ طَلَبْتَ صَدِيقًا مَظْفَرَةً
 و اگر طلب کنی صديق مظهره
 وَ كَرْدُوهُ سَمْتِ بَرِيٍّ بَرَانِ
 و کرد او سمت بری بران
 وَمَنْ دَاوَا الرِّجَالَ فَقَدْ أَصَابَا
 و آنکه دروید رجاها فقد اصابا
 وَ كَلَّمَ بَارِدًا بِسَادَةِ سَمْتِ
 و آنکه گفت با سردار سمت
 وَمَنْ يَهْنُ الرِّجَالَ فَلَنْ يَهَابَا
 و آنکه هین رجاها فلن يهابا
 وَ كَلَّمَ فَرِيدِي كَرِيمًا بِرَدِّ
 و آنکه گفت فریدی گرامی بر رد
 سَحَابُكَ أَلَا كَلَامُكَ أَنْتَ خَبِيرٌ
 و سحابك ألا كلامك انت خبير
 بَاكِي الْوَلَايِ خَدَاوِ دَوَّ عَالَمِ
 و باکی الوالی خدای دوا عالم
 قَانَا فَرْنَا مَا بِلَعْلِمِ وَالْأَدَبِ
 و قانا فرنا ما بل علم و الادب
 رَسَنِي رَاوَالِ بَا شَدُورِ
 و رسانی راوایل با شدور
 بَلِ السَّلَامَةُ فِيهَا عَجَبٌ
 و بل السلامه فيها عجب
 بَلَاغَةُ عَيْنِ عَجَبٌ بَا شَدُورِ
 و بلاغه عین عجب با شدور

ليس الجبال بأثواب ترابها
فست خرابها فخرها رست
ليس الينيم الذي قد مات الدية
فست در عالم ينيم نكس بر دورا
لا تظلمن مغيثه جندك
معاش خویش دوری دوست
واذا افتقرت قد افتقر كمال النعمي
دور فقر جانی در این کن نیست
فليس عين اليبك رطل كل
يعين كدوری تو هم سوی تو گردد
يفعل عيب المروك كسرك مال
مال بار از گران و شیر در عیب
فليس عيني يعقل المروك مال
فليس عاقل بار سدا از از کم مالش
و ذی سیه تو اچنی بجهل

ان تبال جبال العلم والآداب
فست در جبال علم و ادب
ليس الينيم نعیم العلم والآداب
فست در عالم ينيم نكس بر دورا
لا تظلمن مغيثه جندك
معاش خویش دوری دوست
واذا افتقرت قد افتقر كمال النعمي
دور فقر جانی در این کن نیست
فليس عين اليبك رطل كل
يعين كدوری تو هم سوی تو گردد
يفعل عيب المروك كسرك مال
مال بار از گران و شیر در عیب
فليس عيني يعقل المروك مال
فليس عاقل بار سدا از از کم مالش
و ذی سیه تو اچنی بجهل

كشمتی روبرو کردی من او چهل
یزید سنا میده و ازید جلتا
او مقامت را زیادت میکند
از اجاوت دنیا علیک جندتا
جو دنیا با تو مکنی کردی منی تو هم عالم
فلا الجود یغنیها اذا مینی اقبلت
جود و دل از دور جود جنت نازد
الام تجز اوفیال النصیای
کجا همیشگی این دامن جوانی را
بلال الشیب فی قوادیک نادق
بلال پیرت از دل ملای دارد
فليس عين اليبك رطل كل
يعين كدوری تو هم سوی تو گردد
يفعل عيب المروك كسرك مال
مال بار از گران و شیر در عیب
فليس عيني يعقل المروك مال
فليس عاقل بار سدا از از کم مالش
و ذی سیه تو اچنی بجهل

من کرامت العرب الامور هم در
کخور و زانو فی الاخری طیب
مهر عودی کش زیادت بود از سوز
علی ان نرس طرا انما تنقلب
بر دم زانکه کرد است این دنیا را
ولا الجمل یغنیها اذا مینی نرس
جویری کرد و ان الجمل نرس کمال
وشیبک قد نصا بر و از الشبا
که گند بر شبا بر سر و لبان شبا
با علی الصوت حی علی الذم
بر فح صوت که طالع بر ذم
تغیب تحت اطلاق التراب
که باندوی پر شش هم از غیب تراب
فلا قطع فز جلت فی الکرباب
طبع مکن و جود پای رشت بر کباب

King Sami Amin

ودر خست الجباب و سوف زانی
 تو مطهر نجای زود می آید
 اعظم قهرک المروع اقصر
 کنی عمارت قسرو نفع کوته کن
 و من یخرج من الدنیا و فاء
 امیند و از بدینا بی و نماند
 اذا اشتکت علی الیاس الغلاب
 بدینا نماند ی چون بس کشد
 و او طبت المکاره اطمانت
 وطن کرد آن مکاره یافت آرام
 و لم یزل انکشاف الضر و جبه
 ندید از بوج کس و کی کشاید
 انک علی قفوط منک عوثر
 در آن نومیدت باری رسد بار
 و کل الی دعات اولیائک
 تو خول لیس تجب بالجباب
 بسمی که جی لبش نکشد هیچ جباب
 فانک ساکن القبر الخراب
 که عاقبت شوی از ساکنان قبر
 کن یخرجوا شرابا من شراب
 جو آنکسی که بگوید شراب از شراب
 و ضاق باب الصدور الخیب
 و زان درشته دل شکر شد جا
 و آرتست فی اماکنها الکروب
 بدینا گشت حکم در مکانها
 و لا اغنی بحیلته الایب
 بخت اندوی بحیلت هیچ بدای
 یمن به اللطیف المستجیب
 بدان مست بود بر تو خدا را
 فو خول بفرج قریب
 و در خست الجباب و سوف زانی
 تو مطهر نجای زود می آید
 اعظم قهرک المروع اقصر
 کنی عمارت قسرو نفع کوته کن
 و من یخرج من الدنیا و فاء
 امیند و از بدینا بی و نماند
 اذا اشتکت علی الیاس الغلاب
 بدینا نماند ی چون بس کشد
 و او طبت المکاره اطمانت
 وطن کرد آن مکاره یافت آرام
 و لم یزل انکشاف الضر و جبه
 ندید از بوج کس و کی کشاید
 انک علی قفوط منک عوثر
 در آن نومیدت باری رسد بار
 و کل الی دعات اولیائک

والله اعلم

و در خست الجباب و سوف زانی

و در خست الجباب و سوف زانی
 تو مطهر نجای زود می آید
 اعظم قهرک المروع اقصر
 کنی عمارت قسرو نفع کوته کن
 و من یخرج من الدنیا و فاء
 امیند و از بدینا بی و نماند
 اذا اشتکت علی الیاس الغلاب
 بدینا نماند ی چون بس کشد
 و او طبت المکاره اطمانت
 وطن کرد آن مکاره یافت آرام
 و لم یزل انکشاف الضر و جبه
 ندید از بوج کس و کی کشاید
 انک علی قفوط منک عوثر
 در آن نومیدت باری رسد بار
 و کل الی دعات اولیائک
 تو خول لیس تجب بالجباب
 بسمی که جی لبش نکشد هیچ جباب
 فانک ساکن القبر الخراب
 که عاقبت شوی از ساکنان قبر
 کن یخرجوا شرابا من شراب
 جو آنکسی که بگوید شراب از شراب
 و ضاق باب الصدور الخیب
 و زان درشته دل شکر شد جا
 و آرتست فی اماکنها الکروب
 بدینا گشت حکم در مکانها
 و لا اغنی بحیلته الایب
 بخت اندوی بحیلت هیچ بدای
 یمن به اللطیف المستجیب
 بدان مست بود بر تو خدا را
 فو خول بفرج قریب
 و در خست الجباب و سوف زانی
 تو مطهر نجای زود می آید
 اعظم قهرک المروع اقصر
 کنی عمارت قسرو نفع کوته کن
 و من یخرج من الدنیا و فاء
 امیند و از بدینا بی و نماند
 اذا اشتکت علی الیاس الغلاب
 بدینا نماند ی چون بس کشد
 و او طبت المکاره اطمانت
 وطن کرد آن مکاره یافت آرام
 و لم یزل انکشاف الضر و جبه
 ندید از بوج کس و کی کشاید
 انک علی قفوط منک عوثر
 در آن نومیدت باری رسد بار
 و کل الی دعات اولیائک

صیور

و در خست

حَبِيبٌ لَيْسَ بِعَدُوٍّ حَبِيبٌ وَمَا لِي سَأَلَ فِي قَلْبِي نَصِيبٌ
مَرَادُ سَنِيَّتِهِ بِرَأْسِهِ كَيْفَ يَكُونُ وَبَنِي عَمْرٍاءُ زَوْدُهُ لَنْ يَنْصِيبَ

مرد که از مود کی ترسد
حَبِيبٌ غَائِبٌ عَنْ عَيْنِي وَحَسْبِي
حَبِيبٌ غَائِبٌ عَنْ عَيْنِي وَحَسْبِي
حَبِيبٌ غَائِبٌ عَنْ عَيْنِي وَحَسْبِي
فَرَضَ عَلَى النَّاسِ أَنْ يَتَّقُوا
توبه بر مردمان بود واجب
وَالْقَمَرُ فِي حَرْفِهِ عَجِيبٌ
گروش روزگار پس عجیب است
وَالصَّبْرُ فِي التَّائِبَاتِ صَعِيبٌ
صبر در عاودنات صعب بود
وَكُلُّ مَا يَرْجَى قَسِيرٌ
هر چه باشد از آن امید فریب است
حُسَيْنٌ إِذَا كُنْتُ فِي بَلَدِهِ
حُسَيْنٌ إِذَا كُنْتُ فِي بَلَدِهِ
حُسَيْنٌ إِذَا كُنْتُ فِي بَلَدِهِ
وَلَا تَخْرُجُ بِالْهَيْمَةِ
وَلَا تَخْرُجُ بِالْهَيْمَةِ
وَلَا تَخْرُجُ بِالْهَيْمَةِ

وَلَوْ عَلَيَّ أَنْ أُنِي طَالِبٌ
وَلَوْ عَلَيَّ أَنْ أُنِي طَالِبٌ
وَلَوْ عَلَيَّ أَنْ أُنِي طَالِبٌ
عَذْرَتُكَ مِنْ ثَقَلِي بِالذِّمِّي
عَذْرَتُكَ مِنْ ثَقَلِي بِالذِّمِّي
عَذْرَتُكَ مِنْ ثَقَلِي بِالذِّمِّي
قَسِي الْقُدْبُ بِالْأَمْسِ كَيْفَ الْفَيْحُ
قَسِي الْقُدْبُ بِالْأَمْسِ كَيْفَ الْفَيْحُ
قَسِي الْقُدْبُ بِالْأَمْسِ كَيْفَ الْفَيْحُ
بِأَنَّكَ عَمَلٌ شَدِيدٌ مَرْدُودٌ فِي ذَلَالَةٍ
بِأَنَّكَ عَمَلٌ شَدِيدٌ مَرْدُودٌ فِي ذَلَالَةٍ
بِأَنَّكَ عَمَلٌ شَدِيدٌ مَرْدُودٌ فِي ذَلَالَةٍ
طَلَبْتُ عَقَابَ الْكُفَّارِ فِي جَوَانِبِهِ
طَلَبْتُ عَقَابَ الْكُفَّارِ فِي جَوَانِبِهِ
طَلَبْتُ عَقَابَ الْكُفَّارِ فِي جَوَانِبِهِ
عَقَابُكَ مَرَكِبٌ بِيَدِي بَكَرٌ وَكَرْدَانٌ
عَقَابُكَ مَرَكِبٌ بِيَدِي بَكَرٌ وَكَرْدَانٌ
عَقَابُكَ مَرَكِبٌ بِيَدِي بَكَرٌ وَكَرْدَانٌ

بِهَذَا الْأَمْرِ بِكَ سَاهِبًا
بِهَذَا الْأَمْرِ بِكَ سَاهِبًا
بِهَذَا الْأَمْرِ بِكَ سَاهِبًا
فَأَخْرَجَ مِنْهُمْ بَانِيًا بِهَا
فَأَخْرَجَ مِنْهُمْ بَانِيًا بِهَا
فَأَخْرَجَ مِنْهُمْ بَانِيًا بِهَا
وَلَا تَخْرُجُ بِالْهَيْمَةِ
وَلَا تَخْرُجُ بِالْهَيْمَةِ
وَلَا تَخْرُجُ بِالْهَيْمَةِ
فَقَارِعَ مِنْ بَعْدِهَا لِلْوَيْلِ الْحَرَبُ
فَقَارِعَ مِنْ بَعْدِهَا لِلْوَيْلِ الْحَرَبُ
فَقَارِعَ مِنْ بَعْدِهَا لِلْوَيْلِ الْحَرَبُ
فَقَارِعَ مِنْ بَعْدِهَا لِلْوَيْلِ الْحَرَبُ
فَقَارِعَ مِنْ بَعْدِهَا لِلْوَيْلِ الْحَرَبُ
فَقَارِعَ مِنْ بَعْدِهَا لِلْوَيْلِ الْحَرَبُ

رَفَعَ الْقَلْبَ مِنْ رُوحِ الدُّنْيَا
 بِسْتِ دَلِ مَجْرُوحِ اَزْدَرْدِي
 اَضْرَبْ بِحَبِيْبِ سَقَرِ الدُّنْيَا
 مَافَتِ اَزْزَارِ جِسْمِ اَوْزِ بِيْدَارِي
 وَتَغِيْرُ لَوْ رَفَعَتْ شَدَنِيْدَ
 رَمَكِ رُوِيْ اَوْ خَيْرُ كَرِيْمِ اَزْزُوْفِ مَرِيْدِ
 تَبَادُلِيْ بِالْمَرْحُومِ يَا اَسْتَحْيِ
 مَسْكُوْنِ اَفْقَانِ دُرْدَارِي وَتَغِيْرُ كَاكِي
 تَوَسَّلْ اِلَى الْخَلَاءِ كَيْفَ تَخْتَرِجُ
 اَلْمَآءُ كَرِيْمِ سَوِيْ مَرْدَانِ فَرِيْدِ اَوْ
 دَانَتْ تَحِيْبُ مَن يَدْعُوْكَ رِيْدِي
 مَرَكِبِيْ اَنْزَلْ اَكُوْسِيْ جَوَالِيْدِي
 وَدُرْدَارِي بِاطْنِ اَوْلَدِيْكَ طَبِيْبِ
 دُرْدُوْمِنِ دُرْدُوْمِنِ مَوْلَا اَشْرَفِ
 فَلَمْ اَكْ اَلْدُّنْيَا بِهَا اَعْمَرُ اَهْلَا

تَحْيِيْلُ الْجِسْمِ لِيَتَّقِيَ بِالْحَبِيْبِ
 جِسْمِ نَالِدِ كَشَفِ دَوْلَانِ اَهْوَلِ
 وَصَارَ الْجِسْمُ سَمَكًا لِقَضِيْبِ
 جِسْمِ اَدَمِ نَدْرَجِيْ خَشَكِ كَرُوْدِيْ
 كَاكِي كَاكِي مَن طَرَلِ الْكُرُوْبِ
 وَاجِيْ مِيْ مَن دُرْدَارِي دُرْدَارِي
 اَقْلَمْنِيْ تَحِيْبِيْ وَتَغِيْرُ خَيْرِيْ
 حَرَمِ مَن رَدَارِوْ سِرْدِيْ كَنَا كَشَفِيْ
 فَلَمْ اَرِ فِي الْخَلَاءِ مَن تَحِيْبِ
 كَسِ نَعِيْدِيْ مَن دُرْدَارِي كُوْدَا كُوْدَا
 وَتَكْشِفُ خَيْرِيْكَ كَيْفَ تَحِيْبِيْ
 يَكْنِيْ وَفَعِ خَيْرِيْكَ مَوْلَا وَفَعِ عَذَابِ
 وَمَن لِيْ مَثَلِ طَبِيْبِكَ طَبِيْبِي
 اَلْمَآءُ كَرِيْمِ سَوِيْ مَرْدَانِ فَرِيْدِ
 وَلَا كَالْيَقِيْنِ اَسْتَوْشِ الدَّمْعُ خَيْرِيْ

واضطرار

تلبس

تغني

مَن نَعِيْدِيْ مَن دُرْدَارِي خَيْرِيْ
 اَمْرُ عَلِيْ رَسْمِ الْقَرِيْبِ كَانَا
 مَن كُوْدِيْ مَن رَسْمِ كُوْدِيْ اَهْوَلِ
 تَوَانِدِيْ لَوْ لَا اَنْتِيْ كُلِّ سَاعَةٍ
 حَتَّى اَمْرُ دُرْدَارِي سَوِيْ كَانَا
 مَوْلَا اَعْمَرْتِ الدَّمْعُ خَيْرِيْ
 جَوَانِ اَمْرُ مَرْدَانِ كُوْدِيْ
 تَوَسَّلْ مَن جَمِيْعِ الصَّبْرِ خَيْرِيْ
 كَرَمَا كَرَمِ دُرْدَارِي مَرْدَانِ
 نَعَا اَلْمَآءُ كَرِيْمِ سَوِيْ مَرْدَانِ
 كَسِ نَعِيْدِيْ مَن دُرْدَارِي كُوْدَا
 تَقْدِيْ مَن كَمَالِ الْخَيْرِ صَغُوْرِيْ
 كَرَمَا كَرَمِ دُرْدَارِي مَرْدَانِ
 وَتَكْشِفُ خَيْرِيْكَ كَيْفَ تَحِيْبِيْ
 تَوَعَالِيْ دُرْدَارِي خَيْرِيْ

مَن نَعِيْدِيْ مَن دُرْدَارِي خَيْرِيْ
 اَمْرُ عَلِيْ رَسْمِ الْقَرِيْبِ كَانَا
 مَن كُوْدِيْ مَن رَسْمِ كُوْدِيْ اَهْوَلِ
 تَوَانِدِيْ لَوْ لَا اَنْتِيْ كُلِّ سَاعَةٍ
 حَتَّى اَمْرُ دُرْدَارِي سَوِيْ كَانَا
 مَوْلَا اَعْمَرْتِ الدَّمْعُ خَيْرِيْ
 جَوَانِ اَمْرُ مَرْدَانِ كُوْدِيْ
 تَوَسَّلْ مَن جَمِيْعِ الصَّبْرِ خَيْرِيْ
 كَرَمَا كَرَمِ دُرْدَارِي مَرْدَانِ
 نَعَا اَلْمَآءُ كَرِيْمِ سَوِيْ مَرْدَانِ
 كَسِ نَعِيْدِيْ مَن دُرْدَارِي كُوْدَا
 تَقْدِيْ مَن كَمَالِ الْخَيْرِ صَغُوْرِيْ
 كَرَمَا كَرَمِ دُرْدَارِي مَرْدَانِ
 وَتَكْشِفُ خَيْرِيْكَ كَيْفَ تَحِيْبِيْ
 تَوَعَالِيْ دُرْدَارِي خَيْرِيْ

قريب

تَوَعَالِيْ دُرْدَارِي خَيْرِيْ
 تَوَعَالِيْ دُرْدَارِي خَيْرِيْ
 تَوَعَالِيْ دُرْدَارِي خَيْرِيْ

واما المروء في الاقدار الا ان نفسه
 وكن طالبا للرزق من باب غلبه
 وكن متبكا لما روجه لا يتبدل
 وكن يوجها حتى الى الجحيم اذا الى
 وكن حافظا لله الدين وناصرا
 لو ضيع من فضة نفس على قدر
 لو كذا في نفس جون توبه
 كاللحم خبث اذا لم يمسح
 نيت مرد جوان باهي مكره
 فكن طالبا في الناس على المراتب
 يضاعف عليك الرزق من كل جانب
 ولا تسأل الا ذوال فضل الرعا
 وكن بغير صادق منك واجب
 لي ايك في التقوى واهل الا
 كعاد من فضل كما صفا ذهابا
 اخلاقه وحموى الاداب والمسا
 خلتها وادواتش بنا

تو عالی خود جان تو بیشتر در مشیت
 تاروت مضاعف کرد و از بهر جانب
 جو حاجات معصوم خود از اقبال
 ایستاد و نکوی وین کار را بر خوش
 حق بمسایه بر مین کار و جلا
 کرد ان علم و علی ان نور افش
 اخلاق و حموی الاداب و المسا
 خلتها و ادواتش بنا

خوش

فطلب

فطلب قد سلكها التوب اديا
 لله وفتى النساءه كبره
 هل المروة الا ما تقوم به
 فمن لم يؤدبه ودين المصطفى اديا
 اعلى التفتيح الفوارس هكذا
 اليوم يفتي الفراء خفيظ طي
 غير تم امرور مانع كشته از عر كوف
 الى ابن عبد زين شدا لينة
 ان لا يصدوا لا يهدلوا لتقي
 فطلب قد سلكها التوب اديا
 لله وفتى النساءه كبره
 هل المروة الا ما تقوم به
 فمن لم يؤدبه ودين المصطفى اديا
 اعلى التفتيح الفوارس هكذا
 اليوم يفتي الفراء خفيظ طي
 غير تم امرور مانع كشته از عر كوف
 الى ابن عبد زين شدا لينة
 ان لا يصدوا لا يهدلوا لتقي

فطلب قد سلكها التوب اديا
 لله وفتى النساءه كبره
 هل المروة الا ما تقوم به
 فمن لم يؤدبه ودين المصطفى اديا
 اعلى التفتيح الفوارس هكذا
 اليوم يفتي الفراء خفيظ طي
 غير تم امرور مانع كشته از عر كوف
 الى ابن عبد زين شدا لينة
 ان لا يصدوا لا يهدلوا لتقي

كن ادب

السلامة

الْمَكْنِيَّةُ:

در اینست خدایند و نیز شمشیر
و استمیر من بر ما خط لادن
و بکرمسان خطی از تکریم حوالت
اودودنه الکلیبه کل لغوم
بدین منع کن لشکری خود هر روز
و حوالی معشر اگر مو او طابوا
بگردن همه مردان نامدار کرم
و لایحون من خذر المصایا
میان قتل گشتن که هم نمی خوانند
قدح شکرت استعدود و اصل کما
که در هر هی خود را در و اثر هر
اگر تو قوی از دعا هم افروزم
نیستی که من به که توانم حله افروزم
هم خط و اعقبی که گشت عافلا
که در نزد خط الغیب من که من دارم

میان جگر خشنه چون شهاب
شکوه غریبه آن لایجا با
غراب سخت و محابا نمیکند قطعا
اودا ما الحرب اقربک التها
و آن زمان که بر لغو و زو افرشی
و بر چون الغنیمه و الشهابا
امید بسته بال غنیمت و کال
شوالی کمال قنایه و الایا
برای مال جهان باز گشت
اذا خذت صلیک لها شهابا
که گشت ترا که مسکن اعضا
اجابو او ان اعقب علی التوم
هم اند چون که در غضب بر کرم
لغو می چیزی مثلها التوم
برای قوم خود ایدم که از من بایرد

تغییر
والله

نور

بنو الحرف لم تعد لهم انهم
میرین اولاد و حرب در زمره ازجا
فان کشت بالشوری نکلش درینم
که در روی مشورت در کاران
و ان کشت بالشوری نکلش درینم
و هر کس که گشت بشوری نکلش درینم
کن این من شریک و کشت او با
بسر هر که تو باشی اوبی حاصل کن
فکینس لغنی الحسب سبب
ندمده سود کسی احسب سبب
ان العقی من یقول ما انا و ا
آن جوانست که کوبه منم انک حاضر
تو بیت العز و ان کینف بهایت
و یله الحجاب و اقر انک و ذنای
مهی الدنيا کینه شکت السم

و انهم ابا صدق و لا یجسوا
سین ابا الشاکر که قطعه متدارند
مکنیک بهدا و الشیر و ان عجب
چون بود این چون مشیر ان عجب
تغیرت اوبی بالنبی و اقرب
غیر قوا ریسیت یا یفسیر و اقرب
فکینک محروما عن النیب
تا غنی سادت اخلاقی که از پیران
بلال لسان که ولا ادب
که او را ادبی باشد در نه نظری بیان
کینس الشی من یقول فلان ابی
نیمت و انک کوبه منم بود غلا
درست هم قیل کان کما و کما
بی نشاندن خون کوفه و منی بود ان
و ان کانت الحیة لا تکت

فی قافیه

هست دنیا باری است هم روزم
 کم از روزی که نشسته است فیضها
 کار بزرگوارم که هست آن محنت
 آن القلیل من الکلام با بهل
 از سخن اهل سخن را اندک با بهل
 کما ذل من صفت و ما من کثر
 هست لغزیدن تو شایر از لیکن
 آن گمان شیطانی طوطی من فضیله
 نطق اگر در فقر حیاتی بگوید
 اما از دنیا فنا و نیستی بگوید
 هست دنیا فنا نیست دنیا زور
 و لغزیدن تو شایر از لیکن
 بگوید ای عاقل از روز ترا خدا
 در مات تو و ماتت مکارم
 تو دنیا که هستی و کز آنجا
 کرد با نوزم انداختن جان از باران
 هم به نیتها علی قهس است
 لیک چون اسان که نیت است
 حسن و آن کثیره معقوت
 ی با نوبت با بهل گفتن خط
 الا بزل و ما یعاب صحت
 هر روزی که نوزم انداختن جان از باران
 فالصحت در دانه الیاقوت
 هست خاموشی خیال می که با نوبت
 اما دنیا گدایت نیت العکس
 ای نایب کانه کوریا و عکس
 و لغزیدن تو شایر از لیکن
 جمله می بگوید و می عجزی لا یوت
 و عاقل تو تو و هم دنیا کانون
 قوی دیگر نوزم و کز آنجا

کوی

کوی

الامم ان الله يوم وليه
 نیت تو که نیت تو و نیت
 فعل الجدید الثوب لا بد من ی
 بجانه پوش نواز که نیت تو و نیت
 و له فی شایر مشارقت النبی علیه السلام
 نفی علی زفراتها نیت
 جان من بر نایب از نیت
 لا خیر فی الخلق بعدک و انما
 به نیت تو که نیت تو و نیت
 نیت تو و نیت تو و نیت تو
 خانه و خانه و نیت تو و نیت تو
 و نیت تو و نیت تو و نیت تو
 ای نایب کانه کوریا و عکس
 یا ای هذا الطالب المستحق
 ای که نیت تو که نیت تو و نیت تو
 بگوید آن من نیت تو و نیت تو
 مکرر نیت تو و نیت تو و نیت تو
 و قل لا اجتماع الشیء الا بقرین
 بگوید عجب طرب قصه نیت تو
 یالیتها فرقت مع الذی الی
 کاشکی با نایب از نیت تو
 ابکی مخافه ان تطول حوائی
 کوی بزل و دارم کانه و نیت تو
 یکنفی لمن فی غدر یوت
 بس بود آنرا که نیت تو و نیت تو
 والنصفه من قوت نیت تو
 نصف تو و نیت تو و نیت تو
 خستیک قما بتغیبه قوت
 بس بود آنرا که نیت تو و نیت تو

مَا أَكْثَرَ الْقَوَاتِ لَكِنَّ يَمُوتُ **سبب**
 سبب موت بسیار از جهل و جهل و جهل
 بِلَوْحِ الْفَرْجِ الْخَصِينِ **یونما**
 یونما اذ اذ حضرت لوقت نماز
 بِيَوْمِ نَفْسٍ فِي مَرْيَمَ **اندر آن روز که آنقدر بزرگوار است**
 آنی که علم آن کل بخشید
 راستی نیکو شایسته که هر چه بگوید
 يَا أَيُّهَا الْكَافِرُ الْكَافِرُ مَنْ رَبِّ
 ای کافر و ای کافر و ای کافر و ای کافر
 أَطْلُقْ فَدَيْتُكَ لَأَنْ يَكُنْ عَمَّا
 اطلق فدیتک را تا این عکس
 بِحَسْرَةٍ مِمَّا بَيْنَ يَدَيْكَ كَانَتْ
 بجز حسرتی که در پیش تو بود
 وَتَوَّابُ عَذَابِ النَّارِ لَا تَقْوُوا
 و توبه کننده عذاب آتش را نترسید
 رَدَّانَ كَرِيمًا مَرَّةً وَرَدَّانَ
 او را ای نیکوکار ای نیکوکار
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بسم الله الرحمن الرحيم
 لَيْسَ لَنَا شَيْءٌ مِنْكُمْ وَشَيْءٌ

شماره

شمر از حضرت محمدی بخوانید و آرام
 خیر است عَنِ الْقَدَّارِ مَا تَكُنْ
 صبر کردیم از هر روز که علم ما کرد
 و ما لَمْ نَكُنْ إِلَّا حَيْثُ نَحْنُ
 نیستیم مگر در آنجا که هستیم و در آنجا
 يَا جَاهِلِيَّاتِ الْعَوَالِمِ سَاعَاتُ
 ای جاهلیات دنیای عالم ساعتهای
 رَاحِةٍ فَإِنَّكُمْ تَخْلُفُونَ النَّشْأَةَ
 راحه ای که شما را میماند و شما را
 باز کرد و آخر که من و من و من و من
 أَتَقُولُ لِيَعْنِي أَحْسَنِي الْخَطَاةِ
 آیا میگویید که من را از خطایان
 کونم بگویم خود که نظر را نگاه دار
 فَمَنْ نَظَرَهُ قَادَرَتْ إِلَى الْعَلْبِ
 پس هر که او را نگاه کرد به بازیچه
 بَسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بسم الله الرحمن الرحيم
 خَلْقِي لَأَوَدَّ اللَّهُ مَا مِنْ شَيْءٍ
 خلق من برای آنکه خداوند دوست دارد
 ای بار من که خداوند دوست دارد و بسلا

سازگارم

حقا قبه الخيم

فان نزلت لونا فلا تظعن لها
لوزي الكرخي رسا ودي مشوون
كلم من كرم يفتني بنوايب
سبارك كرم بعثا امير
اذا التايبا تظعن المداين
بلوتت دورا ان ذكرا بوسيا
وجل البلاء وديان العراة
والبوخت وديان العراة
كمن كنت تخاها الى العلم اني
كرو تحاها بسوي علم وديان
ولي فرس للعلم بالعلم ما جهم
همرا البست هر علم وديان
فمن شاعر قنوي قاني مقوم
همرا البست هر علم وديان
فان نكال بعض الناس قبه صا

ولا تكلم الشكوى اذا النعل زلت
شكوه مكن بولغى وديان
تصابر با حتى مضت لمضات
بس صبر كرم وديان
وكاوت لهن قلوب المهرج
كجان نرويك با شاكرون
فقد التناهي يكون الفرع
نابون رسد مع نشاط
الى الجبل في بعض الايام
ككوي با جمل من نجاج
ولي فرس للجمل بالعلم شرح
همرا البست هر علم وديان
فمن شاعر قنوي قاني مقوم
فانك بولغى وديان
فقد حلقوا اول الذل بالخرن

بهمرا البست هر علم وديان
فمن شاعر قنوي قاني مقوم
فانك بولغى وديان
فقد حلقوا اول الذل بالخرن

لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا

لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا
لا بد للزرع من خصا

واستغوا
جنت الرباع على محل ديارهم
برفت كدشت باد ماز كبرجاني
فكانهم كانوا على ميفاد
بس كويش كراشان بولغى
وراي النسم وكل ما كرم
وقال امير الخرد و خند خرد

واستغوا
جنت الرباع على محل ديارهم
برفت كدشت باد ماز كبرجاني
فكانهم كانوا على ميفاد
بس كويش كراشان بولغى
وراي النسم وكل ما كرم
وقال امير الخرد و خند خرد

واستغوا
جنت الرباع على محل ديارهم
برفت كدشت باد ماز كبرجاني
فكانهم كانوا على ميفاد
بس كويش كراشان بولغى
وراي النسم وكل ما كرم
وقال امير الخرد و خند خرد

وَمَا أَصْحَابُ الْأَنْبِيَاءِ مِنْكُمْ إِلَّا نَبِيًّا مُهَذَّبًا
صَحِيحٌ مَدَارُ حُرْمَتَانِ مُنْقَى
وَقَارُونَ الْأَوَّلِيَّةِ حُرْمَتَانِ
مَرُوحِيكَ شَوْهَرِ دَمِ آزَادِ اَدَبِ
وَكَيْفَ الْأَوَّلِيَّةِ وَاحْفَظْ لَكَ لَكَ
وَأَزَادِ رَأْيَانِ لَكَ زَانِ لَكَ
وَمَا فَتَنَ بَيْنَ الْأَمَالِ فِي ظِلِّ الْعَلِيِّ
وَمَنْ بَدَلَ مَلِكٍ سَوِيٍّ حَسَنَ عَالَمِ
وَكُنْ وَاقِعًا بِأَهْلِ كُلِّ عِلْمِ
عَمَّا رَأَى عَمَّا دَخَلَ دَهْرَ امْرِئِ
وَبَانِيَّةِ نَاعَتِهِمْ وَكَاتَرِ خَيْرِ
وَأَزَادِ حُرْمَتِهِمْ وَفَرْشِ مَدَارِ امْرِئِ
وَعَفْشِ حُرْمَتِهِمْ وَكَاتَرِ خَيْرِ
وَحَسَنَ مَكْرَمَتِهِمْ وَفَرْشِ مَدَارِ امْرِئِ
وَلَا تَنْتَبِهِ لِلدُّنْيَا مَوْسِلِ
بَنَادِ

عَفِيفًا زَكِيًّا مُنْجَزًا لِمَوَاعِدِ
كَرْخَانِ عَزْوَ شَرْفِ شَدَانِ
فَتَى مَبْنِي الْأَقْرَارِ كَزَيْنِ الْمَشَارِ
بِأَعْيُنِ مَنْ كَبُورِ اَرْتِ شَدَانِ
فَدَيْتُكَ فِي دَوِّ الْخَلِيلِ الْمَسَارِ
مَنْ فِدَايَ تَوَلَّى حَسَنَ مَدَارِ
بِهِ تَحْمُودُ الْخَلَاءِ لِقَى مَا جَسَدِ
أَنْصَحَ حَسَنَ بَشَرِ وَجْهَانِ
بَصْنُكَ مَدَى الْأَيَّامِ مَنِ عَمِلَ
تَأَخَّرَ زَكَاةَ دَارِوتِ اَزْهَرِ حَسَنِ
وَلَا تَكُنْ فِي التَّخَاوُفِ مَنِ عَمِلَ
مَنْ مَشُو بَشَرِ دَارِ اَزْهَرِ حَسَنِ
أَوَّلِيَّةِ الْخِيَارِ وَاسْتَمْسَكَ بِحَبْلِ الْإِيمَانِ
بِهِ سَابِقَ رَازِ لُطْفِ رَحْمَانِ
خَلَقُوا فَمَا حَيٌّ عَلَيْهِ نَابِجَالِدِ

أَمِيرًا كَذَابًا مُنْجَزًا لِمَوَاعِدِ
وَكُلِّ حُرْمَتِهِ لَيْسَ فِي الْأَعْدَاءِ
مَنْ دَوَّ مَنِ كَبُورِ اَرْتِ شَدَانِ
وَعَفْشِ حُرْمَتِهِمْ وَكَاتَرِ خَيْرِ
صَاحِبِ مَكْرَمَتِهِمْ وَفَرْشِ مَدَارِ امْرِئِ
أَوْ خَا حُرْمَتِهِمْ وَكَاتَرِ خَيْرِ
مَنْ فِدَايَ تَوَلَّى حَسَنَ مَدَارِ
بِهِ تَحْمُودُ الْخَلَاءِ لِقَى مَا جَسَدِ
أَنْصَحَ حَسَنَ بَشَرِ وَجْهَانِ
بَصْنُكَ مَدَى الْأَيَّامِ مَنِ عَمِلَ
تَأَخَّرَ زَكَاةَ دَارِوتِ اَزْهَرِ حَسَنِ
وَلَا تَكُنْ فِي التَّخَاوُفِ مَنِ عَمِلَ
مَنْ مَشُو بَشَرِ دَارِ اَزْهَرِ حَسَنِ
أَوَّلِيَّةِ الْخِيَارِ وَاسْتَمْسَكَ بِحَبْلِ الْإِيمَانِ
بِهِ سَابِقَ رَازِ لُطْفِ رَحْمَانِ
خَلَقُوا فَمَا حَيٌّ عَلَيْهِ نَابِجَالِدِ

بِأَعْيُنِ مَنْ كَبُورِ اَرْتِ شَدَانِ
وَعَفْشِ حُرْمَتِهِمْ وَكَاتَرِ خَيْرِ
صَاحِبِ مَكْرَمَتِهِمْ وَفَرْشِ مَدَارِ امْرِئِ
أَوْ خَا حُرْمَتِهِمْ وَكَاتَرِ خَيْرِ
مَنْ فِدَايَ تَوَلَّى حَسَنَ مَدَارِ
بِهِ تَحْمُودُ الْخَلَاءِ لِقَى مَا جَسَدِ
أَنْصَحَ حَسَنَ بَشَرِ وَجْهَانِ
بَصْنُكَ مَدَى الْأَيَّامِ مَنِ عَمِلَ
تَأَخَّرَ زَكَاةَ دَارِوتِ اَزْهَرِ حَسَنِ
وَلَا تَكُنْ فِي التَّخَاوُفِ مَنِ عَمِلَ
مَنْ مَشُو بَشَرِ دَارِ اَزْهَرِ حَسَنِ
أَوَّلِيَّةِ الْخِيَارِ وَاسْتَمْسَكَ بِحَبْلِ الْإِيمَانِ
بِهِ سَابِقَ رَازِ لُطْفِ رَحْمَانِ
خَلَقُوا فَمَا حَيٌّ عَلَيْهِ نَابِجَالِدِ

كُرْهَامِ

نیست غیر الا کسی که بود و نرفت
و کم فتنی کم نغمه من چو گل آفتابی
بس جوان گوشت هر که خالی از زهد
الارجمه شد الکرم به خست و است
بس کسی که ز راه مردی چون در پیش
و ما السیف ما قد کان فی نظر عذرا
نیست کسی که باشد و غلامی شود
و هب الذین علیهم حیدری
و فتند آنکه بود به ایشان سرورین
من کان یتنک فی التراب
و خاک هر که رفت اگر در پیش ز تو
لو کشف الخلق اطباق الشری
بر خلق اگر کشاید شود و بودی
من کان قد طاب التراب بر جلد

فوق من قدرت حق نبرد و نرفت
و کم من فتنی بانه اضحی و نبت
بس جوان که بود تا بیدار و نبت
فصار علی الاعداء سببا مهتدا
مکر و دشمن را بهین جلدی ازین
بسین و لکن با تندی بحس و
نیغ آن باشد که او خشنود باشد و نبت
و یقیمت بعد فراهم و خدی
ما غم ز بعد رفت آن جوان و نبت
شیران و سوختن آیه البعد
باشد برابر و در جیب است بسین
لم یعرف المولی من العبد
مولا ای ملک را نشاند از عید
یطاء التراب بناعم الخد

آنکس که عار داشت که بر خاک باشد
نام اذ المرؤ لم یحفظ ثلثا
صفت را که نداد و نبت
و ما للصدیق و بذل مال
بذل است و نداد ای و نبت
بگیت علی شایب قد توالی
کریه و ادم بر جوانی را که بگذشت
فلو کان الشایب بیاع نیعا
که جوانی که نبت و نبت
و لکن الشایب اذ اتوب
لکن ایام جوانی بود و نبت
لو کانت الارزاق تجری علی
اگر ز آنکه کشتن آن ز نبت
لکان من یندم مستحدا
فراوان ز ندمم خادم شدن

در خاک و نداد و نبت
بنعت و لو تکف من رما و
بفرستش کرد و چند کنی خاکستر
و کتمان السکر فی القمار
در دل ز غم نهان بود و نبت
قالت الشایب لکان یخوذ
کاشکی و ز جوانی با نبت
لا عطیت المایع ما یزید
و ادمی من العیش را نبت و نبت
علی شرف فطلب بعد
دور شد و نبت و نبت
مقدار ما یشاهل العبد
بعد از املیت و نبت
و غایب بخش و نبت
شد کسی نهان و نبت

باز

وَابْتَدِلَ الدَّهْرُ إِلَى أَهْلِهِ
 جهان خوشی عذر از اهل فرس
 وَانْقَضَ السَّوْدُ وَوَالْجُدُ
 بهم جمع کشتی نوح و کسار
 لَكُنْهَا تَجَسَّرُ عَلَى نَبْتِهَا
 گمان نیکو الواحد العشر و
 وَلِي رِزْقِي بِرَأْسِ خُودِي رُوْدُ
 بدان سان که می خواست برادر
 صَدِّيقِي عَدُوِّي وَافِلِي عَدُوِّي
 وانی ملن و و الصديق و و و
 وَوَعْدُكَ لِي مِنْ دَعَاؤِي
 من کسی دوست میدارم که دوست
 فَلَا تَقْرَبْنِي مَنِي وَأَنْتَ صَدِّيقِي
 فان الذي بين القلوب بعيد
 دور شوازم که سستی دوستدارم
 لَمَّا وَدَّعْنِي أَحَدًا إِلَّا بَدَلْتُكَ
 خود دراز دل بود اولی استم
 كَسَى كَرِيمِي دُوسْتِي مَكْرُورِي
 صفو المودة منی آخر الابد
 وَلَا فَلَائِي وَأَنْ كَانَ الْمُسِيءُ بِنَاءً
 ز من صدای محبت رسیده باشد
 وَدَعْنِي نَدَاؤُكَ بِرَأْسِ خُودِي
 الا و عوقد الرحمن بالرشيد
 وَلَا ابْتِغَيْتُ عَلَى رَفْعِي
 و لا مددت علی غیر الجلیل
 وَابْتِغَيْتُ مَدَدَ رَفْعِي بِرَأْسِ خُودِي
 و بکنتم نبوی بحر جلیل خود را
 وَلَا أَقُولُ فَعْمَ تَوْفَا تَبَعِي
 بخدا و کوه مهیب مال و الولد
 وَكَلِمَاتِي دُورِي بِرَأْسِ خُودِي
 و با بخیلی و اگر چه بر دمال و فرزند را

ما اکثر

مَا أَكْثَرَ النَّاسَ لَا بِلَافْلَاحٍ
 در فانی و در بسیار اندر مردم
 وَابْتَدِلَ الدَّهْرُ إِلَى أَهْلِهِ
 و اندر ایام و کاندین کفایت
 وَانْقَضَ السَّوْدُ وَوَالْجُدُ
 علی کثیر او لکن لا اربی احد
 لَكُنْهَا تَجَسَّرُ عَلَى نَبْتِهَا
 بر فراوان مردمان لیکن نیت
 وَلِي رِزْقِي بِرَأْسِ خُودِي رُوْدُ
 و منی من الدنیا صدیق من
 صَدِّيقِي عَدُوِّي وَافِلِي عَدُوِّي
 دوست من از اهل فرس
 وَوَعْدُكَ لِي مِنْ دَعَاؤِي
 بخشای جان و الروح و واحد
 فَلَا تَقْرَبْنِي مَنِي وَأَنْتَ صَدِّيقِي
 جان یکدیگر است و جسمای
 لَمَّا وَدَّعْنِي أَحَدًا إِلَّا بَدَلْتُكَ
 لا تحزن من الحزن و بعاد
 کس که ترا می اهد او را بکنار
 كَسَى كَرِيمِي دُوسْتِي مَكْرُورِي
 فَوَاعِيهَا فَنَهَا وَتَلَكَّ عَجَبِي
 نواز دل تیر و او المسافر قاعد
 وَلَا فَلَائِي وَأَنْ كَانَ الْمُسِيءُ بِنَاءً
 منزل روان شده است و مسافر
 وَدَعْنِي نَدَاؤُكَ بِرَأْسِ خُودِي
 یسیر بهانسان الی الموضع قاصد
 وَلَا ابْتِغَيْتُ عَلَى رَفْعِي
 و ما الدهر و الايام الا ما نزل
 و بکنتم نبوی بحر جلیل خود را
 وَابْتِغَيْتُ مَدَدَ رَفْعِي بِرَأْسِ خُودِي
 و غریب عن الاوطان فی طلب العلم
 و مسافر غریب الا سفر خمس غریب

شکی

نخل

احدا

غریب کن از وطنها و حسن بزرگی
 بروج مهم و اکتساب مغنیه
 کس معاش کردن و دیدن عالم
 فان قبل فی الاسفار ذل و محنت
 گویند در سفر کز خدای محنت آید
 نموت الغنی خیر له من مفایه
 مروتان نیکوتر از حیاش
 و قد روى المدائنی يرفعه الى ابي سلمة زوج النبي صلى الله عليه وسلم قال محمد بن ابي حاتم
 ان النبي صلى الله عليه وسلم لما بنى مسجد الذي بالمدينة فخرت اليه و ما يحتاج
 اليه فقام النبي صلى الله عليه وسلم و وضع رداءه فلما رأى ذلك المهاجرون و الانصار
 القوا ارجلهم برحله و يقولون يا نبي الله و رسوله انك لا تملك الا انصاف
 ذلك اذا كان في العمل مضطرب فادرس
 كرمنا نشتم و نبي كارهى كند
 و كان عثمان رجلا نجفا يحل اللبنة و نجفا في عيش ثوبه فاذا وضعها بطن
 كشمه و رأى امير المؤمنين على عليه السلام فقال ببيت

مقاصد

و يملكون
و يملكون

لا يستوي من عمر المساجد
 مساوي نيت انكس عمارت میکند
 يداب فيها قايما و قاعيدا
 بسجود عادت او انك قايما باشد
 و ذكر الامام علي بن احمد الواحدي و هو امام اصحاب الشافعي بخراسان
 عن مدافع عن الترمذي عن عبد الرحمن بن كعب بن مالك عن
 جابر بن عبد الله الانصاري رضى الله عنه قال سمعت عليا عليه
 السلام ينشد و رسول الله صلى الله عليه وسلم يسمع و ليس
 اماخ المصطفى لا شك في هذا
 من برادر احمد بن مسكين
 جدی و جد رسول الله صغرو
 جد من با جدی غیر یکی است
 صدقته و حجب الناس في ظلم
 دست و انتم الله و خلق و خلقت
 فالحمد لله شكر الا شرک ک
 و من بيت راجع و راجع و راجع
 کسى فکر که باشد در کوع و در سجود
 و من بيت راجع و راجع و راجع
 بدلت که بر دستان فرماید و معاد

و سبطا هما و

و قد اورد ان
 الثالث و قال
 و قال صدقك يا علي

سپاس و حمد خدای که شربت این بارش
ان الذی سکت السماء بقدره
کسی کو آسمان را بر کشد از غایت قدرت
بعث الذی لا مثله فیما مضی
فرستاد آن کسی که را نباشد مثل در عالم
فلا علم بانک منبت و محاسن
بدان آخر که خواهی مرد و خواهی از تو
اقبل الحیا لا سلام انک جاهل
تویی جا بهل یا در خطاه اسلام
واللایات و الاذلال فاجهر انی
جدا می باشم از انلام و بت را زود می رسم
وان حیاتی منک یا نبی الله
زنده می باشم از دستای و شرف احمد
لنقص عنی الحمی لعلک و انشکی
تست مرا بکنند و پیش تو در این کوه

به بند هست نگو کار و او است اصل بقا
حتی علما فی عرشه فتوحدا
بدان غایت که شد بالای عرش خویش بکت
یدعی برافت النبی محمدا
که خوانندش بنیکوئی محمد سید طای
فابی یغنی الضلالت و التروی
زکر امی بخود تو امی سلاک خوشن عدا
و تحب العری ربک فاجدی
بصدق دل خدا را بنده کی کن گذار از اینها
اخشى علیک غوا ب یوم یوم
که اندر آتش دوزخ بانی خالدا فیضا
یا طهار ما افضینه لشدید
در نهان و آشکارا خویشتن مستم
الیک و مانی فی الرجال فدی
با تو و اعم چون زمره دان کنی نظر من

اخص علی صبر و اتوی علی منی
تا بتم بر جبر و بسیاری قوی بر زود
ولکن لا امر الله لنعوی رقابتا
لیک بر امر خدا نرم است کرد نهانی
وفی هذه الحیة و لیکن با تحیا
یا یحیی سوز و دست خرق و دل امد
و کان علیه السلام کثیرا ما یتنزل بهذا البیت اذ ارادی ان یلم علی
اللعنة و غضبه سارید حیا و برید فتلی غدی بر کین و خلیل من مرادیم
مس ذالایها المخرور بالقول و الوعد نه و من خال عن رتبه المساکل النقص
ای که معزوری بقول و وعد به اعتبار
و روی محمد بن اسحق فی روایة احمد بن کامل ابن خلف انه قال علیه السلام
انا فی ان هندا حل صخر
آمد بسوی من زود و غر هندی صخر
قال صخر حنیزه حین و با
که غر نو بر حنیزه بود و کا فتنش

یا اصابه خوار و الرجال العبد
کار خیر از مردم تر سطره می باشد عید
ولیس علی امر الاله طلید
نیست بر امر خدا و نه جهان کن
لموخر البرایا قیید و رقاعدو
مرکب مجمع ندایان را بود و پرورد
و کان علیه السلام کثیرا ما یتنزل بهذا البیت اذ ارادی ان یلم علی
اللعنة و غضبه سارید حیا و برید فتلی غدی بر کین و خلیل من مرادیم
مس ذالایها المخرور بالقول و الوعد نه و من خال عن رتبه المساکل النقص
ای که معزوری بقول و وعد به اعتبار
و روی محمد بن اسحق فی روایة احمد بن کامل ابن خلف انه قال علیه السلام
انا فی ان هندا حل صخر
آمد بسوی من زود و غر هندی صخر
قال صخر حنیزه حین و با
که غر نو بر حنیزه بود و کا فتنش
ملحق شد او بکله شهیدان جان فدا

محمدا عطا داد و بخدا و کشتن منی
بلا عذر زود از او سحر ازین احوال

و سلم
فی یوم احد

وَاخْشِرْ قَدْ حَارَ كُلُّيْهِمَا
 یکی که زنی به دور دست و حاصل کرد
 وَاخْشِرْ قَدْ حَارَ كُلُّيْهِمَا
 یکی دیگر که زنی به دور دست و حاصل کرد
 بَلَوْتُ حُرُوفَ الدِّمِ شَيْئًا
 بگویم که حروف دیم شئی است
 سَبَّحْتُكُمْ بِكُلِّ شَيْءٍ سَبَّحْتُكُمْ
 تسبیح کردم شما را به هر چه تسبیح کردم
 فَلَمْ أَرِ بَعْدَ الدِّينِ فِرًّا مِنَ الْغَنَى
 پس ندیدم بعد از دین فراری از فقر
 بَعْدَ دِينٍ بَعْدَ دِينٍ
 بعد از دین بعد از دین
 أَنَا عَلَى مَا تَكَلَّفْتُ خَيْرًا
 من آنچه که تلاش کردم خیر است
 مِمَّ أَيْدِي عَلَى أَرْضٍ خَيْرٌ مِنْ أَرْضِ الْوَيْلِ
 از آنکه دست من بر زمین خیرتر است از زمین وای
 مَعَ حَسَامٍ وَهَيْلَانٍ أَرْجُو
 با حسام و هیولان امید دارم
 وَحِزَّةَ الْخَيْرِ نَزَلْتُ جَعْفَرُ
 و حیزه خیر نازل شدم جعفر
 وَأَسَدُ اللَّهِ وَفِيهِ تَخَشُّرُ
 و اسد الله و در او خشوع
 إِذَا اجْتَمَعَتْ غُلَبًا مَعْدُودَةً
 اگر گرد آمدند غلبه معدود
 بِرُوحِ الْعَالِي مَدِجٍ وَتَوْحِيدٍ مَعْدُودَةٍ
 به روح عالی مدج و توحید معدود

کیستی

مسئله

مُسَلَّمَةُ الْفَالِ خَيْلِي فِي الْوَعْدِ
 بکاه جنگ مست این گفتار
 حَرَّمَ عَلَى رَأْسِ طَعْنٍ مَدِيرِ
 حرام شد بر سر طعن مدیر
 بِرَأْسِ كَرْزِ حَسْبِ خَرِبَةِ نَزَامِ
 بر سر کرز حسب خربه نزام
 كَيْفَ تَمُنُّ الْإِفْوَاحَ مَا اسْتَطَعْتَ
 چگونه توانی ای فواخ ما استطاعت
 نَبَاؤُهُ كُنْ زَاوَانِ صَنِيعِ الْكَبَرِ
 نبأ او کن زافوان صنیع الکبر
 وَمَا كَيْفَ الْبُخْلِ وَصَاحِبِ
 و ما کیف البخل و صاحب
 أَكْرَبُ شَيْءٍ فَرَارَةٍ سَبَّاحِ
 اکرب شئی فرار است سباح
 لَا تَبْلُغِ الْمَرَدَّ بِالْأَحْجَامِ
 لا تبلغ المراد بالأحجام
 مَحْتَمِلٌ مَرْدُودٌ بِنُورِي دَرِيَا بِكَامِ
 محتمل مردود بنوری دریا به کام
 حَتَّى يُوَاصِلَ فِي أَفْسَانِ مَطْلَبِ
 حتی یواصل فی افسان مطلب
 تَكَادُّوا لَهَا أَنْ يَأْبَى مَكْرَ مَطْلُوبِ
 تگادوا لها ان یأبى مکر مطلب
 خَاطِرُ نَفْسِكَ وَلَا تَقْعُدُ كَيْفَ
 خاطر نفسک و لا تقعد کیف
 نَفْسُ فَرَسٍ خَطَرًا أَكُنْ وَشَيْءٌ
 نفس فرس خطرنا اکن و شئی
 إِنْ لَمْ تَخَافْ فِي شَيْءٍ تَخَافُ
 ان لم تخاف فی شئی تخاف

صدور

در تمام در مقامی که می جوید **عذر تو ای پادشاه از آن لیل**
 روی المدا می با سواد آن **الاشعث بن قیس** دخل علیه
 بصفتین و هو فایم یصلی ظهر فقال قلت یا امیر المؤمنین
 ادب باللیل و ادب بالنهار فانسل من صلوته و معو
 یقول اصبر علی تعب الادلج و السجود بالبر و ان علی
 الی جایت و البکارت **شعر فارسی**
 صبر کن بر شب تا بیداری **صباح**
 لا یفجرن و لا یفجرن **طلب**
 مشهور و از عجز خود غم **طلب**
 انی وجدت فی الایام حسیه **طلب**
 یافتم در همه ایام و بود بحریم **طلب**
 و قل من جدت فی امیر طالب **طلب**
 کم بود آنکه سحر و طلب **طلب**
 اصبر قلبی تا تعب العسر **طلب**
 صبر کن آنکه که بعد از سختی آسانی **طلب**

و لم یمن فی حالنا نظر **ابن زید**
 دار و از گرم در حالهای **ابن زید**
 ان عذک الدهر فانظر **ابن زید**
 کرزد و در ترا چشم **ابن زید**
 او مسک النظر و انکسبت **ابن زید**
 در مسافت تو بازارد و آن **ابن زید**
 کم من معانی علی **ابن زید**
 ای لب اهل سلامت که **ابن زید**
 و فارح فی العیش و لیلت **ابن زید**
 ای سنان و خوش دل که **ابن زید**
 من صبح الدهر و من **ابن زید**
 نایند بود و صحت **ابن زید**
 رب معانی شکنی **ابن زید**
 ای لب الشیخ و صانی **ابن زید**
 عینی منهل یغیر **ابن زید**

و فوق تدبیرنا **ابن زید**
 بر سر از تدبیر **ابن زید**
 فانه ناطر **ابن زید**
 زانکه یوست سوی **ابن زید**
 فاضل فان الرجاء فی **ابن زید**
 صبر کن زانکه بود **ابن زید**
 و مبتلا لا یام من **ابن زید**
 مبتلا کشت و شب **ابن زید**
 دب الیه المکمل **ابن زید**
 سوی و روی **ابن زید**
 و نال من صغیر **ابن زید**
 که خورد گاه از **ابن زید**
 و مشک یا نیام **ابن زید**
 بعد مدتها که **ابن زید**
 اطال صداء المنهل **ابن زید**

و لم یمن

از طرفش

غیر

و لم یمن

عَسَىٰ بِالْجُزْءِ الْخَارِيَةِ أَنْ يَكُنْ
 اِي سَا بِلَوِي رَهْنَه كُو شُدِي بُو شِي
 عَسَىٰ جَامِعُ الْعَظَمِ الْكَبِيرِ
 اِي سَا عَظَمُ كُ كُ شَدَا لَطْفِ
 عَسَىٰ أَنَّهُ لَا يَأْتِيَنَّ مِنَ اللَّهِ لَاقٌ
 نَا اَمِيلا رَحِي نَبَا شِي زَا كُو شِي قَا دُو دُو
 جَمِيعُ قَوْمٍ آيِدِ الدِّينِ أَفْرُو
 جِهَانِ وَشَفَعَتِ الشُّعْرُورُ
 فَقُلْ لِلشَّامِتِينَ بِنَا أَفْقُوا
 بَكُو اَمَلِ شَمَاتِ بَا فُو دَا بِي
 يَا طَائِفَ الصُّغُوفِ فِي الدُّنْيَا بَلَا كَدِ
 اِي كُو اَمَلِ طَلَبِ صَا فُو جِهَانِ لِي دُرُو
 وَأَعْلَمُ بِأَنْكَ مَا عَمِلْتَ مَحْمُودِ
 وَانْكَ مَرَحِي كُو بَا شِي دُ جِهَانِ مَحْمُودِ
 أَنِّي تَعَالَىٰ بِهَا نَفْعًا بِلَا ضَرَرٍ

وَبِالسُّنْدِلِ الْمُسْتَهَامِ سَيُضَرُّ
 دِي سَا خُو رِي كُ شِي دُو كُ شِي دُو
 سَيَرُوحُ الْعَظَمُ الْكَبِيرُ بِحُجْرٍ
 خُو شِي دُو دُو دُو كُ شِي دُو
 لَيْسَ عَلَيْهِ مَا يَغْزُو وَيَغْبِرُ
 بَرُو دِي سَا شَانِ سَا دُو دُو دُو
 وَلَا يَبْقَىٰ لَيْسَ رُو دُو شَرُورُ
 نَمَانْدُ شَادِمَانِ رَا شَادِمَانِي
 فَإِنَّ نَوَائِبَ الدُّنْيَا تَدُورُ
 كُو كُو دَا شَانِ خَالِ مَرُ قَالِي
 طَلَبْتُ مَعْدُومَةً فَيَا لَيْسَ مِنَ الطُّفْرِ
 شَدُو عَدَمِ سِي نُو نُو مِي دُو سَوَا زُو دُو
 بِالْخَيْرِ وَالشَّرِّ وَالْمَيْسُورِ وَالْعُسْرِ
 بَرُو سَا لِي رَحْمَتِي وَبِي شَكِي شَرُ
 وَأَنِّي خَلَقْتُ لِلنَّفْعِ وَالضَّرَرِ

جَوْنِ تَوَالِي كُو بَرِي نَفْعِ جِهَانِ لِي
 فَيُجَبِّسُ عَارُوقِي لِقَدَمِ كُ شِي
 عَارُودُ بُو دُو لَيْسَتْ دُ كُرْمِ اَمُو جِهَانِ
 أَنَا عَلِيٌّ بِطَلِّ مُظْفَرٍ
 نَمِ عَلِيٌّ بِطَلِّ بِرُو دُو شَمَاعِ
 وَفِي مَبْنِي لِقَاءِ اخْضَرٍ
 بَدُ شَتِ مَن زِيَادِي دُعَا شَتِ خَمَرِ
 بِالطَّعْنِ وَالضَّرْبِ الشَّدِيدِ مَحْمُودِ
 زِيَادِي وَنِيَزِ مَحْمُودِ جِهَانِ دُو دُو
 احْتَارَ اللَّهُ الْعَلِيَّ الْكَبِيرَ
 كُو دُو شَتِ عَلِيٍّ رَا شَادِمَانِ خُو دُو اَكْبَرِ
 لَيْعِيبُ دِيَالِ زَمَانِ مُضْطَرِي
 مَرُ دُو كُ شِي زَمَانِ كُ شِي
 اَرِي اللَّيْلُ كُ شِي كُ شِي
 دُو دُو شَتِ كُو بَرُو دُو شَتِ مَرُ

كُو دُو خَالِقِ شَدُو مَحْمُودِ لِي نَفْعِ
 وَمَنْ يَزِي فَالْآنَ نَحْوُ امْنِ الْقَدَرِ
 مَرُ كُو كُ شِي خَلَا شَتِ نَبَا شَدُو
 عَسَيْتُمْ تَسْمُ الْقَلْبُ بِذَا كُو كُو
 دُو دُو كُ شِي دُو دُو كُ شِي
 نَمِ مَحْمُودِ خَا فُو بَرُو دُو
 كُو دُو دُو دُو دُو دُو
 مَحْمُودِ الطَّامِ الْمَطْمَهِ
 بَقَدَمِ كُو دُو دُو دُو
 الْيَوْمَ بِرُضِيهِ وَنَحْمُودُ
 نَمُودُ رَا شَتِ اَمُو دُو دُو
 وَبِالزَّمَانِ مُضْطَرِي مَحْمُودِ
 عَارِي بُو دُو زَمَانِ كُ شِي
 كُو دُو دُو دُو دُو
 دُو دُو دُو دُو دُو

وَلَمْ يَكُنْ مِنَ الْقَطْرِ عَلَى السَّمَاءِ
زَنْبُورٌ كُنْتُ فَمَا بَارَكَ وَاسْمَانِ
فَعَلَى الَّذِي ذَمَّ حَرْفَ الزَّمَانِ
كُوْنِي كَمَا دَعَوْتِ دُورَ زَمَانِ
الشَّيْبُ عُنْوَانُ الْمَشِيَّةِ
نَامَةُ بِرِي شَدَّ عُنْوَانِ رُكْ
وَبِيَاضُ شَعْرٍ كَمَوْءٍ مُتَوَكِّ
مَرُونَ شَعْرَتِ صَنِيدِي شَعْرٍ
فَمَا ذَا رَأَيْتِ الشَّيْبَ عَنَّمْ
أَمْدٌ وَبِدِي لَبْسٌ عَيْبُ شَيْبِ
أَوْ زَاوِ شَرٍّ أَوْ حَصْرٍ كَاثَمِ
شَرٌّ كَرُوْدٍ زِيَادَةٍ جَبْرٍ مَن كَرُوْدِيَادِ
لَآنَ فَيَسْتَهْ الْمُسْكُ نَزْدَادِ طِينَةٍ
مُسْكٍ كَمَا فَتَرِ طَبِيعَتِ زَمَانِ
وَبَلِيكُ أَنْ الْفَقْرَ خَيْرٌ مِنَ الْغِنَى
وَلَمْ يَكُنْ شَيْفٌ شَتَا وَلَا قَاسِرٌ
نَهْ خُودُ كَرْنَتْ مَعَهُ وَخُورٌ زَكْرُودِشِ
ظَلَمَتْ الزَّمَانُ قَدَمُ الْبَشَرِ
ذَمَّ بَشَرٍ كَمَنْ جَعَلِي ذَمَّ كَرُوْدِيَادِ
وَمِنْ تَابِجٍ الْكَبِيرِ
مَسْتُ بَارِجٍ كَبِيرٍ أَوْ مَحْتَوِي
ثُمَّ أَنْتَ عَلَيَّ الْآشَرُ
بَارِ تَوْهَمٍ بِرَأْسِ شَرِّ مَرُودِ
الرَّاسُ نَا حَذَرُ الْحَذَرِ
أَزْ كَهْنَتِ كَنْ حَذَرٍ رَأْسِيكَ
هُوَ الْمُسْكُ مَا بَيْنَ الصُّدُورِ وَفِيهِ
مِنْ مَشْكِي عِلَلِيَّةٍ بِأَوْدَاعِ الْفَرْشِ
عَلَى السَّحْنِ وَالْخَرِ أَصْطَبَارُ الْعَلَى الْفَرْشِ
جَبْرٌ وَارِدٌ وَجَانِبُ سَوْخَتِ بَاكَ فَتَنِ
وَأَنْ قَلِيلُ الْمَالِ خَيْرٌ مِنَ الْمُنَى

وَلَمْ يَكُنْ شَيْفٌ شَتَا وَلَا قَاسِرٌ
نَهْ خُودُ كَرْنَتْ مَعَهُ وَخُورٌ زَكْرُودِشِ
ظَلَمَتْ الزَّمَانُ قَدَمُ الْبَشَرِ
ذَمَّ بَشَرٍ كَمَنْ جَعَلِي ذَمَّ كَرُوْدِيَادِ
وَمِنْ تَابِجٍ الْكَبِيرِ
مَسْتُ بَارِجٍ كَبِيرٍ أَوْ مَحْتَوِي
ثُمَّ أَنْتَ عَلَيَّ الْآشَرُ
بَارِ تَوْهَمٍ بِرَأْسِ شَرِّ مَرُودِ
الرَّاسُ نَا حَذَرُ الْحَذَرِ
أَزْ كَهْنَتِ كَنْ حَذَرٍ رَأْسِيكَ
هُوَ الْمُسْكُ مَا بَيْنَ الصُّدُورِ وَفِيهِ
مِنْ مَشْكِي عِلَلِيَّةٍ بِأَوْدَاعِ الْفَرْشِ
عَلَى السَّحْنِ وَالْخَرِ أَصْطَبَارُ الْعَلَى الْفَرْشِ
جَبْرٌ وَارِدٌ وَجَانِبُ سَوْخَتِ بَاكَ فَتَنِ
وَأَنْ قَلِيلُ الْمَالِ خَيْرٌ مِنَ الْمُنَى
وَلَمْ يَكُنْ شَيْفٌ شَتَا وَلَا قَاسِرٌ
نَهْ خُودُ كَرْنَتْ مَعَهُ وَخُورٌ زَكْرُودِشِ
ظَلَمَتْ الزَّمَانُ قَدَمُ الْبَشَرِ
ذَمَّ بَشَرٍ كَمَنْ جَعَلِي ذَمَّ كَرُوْدِيَادِ
وَمِنْ تَابِجٍ الْكَبِيرِ
مَسْتُ بَارِجٍ كَبِيرٍ أَوْ مَحْتَوِي
ثُمَّ أَنْتَ عَلَيَّ الْآشَرُ
بَارِ تَوْهَمٍ بِرَأْسِ شَرِّ مَرُودِ
الرَّاسُ نَا حَذَرُ الْحَذَرِ
أَزْ كَهْنَتِ كَنْ حَذَرٍ رَأْسِيكَ
هُوَ الْمُسْكُ مَا بَيْنَ الصُّدُورِ وَفِيهِ
مِنْ مَشْكِي عِلَلِيَّةٍ بِأَوْدَاعِ الْفَرْشِ
عَلَى السَّحْنِ وَالْخَرِ أَصْطَبَارُ الْعَلَى الْفَرْشِ
جَبْرٌ وَارِدٌ وَجَانِبُ سَوْخَتِ بَاكَ فَتَنِ
وَأَنْ قَلِيلُ الْمَالِ خَيْرٌ مِنَ الْمُنَى
وَلَمْ يَكُنْ شَيْفٌ شَتَا وَلَا قَاسِرٌ
نَهْ خُودُ كَرْنَتْ مَعَهُ وَخُورٌ زَكْرُودِشِ
ظَلَمَتْ الزَّمَانُ قَدَمُ الْبَشَرِ
ذَمَّ بَشَرٍ كَمَنْ جَعَلِي ذَمَّ كَرُوْدِيَادِ
وَمِنْ تَابِجٍ الْكَبِيرِ
مَسْتُ بَارِجٍ كَبِيرٍ أَوْ مَحْتَوِي
ثُمَّ أَنْتَ عَلَيَّ الْآشَرُ
بَارِ تَوْهَمٍ بِرَأْسِ شَرِّ مَرُودِ
الرَّاسُ نَا حَذَرُ الْحَذَرِ
أَزْ كَهْنَتِ كَنْ حَذَرٍ رَأْسِيكَ
هُوَ الْمُسْكُ مَا بَيْنَ الصُّدُورِ وَفِيهِ
مِنْ مَشْكِي عِلَلِيَّةٍ بِأَوْدَاعِ الْفَرْشِ
عَلَى السَّحْنِ وَالْخَرِ أَصْطَبَارُ الْعَلَى الْفَرْشِ
جَبْرٌ وَارِدٌ وَجَانِبُ سَوْخَتِ بَاكَ فَتَنِ
وَأَنْ قَلِيلُ الْمَالِ خَيْرٌ مِنَ الْمُنَى

در کبر
البحر

انا العبد المذنب بكل ذنب
 منم بنده مقرب بر هر کس ای
 فان عذبتني فانه ذنب مني
 عذابم که کسی هست از گناهام
 روى الله عليه السلام قال راست
 فقهرني الفقير ذنوبى ان كنته تفتلني وانا اظهره فضحتي كما
 الفقير ان يكون كفرا بل هو كفر بعينه ثم انشاء يقول
 مساكين اهل الفقر حتى يتوبهم
 عليها تراب الذل بين الكفاير
 بسك مسكند اهل فقر و
 بر سر آن رنجته خاک مذلت بر سر
 احسبت ظنك بالايام احسبت
 ولم تخف سوء ما ياتي بالقدر
 كان نيك ورايم کردی چون گوید
 و سالتك الدنيا فاعترت بها
 فتر سیدی ز بدای که کردی و از قدر
 و عند صفو الدنيا لي بحدت الكدر
 سات با منی تنها و بر من از آن
 بمنز و صفو بها تنها گدازد و به من شود
 كثر المال ليس له عوكر
 ولا في كل ما ياقب عار
 بسیار مال را ز سر عیب عاف
 در هر چه آید برش بود هیچ ننگ عار

کشتی و

لان المال

لان المال يسترك كل عيب
 لان هر آنکه مال پنهان کند تمام عیب
 كذلك الفقير بالافراد يبري
 خودی فقر رنج رساند بجا حدش
 ما هذه الدنيا لطلابها
 چیست این دنیا و در طلب آن کشته شد بجان طلبش
 انما اقبلت شغلتي ويا نيت
 چرا آمدی و در آوردی کرد و اندوختی
 لناس خرض على الدنيا يستدبر
 مردم را ترا و در بر داریست بر هر چه دخل
 كم من ملج عليها لا تساعده
 کم من ملج بر او نیست چنان کند او را در دنیا
 انما كس كزبش جان کند او را در دنیا
 لم يرز قوما بعقل عند ما رز قوما
 قسمت از ارق در اول نشود و در عقل
 فسمت از ارق در اول نشود و در عقل
 لو كان عن قومية او عن مخالفة
 اگر چه از قومیت او یا از مخالفت

وفي الفقر المذلة والصغار
 و ز فقر است محنت و در بزرگوار
 كما از محنت بشار بها العثار
 چون خودی که با و کند با هر عثار
 الا عباءة وهو لا يذري
 جز عباءه و نه او را بداند
 جز عباءه و نه او را بداند
 او او برت شغلته بالفقر
 باز چون بر کرد و او را بداند
 و صغرها لك ثم تخرج بتكدير
 و صغرها لك ثم تخرج بتكدير
 صافي اين با و منزه است از دوی
 و عاقر نال دنیا بتقصير
 و عاقر نال دنیا بتقصير
 وى بها عاقر که با تقصير با و مال
 و انما رز قوما بالمقادير
 و انما رز قوما بالمقادير
 بل که باشد روزی حلا و تدر خلا
 طار الزلزلة بارزوا في العصار
 طار الزلزلة بارزوا في العصار

و در قدر حمد نایافتی روزی کسی
 سبحان یا رب العباد یا نور
 پاک یزدان که او پروردگار عالم
 گوگان یزدان العباد و عن خلد
 که می بودی بعالم رزق برسی عباد
 لیکن سبانی دهم غنمت فقیر
 چون دهم برسد بر صبر باشد غنم
 و آن سبانی که آنست بر سرور
 و در ساند شادی زان شادیم بود
 لیکن سبانی دهم نقد سبانی و دهم
 که غنی آید و دهم شادی آید و دهم
 لکن من الايام غنمی عاوت
 پیش من در حلا نیکو عاوت است
 و دهم غنم و دهم غنم
 و دهم غنم و دهم غنم

باز او پروان بر روی روزی
 و رازق المسکین و الخیر
 رازق و پروردگارنا جان فرمود
 اما نیست من رزق ربنا عذره
 می بخوردی روزی پروردگارنا عذره
 فکل بلاء لا یدوم صبر
 زانکه هر چه بلائی نیست ثابت و ایما
 فکل سرور لا یدوم صبر
 زانکه هر شادی که نیست دایمیش بود
 و آن مستثنی عسر و قهر مستثنی غیر
 و رهن دشواری آید مستثنی قیاس
 فان سبانی صبر و آن سبانی شکر
 که بر آید صبر دارم و نیکو آید سبانی
 و دهم غنم و دهم غنم
 زست و دهم غنم و دهم غنم

و انت الکتاب المبین الذی
 تبین کتاب خدایان کتاب
 تو مکمل فی الدنیا طویلاً و لا یوریک
 فکر در دنیا بسی کردی و محلوست نشد
 و ترغم انک جرم صغیر
 کمان بری که صغیر او غنما و جرم غنم
 فلا حاجة لک من خارج
 ترایرون ز وجود تو هیچ حاجت نیست
 فکم من صبیح مات من غیر علی
 ای صبح که صبح بود و علی
 و کم من فنی تمیزی و یصبح امنا
 ای بسامه و جوان که روز و شب این
 و لا خیر فی الشکوی الی غیر مشکلی
 شکایت نیست نیکویش آن که اهل آن
 الم قرآن العفر یرجی له الغنی

با حروفی بظهور المصنف
 بحر فها که بنامها از آن شود و بسط
 او اجتن لکل مهمل تعیش الی الخیر
 آنکه چون شکت خواهی مژگان
 و فیک انطوی العالم الاکبر
 یعنی بدان در دست عالم کبر
 ففکرک فیک و ما تفکر
 بخت فکر تو نیست فکر تو نیست
 و کم من مر فیض غاش دهر الی غیر
 و بی بساط که غنم شکت و با نذر
 و قد تسجبت الکفانه و هو لا یدری
 بافته در آن کین به روی و او بخیر
 و لا بد من شکوی او الم کین
 ز شکوه جاری نبود چون نباشد صبر
 و ان الغنی یخشی علی من الفقر

غني هم دايما ترسان که از فقر نمی آید
 وان اعسرحت حتى يغير بها لغيرك
 وكرحتي كسند خد انك ازاري خود
 بدايعة حتى يكون لك نصيب
 موقتي که اين دعا بقت که اندک
 والعاثر يدخل ابله في النار
 عار اخر حاجب خود را در اندازد و عار
 طاولي الحشمتي متميز في الاطمار
 اگرست افتاد برین جامه نازد
 واقامة بالاختيار ما لا يشتر
 آن نگویند را بسزد و توبه باشد اعتبار
 فتكون عندك شهامة المقدار
 وعلى القرابة كالقرب الضاري
 بر سر خویشان خود باشی جویش که دار
 وتكون في العتبي من الفار
 غنی یعنی که هرگز فقر آمدنی در او نماند
 غني النفس یعنی نفسی که بکینه
 غناي نفس کان نفس را نامطمئن کرد
 فاعسر فاصير لها ان العتبي
 دوای نیست محنت را جویند بغير ضرر
 النار هو من زوب النار
 سوختن در آتش آسان تر بود از نجات
 والعاثر في رجل بيت و عار
 عار باشد مرد خویش در خانه و همسایه
 والعاثر في هضم الضعيف ظلم
 عار آنکه در حق کسی نیکی کند
 والعاثر ان يهدي ملكك ضيق
 و العاثر في رجل يخذل عن العدي
 عار آن باشد که کسی ترک کند دشمنان
 والعاثر انك في التام مقدم

ع

عار ان باشد که گناه نرزد و نمی بخشد
 جاهد على طلب الخلال لا تكن
 جهاد کن بر حسن مال حلال اما مباح
 الا لا يملك او يضيعك او يترن
 جز با جهل خویش یا همی که آید بکسی
 روي عن الصادق انه قال كان على عليه السلام كل بكرة يطوف
 في اسواق الكوفة يضع الدرّة على عاتقه وكانت تسمى السبيبة
 فيقف وينادي بكلام ذكره يقول تعني اللذّة ممن مال شهوة
 من الترام و تعني الاثم والعار
 نیست کرد و لذّة آنکه باید حفظ کنی
 تقع عواقب سوء في مغبتها
 عاقبتها بدین نیست در وقت غنا
 و همب الرجال المقعد في عالم
 مستدایان از جهل مستند با افعال خویش
 و يقيت في خلف يمين بعضهم
 بعضا بیدفع معوز عن معوز

و

روى ابو جعفر بن بابويه

مطلوب

ابحان من الرجال يهيم في صوم النسيم المبصر فطن بكل مصيبة في ناله

متكبين

بعض يكبر ابري وفتح غيب فاشتن
تلكوا ابيات الطريق فاصبحوا
بمرور بالامحى فشد ليك افترشد

في الرغيب على العلم والعلية السلام

وفي الجحيم قبل الموت فوالله
وجاهت بيشتر از در مرد و اهل
وان ابرو لم يحمي بالعلم ميت
وليس له حتى النشور نشور
مرداگر زنده علم است ميت است

اي يوتي من الموت افسر
ز مردن در دور و از ابرو جفت ندارم
يوم ما قدر او يوم قدر
بروزي كان قضا بنود بروزي كان
واذا قدر لم يعن الحذر
بروزي كان قضا بنود بروزي كان

كفت السواد انت نظري
نور بودي مردم چشم
من شاء بعدك فليمت
فعلتك كنت اجاور

في مرثية النبي عم
فيل خاطر دم

فاذا اجمعت بدريه لم يستر فسل الفقيه لكت فقرها مثله من يسمع في امر فقه يظن

مردمي خواهد پس از تو كويم
و ميثون عليك فان الامور
بر خود آسان كبر كارت را همه
فليس يا تيك منهيهها

نبيست بيج ايندات را مانحي
و از تو نتوان دفع كردن يك
روى الشيخ ابو جعفر الطوسي با سنده عن الاسود الليلي عن ابى
طالب ان رجلا سأل علي بن ابي طالب عليه السلام عن سؤال

فيا يا امير المؤمنين فقال يا سائل فقال الرجل ما انا
فاجاب عن سؤاله فيقول يا امير المؤمنين كذا عهدناك اذ ابليت
عن مسئلة كنت فيها كالمسئلة المحمات جوابا فبا لك انطباء
اليوم عن جواب هذا الرجل حتى دخل الحجرة ثم خرجت فاجبته

قال كنت حاقنا ولا راى بثلثة حاقين ولا لحاقين ولا لحاقين
ثم انشأ يقول
اذا المشكلات قصدت لي
كشفت حقايتها بالنظر

خواصنا

کر از من پرسند از مشکلات
و آن برکت فی مجل الصواب
جو رخشان شود در مجل خیال
مفتوح بعین القلوب الامور
مفتوح بر اندیشه خبیب
می آید کلماتی که بیانات
را هست کوشی بتیری جویج
بسیار کشف شده الارواح
زبانی که فشار جان را رنج
و قلب او استنطقه بالهم
ولی کردی از نطق خود به هموم
و هست باقیه فی الرجال
نیم پیش مردم و فضول
و گفتی من در صفت الاصفی
مر است که صفات و نطق

کنایم و موزن **علم** نظر
عبایه بختیاریها البصر
نهانست انوار او در **بصر**
وضعت علیها صحیح الفكر
شماره و بشان فکر من بود
افزونی به عن بکات البصر
که برم نقاب از نبات بصر
او کما لحسام الیما فی الذکر
و یا مجموع بکاتی که سر
از بی علیها بواهی الدرر
کنند ظاهر از نطق **عظم** کهر
اسألی هذا و ذلک ما الخیر
زمن باز بر سر اندازد و شر
این من بکامی باغبی
ز ایند که و رفته گویم خبر
اقیم

موزنی

موزنی

یعزونی قوم برآه من الصبر
عزاکیندم مردم بری از صبر
یعزونی المعزونی ثم یضی لشبان
عزاکیندم مردم بری از صبر
الشجره الیک عجزی و عجزی
شکوه و لازم به تو از حال نهان
انی قتلت مقبری بمقبری
خویش را من کشته ام از غم نهان
قال النبی صلی الله علیه وسلم لا یمیر المؤمنین علی رضى الله عنه و کرم الله
وجه اهل المعروف فی الدنیا هم اهل المعروف فی الآخرة و حال هم
و ما اثر التقصیر الا مقصود
هم تقصیر می خواند کرد و الا تقصیر
و کل امر یاتی بما هو اهل
هر کسی هر چه می آید به او
لقد عجزت عجز من لا یعجز
سوف اکیس بعد ما و انشیر

پیش

و فی الصبر اسباب اخر من
ز صبر تکلیف و صبر و صبر
و یبق المعزونی فی افر من الجبر
باز اهل عجز و حیان انشیر
و معشر العزونی علی نصیری
در میان مردم و انشیر
بند عجزت انی و قتلت مقبری
بند خود را بیدم و کرم الله
فان النبی صلی الله علیه وسلم لا یمیر المؤمنین علی رضى الله عنه و کرم الله
وجه اهل المعروف فی الدنیا هم اهل المعروف فی الآخرة و حال هم
و ما اثر التقصیر الا مقصود
هم تقصیر می خواند کرد و الا تقصیر
و کل امر یاتی بما هو اهل
هر کسی هر چه می آید به او
لقد عجزت عجز من لا یعجز
سوف اکیس بعد ما و انشیر

عشر من جود **ع** انكس سدا او محذور
 از رخ من و بلی ما کان **خ** حشر
 بر رخ و امن فرود **م** از رخ
 و قال ام یذکر **م** بینه علی فراش النبی صلی الله علیه وسلم و مقامه فی
 الخارلثا و قدر و اء الوجع الطوسی بالاسناد و غیره
 و قیت **ن** نفسی خیر من و علی الحصا
 جان خود کردم سپر از که خیر خلق بود
 رسول الله **ل** الخلیف اذ انکروا به
 آن رسول حق که چون در حق او کردند
 و بیت اریهم منی **ن** شرف منی
 بر فراش افتاد می بینم که قتل کنند
 و بایت رسول الله فی الخارلثا
 حضرت پیغمبر اندر خواب خوش خواب
 قام فلما ثم و مت **ن** قتل ایضا
 بر شتر بستند از انجا باز فرود آمدند
 زود بر خیزم بدین تدبیر من **ن** بر زخم
 قد یخرج الامر **ن** الشیبة المقتدر
 تا که کرد و جمع این کار بر شتران
 و من طاف بالبیث **ن** العقیق
 و انکه بود اندر طوافی کعبه و اطراف آن
 فو قیه و و الطویل **ن** الکریم من
 لطیف اندر و شد که در آن شتر **ن** مکر
 و قد و طلت **ن** نفسی علی القتل
 نفس را داده تسلی بر گرفته دل از جان
 مؤقی فی حفظ **ن** الاله و فی شتر
 در شتر و حفظ و شتر خالی کون **ن** مکان
 فلما یضی **ن** غیر من الحصا ایضا
 آن شتر را می کشند چون موسم شد که باز
 انکس سدا او محذور
 از رخ من و بلی ما کان
 بر رخ و امن فرود

ادوت

ادوت بر نصر **ن** الاله تبسلا
 و اضمرة حتی **ن** اسد فی العیر
 و اضم من **ن** الاله یفرق و فتح
 و این بیت من روایت السید اورد و بعد قول و بت اریهم و قد
 اورد الشیخ المفید ابو عبد الله رحمه الله ایضا
 فان ما و مت فی شئی و ریت به
 بیدل و بالان **ن** نکشم در مصیبت
 قد مات والده من کان **ن** یفعلهم
 و الشیخ **ن** الکریم منی
 تنکم قریش **ن** تنانی لتقتلنی
 این شهادت می قریش کشش من **ن** فیه
 فان بیت فر من و متی **ن** لکم
 و بایع **ن** الکریم منی
 و ان **ن** ملکته فانی سوف اوردتهم
 در غیره **ن** الکریم منی
 اما بیت فانی **ن** لست یحسد
 و اضمرة حتی **ن** اسد فی العیر
 و اضم من **ن** الاله یفرق و فتح
 و این بیت من روایت السید اورد و بعد قول و بت اریهم و قد
 اورد الشیخ المفید ابو عبد الله رحمه الله ایضا
 فان ما و مت فی شئی و ریت به
 بیدل و بالان **ن** نکشم در مصیبت
 قد مات والده من کان **ن** یفعلهم
 و الشیخ **ن** الکریم منی
 تنکم قریش **ن** تنانی لتقتلنی
 این شهادت می قریش کشش من **ن** فیه
 فان بیت فر من و متی **ن** لکم
 و بایع **ن** الکریم منی
 و ان **ن** ملکته فانی سوف اوردتهم
 در غیره **ن** الکریم منی
 اما بیت فانی **ن** لست یحسد

گفت نفس و قلیل ما است
 نالان بود غم که من کم دارم
 کم دارم و فی الدنیا و ما خسر بضم
 روزی که در جهان در جنگم
 آنحضرت عیسی بن امیر گشتین
 چشم من بودم بعد از فراوان کارها
 و ما من غمی اغصی لیکن رجبا
 منصف از کوهی که در شمع خورشید
 و اسکت من است و او شیت قلنها
 خاشیم از چیزها و روزگار و ام کوشش
 از کوهی که در جاده و طاقش
 نقش خود را بر فرازم کمال گشتن
 ما فیک غیر و لا میر تعدد
 خرمی گشتن و ما و ای مشا

بخشم بزم مرور من زهر سلاخ کردید
 ما اصحاب النكاس من خير وشر
 از مهر و رافع میشود بر مردمان
 و منهم الساعون في الشر الشر
 انسان بخت کن برهائی شود و کرد
 و اني سغلي ترك النجوس قد ير
 كرمه هم قدرت بود برتر از انچه
 تعالج و اعف عن المرء و هو الخير
 چشم پوشد مرد و او را است بنای
 وليس علينا في المقال خير
 نیست برادر سخن گفتن امیر و مقدر
 و اني باخلاق الجمع خیر و خیر
 را که من هستم خبر دار از جمیع خلقها
 فضلت مني لبائاني و اولادني
 هم که من استم بکار تو فضل حاجت

[illegible]

والله اعلم

لبيد قاض الزا
في حرف الزا

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a note, appearing on the right side of the page.

فقدان علی السلاطه من بدائی و من لم یرض صحبہ فاقصہ
من ذلک شوہر سلاطہ کہ کز دل کند و کسی را که راضی نیستی صحبہ

[illegible]

فخافه الضاد

لَنَا مَا نَدْعُونَ بِغَيْرِ حَقِّ
 بغير حق بود این دعوی شما بآلوه
 عَرَفْتُمْ حَقَّ مُحَمَّدٍ ثُمَّ
 شما خدا را می شناسید و خدا را می شناسید و خدا را می شناسید
 كَتَابَ اللَّهِ شَائِدًا عَلَيْكُمْ
 که این است کتاب خدا بسوی شما
 إِنْ تَكُنْ لِلْعِلْمِ بِلِلَّهِ قَضِي
 اگر بود علمت بدان چیزی که حق
 إِنْ أَوْفَى اللَّهُ فِي حَاجَتِي
 اگر حق کند آن رضا حق است
 وَأَنْ أَوْفَى اللَّهُ بِي غَيْرَهَا
 آنکه فرمان حق دهد آن بنمود
 نَحْنُ نَوْمُ الْخَطِّ الْأَوْسَطِ
 ما هستیم وسط و اوسط و میان بود
 قَائِمٌ عَلَى الدَّهْرِ لَا تَنْسِي عَلَى
 قائم بر علی الدهر لا تنسی علی

لا تقدر سابق احسان مضي
بماه مكن كبرته فكلون راكبه شنه
واسد لا تملك خيما مضي
وهذا را غاب فتون در اجماع حكرد

عَلَيْكَ يَا مَوْلَانِي وَزَنْتِي وَحَافِظِي
وَإِنِّي لَعَبْدُ اقْرَأْ وَاخْصَعْ

بود پروردگار و حافظ و مولای نریمان

من اور ابند مسکین و اقاربم بران
پہل لقمہ الصخر من ماء و من مطر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْمِنْ مَقْصِدَةُ الصَّنِيعَةِ
عَلَى الْعِدَاءِ عِدَاةُ الرَّحْمَةِ

من فلكه الجبل المنبوع
والخيزر آمنع جانب

خیر راجحی است مانع تو
از سر کوه سر فراز مبین
در سر آتش جگر زبانه
من جگر زبانه آتش جگر

از روشهای آسان میگویند
که اتفاقاً بعد از صدق

الشيخ

أنا على إوابسطين عتدر على العلماء غداً الروح واللحم

نیز کہ چنانکہ باران را
لَا تَنْتَظِرُ لَوْ قُبِعَتْ

مَشَى الْوَدَّ بِعَيْنَيْهِ خَلَقَ
إِنَّ التَّحَاوِيَّ تَسْمِكُ

بدستی که خلق بدجو باشد
جیل الایم من العباد

لا توضع المعروف في سائر

لطف وجود و نگوئی بر دهن تا گریستن
وضع بی خبر کسرم بکن

خیر کن بام داندی مردم شود
فلک کان یکسر وانی السلام

فَعَلِمَ مَعْنَى بَصَرَةٍ نَابِلٌ

بوسه دهنده از ضرب و سنج جان رسد

سبب قطع دوستان فرین
فی الناس نکتہ حکم الوصیۃ

كَمْ نَمُوتُ غَيْبَةً عَنْ أَنْفُسِنَا وَلَكِنَّ
أَنْ يَرْجِعَ إِلَيْنَا أَوْ يَرْجِعْ

میشود و اطاعت تو فرین
علی الشریف و الوصیع

از صانع و شریف خالق بدین
فدایک صنع ماقده عالج

عَرَفْتُكَ مُنْكَا غَيْرِ خَالٍ

ختمی سماجی حسابہ ترویجی

وكان يومئذ من الخروب جرد عا

انکار و ردی، صرف پہچان ہو تو نہ ہمارا

مَنْ كَانَ يَنْكُرُ قَوْلَنَا وَبَنَانَا فَأَنَا عَلَى الدَّالَةِ مُطِيعًا
 هر که باشد منکر قَوْل و بنر کیهانی من علی ام کرد که از خویش را فرمان
 قَالَ الشَّرِيفُ الْمُوقُظُ قَدْ سَمِعْتُ مِنْهُ اخْبَرَ الشَّيْخَ الْكَبِيرَ قَالَ إِيَّاكَ رَوَى
 الله عليه السلام الاختفاء من فرشت الهرب منهم الى الشج استشار
 الى ابى طالب فاشار الى على عليه السلام ثم تقدم ابو طالب الى امير
 المؤمنين ان يضطج على فراش رسول الله عليه الصلوة والسلام ليعتبه
 بنفسه فاجابه الى ذكر فلما مات العيون جاء ابو طالب الى على
 عليه السلام بمقام رسول الله صلى الله عليه وسلم وقد اضطجع امير المؤمنين
 على عليه السلام مكانه فقال امير المؤمنين يا ابا طالب ما فعلت فقال ابو طالب
 اخبرني يا نبي قال اخبرني اخبرني
 خبرني خبرني خبرني خبرني خبرني خبرني خبرني خبرني خبرني خبرني
 قد بذلتناك والبلدا شديدا
 بل تو کردیم دوست این منی و سخت
 لعدا الكاغر و ذی الحجب الشا
 بر دایان رسول خود را با سب

السيد

أَنْ تُصَبِّحَ الْمُتَوَنِّينَ فَالْغَيْلُ
 که رسد حرکت بیارم نیز گوئی بی
 أَنَا مُرِّي بِالْبَصِيرَةِ فِي نَصْرِ أَحْمَدَ
 مرا خبر میداد برای نصرت احمد
 كُلِّ حَيٍّ وَأَنْ عَلَّمَ عَيْشَتَا
 و لیکن دوست میدادم که منی نصرت
 وَ سَمِعْتُ فِي نَصْرِ أَحْمَدَ لَوْ جِئْتُ
 و سنی فی نصرت احمد لوجه الله
 بَدَى سَمِي مِنْ أَرْوَاحِ دُرِّ نَفْسِ أَحْمَدَ
 قصوی الجذید الی سنی
 انتهای مهر نوری را که نهد
 أَيْ اجْتِمَاعٍ لَمْ يَحْضُرْ
 کو بهیچ مجمع حاضر نداشت
 أَمْ أَيْ شَعْبٍ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

فَصَبَّحَتْ نَهْجًا وَغَيْرَ مُصْبِحِي
 بعضی از وی نصرت یابد شود بعضی
 فَوَافَقَتْ مَا قُلْتُ الْوَقْتُ قَدْ فَارَقَا
 بجای منی که ندم آنکه بهستم طایف برسان
 أَخَذَ مِنْ سَهْمِهَا بِصَبِّ
 و تعلم انی لم ازل لك طابعا
 بدان ای آنکه من دوست بودم تا به آخر
 بَنِي الْهَدْيِ الْحَمْدُ وَطِفْلًا وَبِغَا
 بنی مادی آن وقت که بودم و طفلان
 وَالْوَصْلُ فِي الدُّنْيَا انْقِطَاعُ
 وصل و دنیا فراق و فصل دان
 لَشَيْءٍ مِنْهُ اجْتِمَاعُ
 هیچ از هم بر اجتماع
 لَمْ يَفُوقِ انْصَوَاعُ

خطا قال في جوابه عليه السلام

انك تولى همهم بوسعك شد
 يا بؤس للذم الذي
 يا كيا نفعي بحسبي رونهما و
 قد قيل في امثالهم
 كفته زين بيش در امثالشان
 لك الحمد اما على نعمة
 شكروا من ترابوت ابرار
 تشاء فتفعل ما تشاء
 مردم بخوانی که چون قدره ترا
 مات الوفا رفق ولا طمع
 و ما كانوا نكوس طمع ما نزل طلب
 فاضبر على نعمة بالله وارض
 ما بعنا و خوار شو غني و صبر نای
 لك الحمد يا ذا الجود و المجد
 من احمده سكرى صاب و عطا
 كس فراق اخر بنامد در میان
 ما دام فمختلفا طباعت
 با تمامی که خورش تا مدزیا ن
 بکنفک من شتر سراع
 پس ترا از شتر شنید حال آن
 و اما على نعمة بدهج
 شکر و بکرانک ساری و فو غمهای سید
 و شمع من حيث لا سمع
 بشنوی دیگر از انجای که توانی شنید
 فی الناس الا الیاء فی الطبع
 بر دمان که از نا امید جاوید
 فانه اكرم من یزحی و یلعب
 خوا که کمتر هر که هست در امید
 ببارکت تعالی من تشاء و تمنع
 عالمی که منع فرماید و کمشی عطا

و لطف

فلا

فی المناجات

الی لکن جلت و جبت خطی
 ای خدای من م اكرم خطا ما شد
 الی و خلاقی و خسر زنی و موی
 ای خدای من خالق من روی بنای
 الی لکن اعطیت نفسی سلطانها
 ای خدای من اگر بخرم را و آدم را
 الی تری خالی و فوری و فاقی
 ای خدای منی این فقر من و درویش
 الی فلا تقطع رجائی لا یقطع
 ای خدای من قطع امید من مکن زایل
 الی لکن حبستی او طرقتی
 ای خدای من امیدم ساری و رانی
 الی اخیری من عذابک استغنی
 ای خدای من من عذاب استغنی
 الی لکن عذبتنی الغی حسی
 ای خدای من عذاب استغنی
 ففعلتک عن ذنبی اجل و اوسع
 عذبت از ذنوب من و اكرم خطا ما شد
 الیک لکن لا عسار و البسر
 روی اخلا صم سوی شد در فخر و غنا
 فها أنا فی روض الندامة اربع
 آدم اکون بسنان ذاب شد در بحر
 و انت منائی باحقیه تسع
 هم تو در کوش آوری در حین که کرم دعا
 فوادبی غلی فی سبب جودک
 دل بر آوری شد از جود تو اید
 فمن و الذی ارجو و منی فواح
 کبست آن کز روی امیدم باشد فواح
 اسیر و لیل خائف لک اضع
 هم در هر روز و هر روز از جان من
 فجل رجائی منک لا تقطع

و شرم

مطمع

فما حیلنی بامر یسلم کیف اضع

۹۸

الهی

ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را

رخنه امین من از تو می گویم که در عذاب
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را

المتی

ای

دور کند ما که در عذاب تو می گویم
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را
ای خدا که در عذاب افکنی سالی بنده را

یطع

البحا

اللهي فاشترني على دين احمد
انني قد اكرمتك فربما يدين اهدم
ولا تخزيني يا الهي وسدي
ان خدامي بزيك من مكرهم
وصل علي عظمي بما دعاك محمد
خوان بر صلاوة توفاني بدين احمد
تجوع فان الجوع من عمل النقي
كسدت من سبك جون كما تفرج كسرت
وجانب صغار الذنب لا تتركينها
انك كناه خرد ووي جوي رو ورو
ابني ام هل النصيحة تنفع
اي نسر من بند كويم كزرا نفعي دهم
قلوب منجك ما استطعت نصيحة
كردم ازاني را از انديز دهم در من
قدم تشبكي في الحياة ترو ورو

قصيدة اخو

تقيا لقيا تاننا لك اخشع
ان تقى وان تقى خاشع
شفاعة الكبرى فذاك الشفع
ان بزردي شفاعتها شافع
وتمها جاك اخيار بيايك راج
وان متساها كز شفاعتها دريات
وان طوبى لالجوع يوما يشفع
كسرتك عني خردوان بزردي خردوان
فان صغار الذنب يوما يشفع
زانك كرو جمع دوزي ان كسنا بزردي
ايها بقلبك ان تخشع مفرج
واهم ازاني ترا كز دلت باميدكان
فان انعطفت بها فتنك تنفع
كز بر عظمي الشوق نفس تفرج
فقد انقار لها وانث مودع

باش

نور هرنج خود و در من نور است از جنود
وا بستم لشمس القوي فانه
ابتهامي ارب بزردي كز كز
واجول تروك المخانه والتقى
توش دور خود از خوف و از تنوي
وانتج بومك فالعناج هو الغني
ريقت عت شمع غنا فانه لغوث نور
واحد مصاحبة اللام فانهم
دور باش از محبت زشت بيمان كز
اهل اللوعة ما اللهم الرب
دستند اندم كز بختي جاد
وكتاب اربك فانه عظمي
بكتاب حرة برورد كز خوان لب
يبدوك ان شهدوك حسن ثنائهم
جون شوق حارة عايند بجر حسن وفت

روان
يقنع

زانك فابندت فردا و تومودع
انما من الشفر البعيد و شفع
كز سوماي عبادت دور ترو
فكان خحك من مسايك اشع
كان هلاك دور ترو زشت سديت
والغرمقرون لمن لا يقنع
زانك بستر من قناعت لا تقنع
منعوك صفود و اولهم نصيحا
منع كز دوزخ لطفشان صنت
واذا منعت قسمهم لك شفع
دركني منع عرضان زهر باي جان
ان المحبت لربة لا تجمع
جون محبت حق بارود نظر خواركان
واذا تشب فانت انت الاله صنف
دور شوق غلاب توي نو كز تربي مردان

شهر الصحابة من بود مطمح
مستشبه من بود کونایه **مطمح**
لا تغش سر ایا استطعت امر
تا تو ایایی بود سر ناس نامدی ممکن
نگار ترکی بیهوشک خبا بجا
چون ایایی که سر بر سر سازد با تو
لا یتداین بطق فی مجلس
در حق گفتن مجلس است از قدر ممکن
فالتفت بحسن کل من بالفتی
فما منی ظن بکوبان جوار ابراهیم
ووجه المزاح قرب لفظی
هنگام که از ایسا نظر کردن
و ابرو الرجال بما تظن بانهم
و در و انرا و الا فر ایل الشبان بساز

ای

بگفت

و یصد مجتنباً اذا لا تطمح
مجتنب کرد و چون که کردی **مطمح**
یغشی الملک سر او نیست شود
که تو افشا کن از دگر سر نهان
نگذا بمرک لا محاله یضغ
بمنش من سر را فراموشی **بمکان**
قبل السؤال فان ذالک
کام شود **شنع** تو بدیش از سوال
و لعلک حرق سقیبه ارفع
و در دوی عقل و کول و بی وقور بی زبان
جلست الملک بلا بلا لا توقع
سوی او دور و شوشی که نتوان دفع
یلهوون منک و یقین یثو
سوی او دور و شوشی که نتوان دفع

ان

برای

و لعلک

و کن الخلف بالضمیر لمصلحة
با هم خود خلاف میل الشبان **مطمح**
و حفاط جارك لا یضغ فان
حفظ کن و ایام حق است **مطمح**
والصنف اگر مد بجد و خیر
چهارم است از انوار **مطمح**
والا یمننت علی السیر فی خفتها
و الا یمننت علی السیر فی خفتها
و ارفع الا مقامه و کتبت باها
چون ایایی که دوی با سر دوی نهان
و اذا ضعت عن الظلم فضع
که ایایی که از عایت در او است
و اذا برت لک من عود فرح
و اگر میسکین ز ظلم **مطمح**
و اذا برت عن الضمیر فاحسن
و اگر از برت عن الضمیر فاحسن

فبذا ان تقهر من العتید و قهر
تا بدین معنی میدان الملکی **مطمح**
لا یبلغ الشرف الجسیم المضمع
کی بعد ضایع کنند و در سر نهان
عنین وجود من یضغ و یضغ
و اگر کسی با دوی خود از محلی با تو
و استر عیوب ایتک خیرین تطمح
بکسر ایایی که ایایی با تو
خطین مغفلة و ذر کر ارفع
و در دوی سر از منور **مطمح**
حد الذل حین مشکک شنع
که خط با مشکک **مطمح**
فانذر ذاک لک فرعها فضع
و اگر کسی که از انرا **مطمح**
من غیر تو منک و الغریب مضع

ورسول عارف بها لا يغير بها وجه
 وادخلت من الغنى فضله
 ورضا بخصوص جنة بها تفضل
 فتوق من انشر الغنى والرياس
 يا من يرسل من عرو وجمال خاها
 وادواته فليس فخر واما
 ورسول عارف بها لا يغير بها وجه
 وادواته فليس فخر واما
 ورسول عارف بها لا يغير بها وجه
 وادواته فليس فخر واما

وادخلت من الغنى فضله
 ورضا بخصوص جنة بها تفضل
 فتوق من انشر الغنى والرياس
 يا من يرسل من عرو وجمال خاها
 وادواته فليس فخر واما
 ورسول عارف بها لا يغير بها وجه
 وادواته فليس فخر واما
 ورسول عارف بها لا يغير بها وجه
 وادواته فليس فخر واما

والط

واطع اباك بكل ما وصي
 باش وادم يدور به **نصير** كان كند
 وادواته فليس فخر واما
 ورسول عارف بها لا يغير بها وجه
 وادواته فليس فخر واما
 ورسول عارف بها لا يغير بها وجه
 وادواته فليس فخر واما

شمن

زندان

ولم في قافية الفاء

عصيان

راه بی تو نشد مروز نه سال **ز آنکه در راه خف بسیار است**
 جز می آید عذرا الموت خرافه **ایستقامت من کل خوار و خوار**
 این و عمر ای شهید و مروت که او **ما را است از بهر شکوهی که هست**
 بچهل خلوص النفوس من الای **وید فی من الدار التي هي الشرف**
 بچهل مکتب کلام من **نزدیک میر و مقامی که مر است**
 صاعقه قوت یافت است **ولا ترا فی علیه التهف**
 نیست بر کم شد ام بهر تامل **نه مرا بهی از آن کم شد تعجب و اثر**
 ماکدر کندی فلیس **عنی الی من سواي متفوت**
 هر چه تغییر باشد حق از این بود **آنچه کرد در من آن خیر من سواي**
 فالجده لا شریک له **ما لی قوت و معنی الشرف**
 شکر نروان که دیانت شریک **که مرا قوت نداد از بهر تهمت بر تو**
 از ارض بالغیر و البسار **تدخلنی ذلته ولا اصف**
 راضی در راه اسانی و دشواری **نست و ان خوار و بی در این**
 لا تخلفن دنیا و بهی معتل **فلیس یغضها البتدیر و الی**
 مکن امساک در دنیا چون بپوشی **نیار و بهر نقصانی در و اسراف اگر**

و من نصایح

وان

و ان تولت فاقوی ان **و ان تولت فاقوی ان**
 و کبر کشت الذی بهتر کران **و کبر کشت الذی بهتر کران**
 قبل نیکر جلا بنی نصیر و قیل **کزان سکرت اگر کشت با نیکر**
 محمد بن حریر الطبری عتبه علیه السلام **قبل نیکر جلا بنی نصیر و قیل**
 عرفت و من یعتدل یعرف **عرفت و من یعتدل یعرف**
 و الی غنت حقاً و لم اصدف **و الی غنت حقاً و لم اصدف**
 شکر کسی که معتدل باشد **شکر کسی که معتدل باشد**
 عن الکلم الصدق یا قی **عن الکلم الصدق یا قی**
 ز قول صدق بخی که **ز قول صدق بخی که**
 و سایل بدو من البتدیر **و سایل بدو من البتدیر**
 و سایل را که می گویند در **و سایل را که می گویند در**
 فاصبح احمد قینا عرنا **فاصبح احمد قینا عرنا**
 شکر است از میان ما **شکر است از میان ما**
 قینا ایها الموعود **قینا ایها الموعود**
 ایها انما که او چهل **ایها انما که او چهل**

بر ما باشد حق و در کرد ان **بر ما باشد حق و در کرد ان**
 من الله ذی الرأفة **من الله ذی الرأفة**
 بر ما باشد حق و در کرد ان **بر ما باشد حق و در کرد ان**
 بکسر اصطنع احمد المصطفی **بکسر اصطنع احمد المصطفی**

و اعلی

الاستمخافون اذ في العذاب
غير ترسدا يا اذ عذاب من زرك
فان نمرعوا تحت اشياها
اكر افسد زير سفهاى ابدار ما
عذابه راى الله طعنا
جو و در حق كز و نفاق و جهل و طغيان
بجبريل قد انزل في قتل
فرو و احد و اين و جبريل از قتل او
قدس الله الرسول رسولا
نهان بوشى سولى از رسا و اهل مرسل
نبات عيول كذا معولايت
بمشت مرزبان قوم او و نو ما نال
فقلن لاخذ ذرنا قتيلا
مهر كفتند اجد را كه ما را به كشتن و مكر
فخدا هم قال طعنوا

وكا امن الله كالاخوف
نبايند اين از حق بچنان ترسند
كمصرع كعب اتي الاشراف
خداي كه قها و كعب اشراف و كذا
و اغرض كالجمل الاخف
اكر و ايند و چون اشراف و كذا
بوجي ابي عبد الملطف
بوجي جانب بغيرش ابي عبد
با بفيض و ذي طيبه مرف
بشمس سفيديز مجنون و كذا
متي بفع كعب لها تدر
زود و تاب و زان كز و كذا
فانا من النوح لم نشك
كه ما را افسد تسكبه و كذا
و حور اعلى بغيره الا نف

قاله

جلا فرمود ايشان را و گفت روان
الي اذ رعيت روافا لهم
حالا كرونا صهارش و كذا
كم من عليم قوي في تعليم
سوي اذ رعيت اذ و كذا
سوي اذ رعيت اذ و كذا
فان اشراف و كذا
كانه من خلق البحر تعرف
كوبيا و كذا
قيل حسين ابن علي عليها السلام و كذا
اليه فقالوا يا ابا عبد الله كسبت الي معوية لعنني و كذا
لهم لا يفتي للبعد ان يسال غير الله فلما اخطا عليه قال اكتموا كتابا
وايقوني به عذافا اصبح بهم اتي لما فارقتكم دخلت خراين
ايمر المؤمنين فوجدته بهذه الرقة و كذا
خطه اشراف عن المخلوق باخالق تعني عن الكاذب الصادق
يا مني منغني و كذا
و اشراف عن المخلوق و كذا
فليس غير الله و كذا

اعد
عزيمه و در كرد ان در علم خاطر
علي كل ذي و كذا
اكر و كذا
مهدب العقل عنه الرزق
فان اشراف و كذا
كانه من خلق البحر تعرف
كوبيا و كذا
قيل حسين ابن علي عليها السلام و كذا
اليه فقالوا يا ابا عبد الله كسبت الي معوية لعنني و كذا
لهم لا يفتي للبعد ان يسال غير الله فلما اخطا عليه قال اكتموا كتابا
وايقوني به عذافا اصبح بهم اتي لما فارقتكم دخلت خراين
ايمر المؤمنين فوجدته بهذه الرقة و كذا
خطه اشراف عن المخلوق باخالق تعني عن الكاذب الصادق
يا مني منغني و كذا
و اشراف عن المخلوق و كذا
فليس غير الله و كذا

قافه
حرف العاف

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

رزق خود از حضرت حق بوی من فضل او
من ظن ان الرزق في كنف
هر که باشد کان کند رزق اوست
او قال ان الناس يفتشون
هر کسی که بداند رزق خود را
فلا اله الا انت سبحانك اني
نست نیازم و باقی برای زنده
ضیت بما قسم الله نبي
راضم قسم که کرد و این را
لقد احسن الله فيما انقضى
در گذشته حق بنکوبی کرده است
لو كان باخيل الغني لو جديتي
لو كان باخيل الغني لو جديتي
که چنانچه بودی سخنی را می دانستی
لكن من رزق الغني حرم الله الغني
لیکن من رزق الغنی حرم الله الغنی

نیست غیر از حق کسی رزق من
قليس بالرحمن بالوا
اعتماد من است بر رزق و حلقان
فولت به السخيلان من خالق
نقد و از بالای کوهی کان بگردون برو
مستمر علی قدم و ساق
زنده و این است برونی برای جلد و جان
فوقضت امری الی خالق
کار خود را با خدا افکندم
که بگفت حسن فینا بقی
مجهنم بنکی کند تا زنده ارم
بجویم اقطار السماء تعلني
تا جویم و آسمان دم تعلتها
فقدان معترقان ای تغرق
از انداختن این هر دو را

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ترايت علی راس الزمان
خاک بفرق زمان و با باد
فكل رقيق فيه غير مؤلف
هر رقیقی را که می باشد مشتق
عظمی الیما ولیست تبعی
علم من یا من بود و چه حاروم
ان كنت فی البیت کان العلم
کرد و در خانه ام آن علم ایجا است
اف من الدنيا و انسابها
بنگم دنیا و نسبها
عن ملک فیها و لا سوق
عن ملک فیها و لا سوق
زاهل ملک یا از اهل بازار
و کتب علیه السلام الی معویة لما بلغه انه بنی جامع دمشق من
مال الحیانة
مسجد بنیوادم که بنا کردی از حرام
شکر خدا که نیستی از حق برین

زمان عتوق لا زمان
هرست و در هر دو عیان
و کل صدیق فی غیر صدوق
دوستان و اهل خانه صدوق
قلبی و عیار له لا جوف صدوق
شدرای من جای و صدوق
او كنت فی السوق کان العلم
در بازار و در بیاد است باین کتاب
فانها لخرن مخلوق
که هر خرن شد مخلوق جبار
عن ملک فیها و لا سوق
عن ملک فیها و لا سوق
زاهل ملک یا از اهل بازار
و کتب علیه السلام الی معویة لما بلغه انه بنی جامع دمشق من
مال الحیانة
مسجد بنیوادم که بنا کردی از حرام
شکر خدا که نیستی از حق برین

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

كشفة الاموال من كتب فرجها كحل الويل لا تترني ولا تصدق

كطعمه الرمان من كتب فرجها
جون فرج كطعم نخند كسب فرج
فقال لها اهل البقيع والنقي
كوند شر اهل توري ارباب كمد علم
ازي ابره تنقص عشر وناه
وديم ان سرشته كار خلافت
تو زنت اسال من عشت لي
عوت كزيم و به جا كرم اهل ال
فقالو اعزيز ان لا يوجد ان
كشيد از نفاست قوت بگشت نافت
ولدي فافند كفاف جباريك للموت
حزم و اندك تو از مرگ است
ولا يخرج من الموت
جوع و بدي ميگردد از مرگ
كما اصحك الدهر

جزة مثلا لتي نين المتصدق
است اين مثل دزد كه صدق
لك الويل لا تترني ولا تصدق
كاي ان بر تو صدق جان و مكن
وجعلك ليس بالجل الوثيق
بمجنون ان جلي كه بر تو كسند از اعتماد
من الناس عمل من صدق
تا هست دوستي كه بود بر بر حجاب
صدق صدق و نبض الافر
باري كه از مرگ كوست ديگر بعد عتاب
فان الموت لا يقينا
مسر سديغمان بد بدن تو
اذا حبل بواو كاه
و فرود آيد او عسك
كذلك الدهر

كس لا شخو من ساعد بولفسا نش جبارك من حزن

بمجنون كمن و به بخند اند
فقد اعرف اقواما
راستي و ديم اقوام را
مضارب نبع الى الجحيم
بمست ايشان سوي فرج
توري اوا اشتبك القنا
تير با جون نرزا كه دو مشبك
اللابسون قلمو بجم
در شجاعة طم الشان لباس
من لم يكن جديا ساعد
مكوك انرا حالش كشته باش
التيك في لا الي سوا كاه
كان زمان كه حك تو ابر قضا
اسالك اليوم عين دهاكا
فرايم رتوني ان بدي با تو
ان نيك ميني قد دني قضاكا
بمجنون آخر كخدا نر
وان كانوا صعا لينا
كر چه بودي غسرو في نوا
وللغني متار و كاه
كم دمي را ترك كود مطلق
جعلوا الصدور لها مسالك
سبها في توري كور و انرا نر
فوق الصدور لا اجل و لك
آمده به لاي سينا از براي كار
لحقته ان كيد في الحرك
مكن كوشش بر اي مرد و خويش
اقبلت عدا ابغى رضاكا
رست من بومن مبارك كني لغاي خوش
انوب و فحل به بلاكا
بنديات اوب چون آمدن توري
رست مبارك لي في لقانكا

كس لا شخو من ساعد بولفسا نش جبارك من حزن

ذی النہم

العجز عن ذکر اللہ اور اگر
عجز نمودن از ذکر خداوندی آن ہم
و البحت عن سر ذاتہ البتہ اگر
گفت و گو کردن ز سر ذاتہ باین سر و
و فی سرای بہائم الذی بہم
در دل خلیفان زمان بہت بہیم
یہدی الیہ الذی منہ الیہ یہدی
رہی الصدق عن ابائہ عن امیر المؤمنین علیہ السلام انہ قال انی
کننت فی فدرک فی بعض حیاطنا حین صارت لنا طیمہ علیہا
السلام اذا ما امر اءۃ قد یجت علی و فی یدک مسجاة وانا اعمل
بہا فلما نظرت الیہا طار قلبی مما تداخلنی من جمالہا فنبہتہا
بنیۃ بنت عامر بن الجحی وکانت من اجل نسائی قریش فقلت
لی یا ابن ابی طالب ہل لک ان تزوجنی فاعطیتک عن ہذہ
المسجاة او ادک علی فراش الارض ویکون لک الملک بالعبیت
فقلت لہا ارجعی واطلبی زوجا غیری فلست من شأنی ان یقبلت
علی المسجاة وانی شاہ یعول علیہ السلام **شعر**
اتقنا علی زی القمر بنیۃ
وزیلتہا فی مثل تلک الشاہل

موی

سوی ما امیر بنی بنیۃ جلیو کر
فقلت لہا غری سواہی فانتہی
کننت غیری امیر وکر وکر ان غری
و ما انا و الدنیا فان محمد
من کم و دنیا کہ صدر و بدر عالم مصطفی
وہبہا اتقنا بالکنوز و درہا
و زینت کجہای قریش با در کجہ
الیس خیرا للفقراء مصیبرا
نیت آخر با کشت آن ہمہ سول
فغری سواہی انی غیر راغب
دکری را و غری را کہ من را غری نیم
و قد قنعت لنفسی ما قدر رقتہ
نفس من با ان قناعت کردہ را و
فانی انا لله یوم القیامہ
را کہ غری و ترس ہم از خدا و را
ذینت و آرا لیس و در شایان
غریب عن الذی و لست ہل
و ایوم در کار و دن و ہمہ ارجان
زہدین بعضی دین تلک الخیار
باش اندر شک لا و و او جلیل مہمان
و اموال فاروق و ملک القیام
مال و دن با و و ملک قیامہ و مال
و طلب من خراجہا بطور اہل
با و و آن ہمہ و کہ از خاز نان
لما فیک من عز و ملک و نا
را کہ و لست از جمال و ملک و نا
فشا لک دنیا و اہل الخواہل
شانت ای دنیا و اہل و غری و نا
و اخشی عذابا و ایما غری زایل
ترس و نا و اہل و غری و نا

فی کران

منبر حضرت و امامی
 قَطَعَتْ بِأَيَّامِ الْبُعْثَةِ ذِكْرَهُ
 كَرِّمَ أَخْرَجَ حُرَّيَّاهُ عَزَّ وَكْرَهُ
 كُلَّ أَجْمَاعٍ مِنْ خَلْقَيْنِ فِرْقَةٍ
 أَجْمَاعٍ نَوَسَتْ لِرَأْسِ أَخْرَجَ بَرِّهِ
 وَأَنْ ائْتَعَادَنِي فَأَمَّا بَعْدُ أَحَدُ
 بَعْدُ أَخْرَجَ مِنْ رَحْلِ نَاطِقِهِ
 وَكَيْفَ بَنَى الْعَيْشَ مِنْ بَعْدِهِمْ
 كَيْ بُوَيْسَ نَوْسَ بَعْدَ از فِرْقَةٍ دُشْمَانِ
 وَلَيْسَ خَلِيلًا زَوْجًا لِقَدِّهِ
 فَلَيْسَ خَلِيلًا لِي بَلَى مَا لَوْ نَوَّاهُ
 لَذَلِكَ خَلِّفَنِي لَا يُدْرِيهِ مَتَجَعَّعٍ
 يَهْوَى هَلْوَى مِنْ نَزْوِكَ أَسْرَعُ
 وَمَنْ أَلَا الَّذِي يَنْجُو مِنَ النَّاسِ شَالِكَا
 كَيْسَتْ نَزْدِي حَيْثُ سَلِمَ دَرْمِيَانِ

مگر کسی را سوی این منزل راهی باشد
 و کل عمر خردمانش که در لیل
 هر عمر نزد پیشرو است و اینی و لیل و نوبت
 و آن الذي دون الممات قليل
 هر غمی که بدخیزد از عمر که باشد اندک آن
 دليل على ان لا يدوم خليل
 شود دليل آنکه دوام نیست یاری به جهان
 لعن مني ما اليه سبيل
 عمر تو سوختن که بخار و نوار و هیچ جان
 ولكن رزوا الا كرمين خليل
 آن زینت هر که است و این عالم
 و ان العلب من غير العلب خليل
 در دل تو زینت من و این عالم
 و الناس قال بل لکنون وقيل
 مردها نوا قال وقيل من دکان

اسمک از عالم جزئی است

عجل

أَجَلَكَ قَوْمَ حِينَ صَرَفْتَ إِلَى الْغَنَى
 وَكُلَّ غَنَى فِي الْعَيْنِ جَلِيلٌ
 وَنَيْسُ غَنَى الْإِغْنَى زَيْنُ الْغَنَى
 نَيْسُ دَعَا غَنَى الْأَجْزِيفُ
 وَلَمْ يَفْتَقِرْ نَوْءًا وَأَنْ كَانَ مُقَدِّمًا
 نَيْسُ دَعَا غَنَى الْأَجْزِيفُ
 رَوَى أَنَّهُ لَمَّا سَارَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى غُرُوتِهِ بَنُو كُرَيْشٍ وَاسْتَقْبَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّا نَسْأَلُكَ أَنْ تَسْتَعِظَ بِمَا بَيْنَ يَدَيْكَ فَقَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَا آلِ مُحَمَّدٍ إِنِّي أَسْأَلُكُمْ أَنْ تَعِظُوا بِمَا بَيْنَ يَدَيْكُمْ وَأَنْ تَعِظُوا بِمَا بَيْنَ يَدَيْكُمْ وَأَنْ تَعِظُوا بِمَا بَيْنَ يَدَيْكُمْ

نشان

بسم الله الرحمن الرحيم

وگویند پیغمبر خود را چنان کرد
و ما ذاک ایا لان البقی
چنانچه این سخن را در حدیثی که در
قصرت و بیعتی علی بن
مؤمن و بنی آن شکر و امان
گفتارانی قبلی قلب
برادران و برادران است که در
اخم این عجمی فانی است
راکت بن عجم من ترا کا میبایم
تعالی اخوانت من و دشمن
بکشتار بستی برادران ایشان
روی الامام ابو الفتح الخراسانی انداخته علیه السلام بوقی اباء اباطال
و فدیج رحمتها
اعبیتی خود را ببارک الله فیک
بکزیبیدان و چشمم برکت حق بر شما باد

راکت داشت اینجا بخاری خالف حاکم
جفاک و ما کان تابعی عمل
چنانکه در بنود او با جازین بیشتر
ای الی الکریم الحاکم الفاضل
بروی آن سرافراز رحیم حاکم
و قال هم کان الاخ الساکل
برادر و وارث من و جدت آزارین
بارجاف ذی الحسد الداعل
از احوال اراصف حصود و اعلی
کهنون موسی و لم یاتل
تو مهر منی و من موسی بنی
روی الامام ابو الفتح الخراسانی انداخته علیه السلام بوقی اباء اباطال
و فدیج رحمتها
اعبیتی خود را ببارک الله فیک
بکزیبیدان و چشمم برکت حق بر شما باد

علی سید البطی او بن رئیسها
کلی سید بطی که ابن رئیس
مصابها او جی الجود و الهوا
مهدیه قد طیب الله خیمها
همی بودند با کینه خدا فرستاد
لقد کفر الله فی دین محمد
که کرده اند در دین رسول الله را
ان عجله اطاع ربنا جلیلا
بند که شود مطیع کرد رب جلیل
فصلوا الاله شری علی
با و از این و بر و پوست بپوشانند و در
ان ضرب العداة بالبیض و صی
کردن اعدا زدن با بیض را می کند
الم تر ان الله ابلی رسول
نمی بینی که حق کرد امتحان بر رسول خود را

و سیدة النساء اول من
در بر سیدان که کرد اول
فیت امانی منها اللهم و النکاح
مبارک که و الله ساجی لها الفضل
مبارک که در دین این است که
علی من لغنی فی الدین قدر عیال
دفع که دین دین را عیال
و فغوا الداعی السببی الرسول
بیر و سببی و داعی و ذی سبیل
فی ذی اللیل بکرة و افسیاد
در شب تاریک و بزم و روز و شب
سید اقا و اولی بنی علی
سید را گویند و با و در پیش علی
یلا غیر ذی اقتدار و ذی جلال
عزیزش امتحان بنا می کند و صبر

اعطی

قبیل

و صبر

شكره عالى بزرگوار

خداوند شکر این امیر و دیو که در کوه صقل
شکر لایق بزرگوار علی رسول
شکر بر بزرگوار او و او را رسول
کم قوتی لا استطيع بکونها
ای سالت که نتوانم شکر او
الله اصبح فضله متکامل
مردارای مدد در صبح فضل عیان
قد عایش الا عراب من کایید
بیگان و بدو نظر بر چنین نایب
ما فیه موعظه لکل مفکر
اندرین صورت بسی ندرت است
قال علیه السلام نعم احد روان محمد اسحق و ابوبکر اسیر مودت
رأيت المشرکین یجوعون علینا
مشرکان را دیدم که در دور ما بگری
وقالوا نحن اکثر ان نزل
غدا ته الرقع بالاسل الطوال

مک

خداوند شکر این امیر و دیو که در کوه صقل
شکر لایق بزرگوار علی رسول
شکر بر بزرگوار او و او را رسول
کم قوتی لا استطيع بکونها
ای سالت که نتوانم شکر او
الله اصبح فضله متکامل
مردارای مدد در صبح فضل عیان
قد عایش الا عراب من کایید
بیگان و بدو نظر بر چنین نایب
ما فیه موعظه لکل مفکر
اندرین صورت بسی ندرت است
قال علیه السلام نعم احد روان محمد اسحق و ابوبکر اسیر مودت
رأيت المشرکین یجوعون علینا
مشرکان را دیدم که در دور ما بگری
وقالوا نحن اکثر ان نزل
غدا ته الرقع بالاسل الطوال

مک

مگر کسی که آن مخلوق را بداند
 که چنانست همچون برادر
 ای الغنی هو الغنی لعلک
 تیرا اگر آن کسی و آن که باشد
 تو اگر نیست و تو اگر هست
 و کذا الفقیه هو الفقیه بحاله
 لیس الفقیه بنطقه و بحاله
 کرم آن کس که با خلقش کرم باشد
 کرم آن کس که با خود کرم باشد
 و کذا الکریم هو الکریم بحاله
 لیس الکریم بقومیه و بحاله
 فقیه آنست که او را آن بحال نیست
 فقیه آنست که با خلقش سخن گوید
 احب لیالی الفجر لا و حجابها
 عسی الدهر بان یبقی بعد ما یوصال
 دست میارم شب بجز آن که باشد با نوح
 و اگره ایام الوصال لانی
 اری کل شیء من الوصال
 مگر اینست باشم از ایام وصل
 و هر چه از اینست مگر ایام وصل

لما یزل فی غفلة
 و اعماد جهل غفلت یحمر
 الموت باقی بغش
 و العبر صندوق العمل
 تا که با مرگ با غش است
 و قر صندوق عمل با غش است
 هب الدنيا کساق الیک عتوا
 الکتیس مبروک الی الزوال
 بجوش دنیا و آن که هست نبرد
 نه باز گشت خود و خود را
 و ما ترفوا البشی لیس یقی
 و شیکا ما لغیرة المیانی
 ایند در دهر با آنکه نیست
 و با آنکه سازد درش بختها
 لنقل الفجر من قلیل الحیال
 احب الی من من الی الخصال
 سنگ را کردن مقدم از جواهر
 پیش من بهتر بود از منتهای جهان
 یقول الناس لی فی الکلی عار
 عار کفتم بخت در خوری خواهرشان
 بلوت الناس قریبا بعد قرین
 و لم أر مثل فحش الیال
 مبتلا گشتم میان مردمان بسیار
 من نبودم مثل بکر مالداران از زمان
 و وقت مرا رفت الاشیاء طرا
 فی کل شیء من السوال
 یا من بدیناه اشتغل
 و غش طول الامل

کو به سار
 انقولم

از ما بشنیدیم **تلمیحه** از دوست **خبر** و **مستحق**
و لم ارنی الخطوب اشد هولاً
من **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
ما اعنا من ما ذل و خسرنا
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و اذ السوال مع السوال و زنه
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و اذ اقبلت بیدل و خسرنا
و **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
ان الکرم اذ اجاک بموعد
و **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
لا تجر عن من الخصال فسرنا
جمع **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و اجعل في اذنك اللغو اخرج منزلاً
و **موت** و **موت** و **موت** و **موت**

تلمیحه از دوست **خبر** و **مستحق**
و اصعب مني معاونة الرجال
سخت تر کار من از بعضی **دشمن**
عوضاً و لو قال المني بسؤال
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
خرج السوال و تحت كل لوال
آن سوال آخر که **موت** و **موت**
فانذله للمكرم المفضل
بذل **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
اعطاك سلسبا غير مطال
از **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
فخرج السوال و عوفي المفضل
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
ان التواضع بالشرع جميل
فرو **موت** و **موت** و **موت** و **موت**

و اذا

و اذا حملت الى البور جنازة
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و اذا وليت امور قوم كذبت
و **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
يا صاحب البور المنقش خطه
ای **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
ما تنفعه ان يكون منقشاً
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
لما تغر بغيرهم و بلكم خسر
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و قد ذكر عن ابي مسلم محمد بن عمر انه قال امير المؤمنين علي عليه السلام
فان يكن الارزق خطاً و قسماً
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و ان يكن الاموال في غير وجهها
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**

فأعلم ما كنت بقدرها تحول
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
فأعلم ما كنت بغيرها تحول
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و لعل من تحت معلوك
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و عليه من خلق العذاب كحل
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
فأعلم ما كنت بغيرها تحول
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و قد ذكر عن ابي مسلم محمد بن عمر انه قال امير المؤمنين علي عليه السلام
فان يكن الارزق خطاً و قسماً
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**
و ان يكن الاموال في غير وجهها
که **موت** و **موت** و **موت** و **موت**

النسب

وَالَّذِينَ تَكُنْ لِمَوْتِ الْآبَادِينَ
وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ
مَضَى الدَّهْرُ وَالْآيَاتُ وَالزُّبُرُ
رَوْنَمَائِي مَرَّكَ طَلَّتْ أَدْنَى
تَمَرُّوْ ذَمِّنَ الدُّنْيَا فَانْكَسَبَتْ
تَوَلَّى بَرَكَةُ الدُّنْيَا كَأَنَّهَا
فَعِجْمَكَ فِي الدُّنْيَا غُرُورٌ وَخَسْرَةٌ
نَعْتٌ وَجَاهٌ نَوْدِيَا غُرُورٌ وَخَسْرَةٌ
أَلَا إِنَّ الدُّنْيَا كَنَسْرِ الْكَافِ
وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ
فَلَمَّا جَرَّخَ وَأَنَّ أَعْرَافَهُ يَوْمًا
جَزَعُ مَنْ كُنْ تَسْكُنِي بَدْرُورِي
فَلَا تَتَنَاسَى فَإِنَّ الْيَاكُسَ كَفَرٌ
مَهْرُ امْنِزْ حَقِّ هَمَّتْ نَا امْنِزْ كَفَرٌ
وَلَا تَقْنُ بِرَبِّكَ فَظَنُّ سَوِي

تراها مملوكة

فَقَبْلُ امْنِزْ نَدْبَ السَّيْفِ اِفْضَلُ
شَهَادَةُ مَرُورِ رَا حَقِّ بَا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ
وَجَاءَ رَسُوْلُ الْمَوْتِ وَالْقَلْبُ خَافِلُ
أَمَدَتْ بِمَنْجَمِ مَرُورِ دَلَّتْ زَرْفَلُ
وَبَارُوْ فَا نْ تَكُنْ لِمَوْتِ لَا تَسْكُنْ بَا زِلُ
سُحْنُ كُنْ دُونَ حَادِيَاتِ مَرُورِ دَلَّتْ زَرْفَلُ
وَعَيْشُكَ فِي الدُّنْيَا خَالٌ وَبَا طَلُ
وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ
أَنَّا حَقٌّ مَعْنِيَا وَالصَّبْحُ رَا حِلُ
شَبْرُورِ دَاوِدَازِي صَبْحُورِ دَلَّتْ زَرْفَلُ
فَقَدْ أَلْبَسَتْ فِي دَهْرِ طَوْنِلُ
بَيْنَ مَنْ كُنْ تَسْكُنِي بَدْرُورِي
لَحَلُّ لَكْ لَغْنِي عَنْ قَلِيلُ
بُودُكَ زَوْوْ عَنِّي سَاوَدَةُ خَدَايَ طَلُ
فَا تَكُنْ لَكْ أَوَّلِي بَا حَسْبُورِ

كان زشت

در شهر و ماه و روز و سال و...

كَانَ زَشْتٌ بِمَرُورِ دَلَّتْ زَرْفَلُ
رَأَيْتُ الْعُشْرَ تَتَبَعُهُ لِيَسَارُ
بَدِيدِمُ زَرْفَلُ شَوَارِ لِيَسَارُ
صُنْ النَّفْسَ وَاحْلُهَا عَلَى مَا تَرْفَلُ
لَكْ هِيَ الرُّغْبَةُ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
وَأَنَّ خُفَايَ زَرْفَلُ الْيَوْمِ فَخَبِيرُ
وَكُرُورِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
يَعْنِي عَنْ النَّفْسِ أَنْ تَكُنْ نَالُ
عَنْ النَّفْسِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
وَلَا خَيْرَ فِي دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
بَا شَدَّ خَيْرِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
جَوَادُ إِذَا اسْتَعْنَتْ عَنْ أَهْلُ
جَوَادُ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
فَا كَثَرُ الْآخِرَانِ خَيْرٌ لَّعَدْنَهُمْ
بَا شَدَّ خَيْرِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ

كَانَ زَشْتٌ بِمَرُورِ دَلَّتْ زَرْفَلُ
رَأَيْتُ الْعُشْرَ تَتَبَعُهُ لِيَسَارُ
بَدِيدِمُ زَرْفَلُ شَوَارِ لِيَسَارُ
صُنْ النَّفْسَ وَاحْلُهَا عَلَى مَا تَرْفَلُ
لَكْ هِيَ الرُّغْبَةُ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
وَأَنَّ خُفَايَ زَرْفَلُ الْيَوْمِ فَخَبِيرُ
وَكُرُورِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
يَعْنِي عَنْ النَّفْسِ أَنْ تَكُنْ نَالُ
عَنْ النَّفْسِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
وَلَا خَيْرَ فِي دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
بَا شَدَّ خَيْرِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
جَوَادُ إِذَا اسْتَعْنَتْ عَنْ أَهْلُ
جَوَادُ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ
فَا كَثَرُ الْآخِرَانِ خَيْرٌ لَّعَدْنَهُمْ
بَا شَدَّ خَيْرِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ

بَدِيدِمُ زَرْفَلُ شَوَارِ لِيَسَارُ

عَنْ النَّفْسِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ

بَا شَدَّ خَيْرِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ

جَوَادُ إِذَا اسْتَعْنَتْ عَنْ أَهْلُ

جَوَادُ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ

فَا كَثَرُ الْآخِرَانِ خَيْرٌ لَّعَدْنَهُمْ

بَا شَدَّ خَيْرِ دَلَّتْ زَرْفَلُ دَلَّتْ زَرْفَلُ

ذَرِّبْهُ لَا تَقْتَرِبْهُ أَنْ لَمْ
 كَلَّمَكَ وَتَرَوْهُ كَشْرَافٍ كَانَتْ
 أَسْتَبْرَاحُ مِنْ بَابٍ عَلَى خَلِّ سَارٍ
 أَبْخَلَكُ خَشْمٌ تَرَادُ اضْطَرَابُ نَفْسِي
 دِيَاخِي وَغَنِي كَانِي لَيْسَ لَعَرَفَ خَالِي
 فَرِيمٌ يَدُ مَدِينَةٍ مَكَرَ حَالِ شَيْءٍ لَمْ
 وَابْتِهَا خُجَّاجَةٌ فَوَيْسَتْ جَلَّتْهَا كَلْبَانِي
 جَوْدِ لَمْ احْتِاجَتْ حَلْ خَشْمٌ بَوَانِ رَحْمَةٍ
 لَوْ كَانَتْ لَمْ الْعِلْمُ يَحْصِلُ بَالِي
 أَرُ خَصْلُ الْعِلْمِ الْعِلْمُ الْعِلْمُ الْعِلْمُ
 فَاحْضَرُوا وَلَا تَكْشَلُوا وَلَا تَكْشَلُوا
 بَلْ كَرِهُوا دَرُودَ كَاهِلٍ غَافِلٍ جَاهِلٍ
 رَحِيمًا قَسَمَ الْجِبَارُ فَيْسَبُ
 رَاضِي شَدِيمٌ قَسَمَتْ حَقَّ رَاضِي خَلِّ
 فَإِنَّ الْمَالَ يُغْنِي عَنْ قَرِيبٍ
 وَأَنْ الْعِلْمُ يَأْتِي لَا يَزَالُ

تجلی

بدرکه

خَشْمٌ وَانْ كَمَالُ بَرُودِي نَشْمُ
 فَاحْضَرُوا سَهْلًا بِفَيْسَبُ نَزَلُ
 احْلَاو سَهْلًا مَرَجَا زَيْنِ مَهْمَانِي
 تَوَلَّى الشَّبَابُ كَانِ لَمْ يَكُنْ
 بَرِيعَتِ نَوَازِ مَشَابِيبُ زَانِ مَكَرُودِ كَرُونِ نَبُو
 أَحَدُ خَالِي مَرِي كَمَدُورِ زَانِ مَكَرُودِ كَرُونِ نَبُو
 فَامَا الشَّبَابُ كَصَحْبُ بَدَا
 اَمَا جَوْدِ بَرِي جَوْبِ خَشْمٌ كَرُونِ نَبُو
 سَتِي اَمَا نَبُو دَاوَاكُ مَعَا
 اَمَا دَاوَاكُ مَعَا اَمَا دَاوَاكُ مَعَا
 خَلِيلِي خَلِيلِي مَنْ يَدُودِ وَحَالِ
 خَلِيلِي مَنْ يَدُودِ وَحَالِ
 وَلَيْسَ خَلِيلِي الْمَلُوكُ وَلَا الَّذِي
 خَلِيلِي مَنْ يَدُودِ وَحَالِ
 مَضَاهِي قَبْلُ أَنْ نَزَلَا

تجلی

اجل عمل ازت کنند لغزش و بدو خیال
فان زکات بخته علم برین
سکر و دو سکیم زمان نهند شد
راکی الامر یغنی الی آخر
و غیره کار خوشتن از اولش تا آخرش
و ذو الجهل یا من ایامه
خوشتن صاف جمل اعلم است از دور کار
فان بدیده حروف الزمان
چون بدوروی او روافات و اصدار

از مصیبت های خور و زان برین کما
لما كان في نفس مثله
زانکه بیشتر از آن در نفسش
فصیر اخیر او لا
گشته او را در حقیقت آن راه همان
و لیکن مضارع من قودا
نیت یادش در آن اندک در حق او
بعض مضایقه اعوان
ت زمان

اَللّٰهُمَّ مَا عِنْدَ خَاضِرٍ
 بِرَأْسِهِ كَمَا تَشَاءُ
 فَاَمَّا الْكَلِمَةُ فَرَأَيْتُ
 بَرْدًا فِي الْكَلِمَةِ
 صَيْدُ الْمَلِكِ ارَابَتْ وَتَحَابُّ
 وَتَحَابُّ
 صَيْدُ الْمَلِكِ ارَابَتْ وَتَحَابُّ
 وَتَحَابُّ
 صَيْدُ الْمَلِكِ ارَابَتْ وَتَحَابُّ
 وَتَحَابُّ

وَأَنْ لَمْ يَكُنْ مِنْ غَيْرِ خَيْرٍ وَخَلَّ
وَكَمْ بَعْدَ بَعْضِ الْأَمْرِ وَنَا
وَأَمَّا اللَّيْمُ فَأَنْ أَيْلَ
وَكَمْ بَعْدَ بَعْضِ الْأَمْرِ وَنَا
وَأَوْ أَرَبْتَ فَصَدِّي الْأَيْلَ
لَكَ خَمْرٌ بَعْدَ بَعْضِ الْأَمْرِ وَنَا
عَلَى الْوَعْدِ الْخَصْفَرُ قَالُ
كَدْرُوعًا وَنَجَّيْتَ الْخَصْفَرُ قَالُ
أَخِي مِنْ صَحَابَةِ وَكَرَّمَا

بوی آن رسول الله صلی الله علیه وسلم آخری بنبر صحابه و ترک علیا
 فقال له علی فوکر استغنی امر غضبت علی فقال صلی الله
 علیه وسلم انا اخرتک لنفسی انت اخي وانا فوکر فی الدنيا
 والاخره فقال رضی الله عنه
 انفسک لنفسی لکها المصطفى الی
 دانستم از جان تو بستم حق را که او
 و یقیناً تو بای و ما قدر معجری

هذا ما به الرحمن من غم الجبل
 و منهای کرد ما را سوی حق از جبل
 آمین اللهم مع الابرار و الاصل

جان من باشو فدایش **تقصیر من**
 و من کان لی مذکنت **طغیلا و**
 آنکه او از هر من چون طفل بودم **مهرانه**
 و من جلد جلدی و من عه **آلی**
 آنکه هر کس **جد من** باشد و من
 و من حین ایمنی **باین** کان **خا**
 آنکه من **کام** فوت در **مدان** **حاران**
 که الفضل **آلی** یا **جلیست** **شاکرا**
 فضل **از ان** **تست** **تا من** **زنده** **باشم**
 أنا البصر الذی حدثت عنه
 منم بازی که از من باز **کو بند**
 و قاریست **الکروب** **آلی** **ابن** **سبح**
 من از **ساکل** **در** **حرب** **دستم**
 فلم تفرج **السبوف** **لنا** **عدو**
 عدو **و** **کذا** **است** **بج** **ما** **بحام**

آنکه او **بالت** **است** **از** **اصل** **فرغم**
 و **انفسی** **بالت** **من** **بالت**
 از کدر **بر** **داشت** **لودی** **مرازو** **رطفا**
 و من **اهله** **ایمنی** **و من** **بلد** **ایمان**
 و آنکه **بیش** **مادر** **من** **و** **فر** **من** **مرا**
 و عانی **خا** **خانی** **و** **بیش** **من** **فصل**
 با **فردم** **کرد** **بر** **اورد** **کنت** **از** **فضل** **نما**
 لا **حسان** **ما** **اولیت** **یا** **خاتم** **الرسول**
 در **نیکو** **بها** **که** **کردی** **ای** **تو** **ختم** **انبا**
 عناق **الطیر** **تجدل** **ایجاد** **الکالا**
 زخم **بر** **خاک** **بر** **مرغ** **نوا** **انا**
 فلما **اشیت** **انفیت** **الرجال**
 جو **کشم** **بر** **کشم** **سور** **ان**
 و لم **یرج** **التخار** **لذی** **مالا**
 شما **بک** **است** **بیش** **مال** **انبا**

و کاین

و کاین **تر** **کنا** **من** **و** **میشی** **و**
 بسی **کذا** **اشتم** **اندر** **و** **خا** **ابهل** **و** **منش**
 و عانیة **خا** **و** **الرماع** **و** **خلیلنا**
 و **کذا** **نما** **خدا** **سید** **نیز** **و** **شوا**
بیک **علی** **بعل** **راج** **بف** **اینا**
 و **خرفت** **شوم** **و** **کر** **میک** **بزی**
 و **اینا** **الکاش** **لا** **تقید** **ما** **جینا**
 و **روز** **مهر** **که** **سید** **کسان** **ما** **نبود**
لقد **کان** **فاجد** **و** **جد** **لکفر**
 صاحب **جد** **و** **جدی** **داشت** **اندر** **کرو**
 فقل **بالسيف** **ضربة** **مخفیظ**
 شد **فلاد** **و** **خربت** **نشد** **بر** **دش**
 و **اک** **ایات** **الکافرین** **و** **من** **کین**
 ما **ز** **کشت** **کافران** **این** **ست** **و** **هر** **کس** **بود**
 لا **یجیت** **ذات** **حق** **عنی** **الباطل** **طاما**
 من **الخطوط** **موتور** **و** **خط** **طاما**
 ز **کامل** **کشت** **ملا** **کرو** **نما** **ای** **نور** **مهر**
 و **ان** **نحت** **تعید** **اليوم** **الحدی** **الار** **اقل**
 و **ما** **نبود** **و** **دش** **بهر** **مهر** **کین** **و** **کر**
 و **بسی** **ای** **یوم** **الحساب** **بما** **عقل**
 و **سوی** **و** **از** **حساب** **بر** **ای** **مهر** **مهر**
 و **اینا** **اطعن** **القوم** **عن** **الکتاب**
 و **کسی** **که** **بود** **در** **منا** **بیل** **از** **نار**
 و **عقید** **اینا** **فی** **الحج** **مع** **بکشل**
 و **سوی** **ما** **اندر** **و** **دش** **و** **من** **منش**
 و **قصار** **الی** **فر** **الحجیم** **و** **کیش**
 و **نست** **یکسر** **سوی** **دور** **خ** **ما** **ابدر**
 و **مطیعا** **لا** **مر** **ای** **فی** **الحک** **نور** **کین**
 و **ما** **ز** **فرمان** **حق** **ظلم** **بر** **من** **ان** **کشت**
 و **لا** **ورد** **و** **خ** **شاک** **الک** **الک** **ملا**

بندش بیا

احمق بزرگوار که تندی باطلست
 اصحیح است یا ابن عرب جاهل
 ای ابن عرب جاهل که گمراه
 تسبیح الفارابی و نایب
 مردان نیر و داد تو دل بود مردان
 بالحق و الحق یزید الباطل
 عول حق است و حق نه در باطل
 فمن تجد الدنيا لعيش فسرها
 هر که گوید که دنیاست بهشت
 اذا اقبلت كانت على المرز
 و اگر بوی آید و بوی نماند و بوی
 لا تظلمن اذا ما كنت مقبلا
 مباش از ظلم اگر بوی بر آن نماند
 تنام عینک و المظلوم منسبه
 ترا و در بوی بوی و کینه مظلوم

آدم تمام تو دسواران کینه ور
 لا رمتين منكم الكواهل
 خواهم از شما همه گمراهان مشهور
 یزد جوانان الحزن و البسوا
 آنان روان شد بهر از لبش بر
 هذا لك العام و ذرتي قابلا
 امسال این ترا و ذرتی بدین و کر
 فسوف لعمرى عن قليل يلومها
 حق تر من که زود او را عتاب آید
 وان اذبرت كانت كثر احموها
 و اگر دایره و بسیار کرد و بر و غم
 فالظلم منفع يقضى الي الندم
 بر من است که ظلمت ندامت بسیار
 يدعوا عليك وعين الله لم يرم
 کند دعا بر تو و عین خدا بر تو

ظلم

فاحذر مني من المظلوم و عونه
 فذر زحوت مظلوم ان یسكن
 ما الدهر الا قسطه و لوم
 نیست و بایر بیداری و خواب
 يعيش قوم و يموت قوم
 زند به باشد قومی از قومی سلاک
 قضی الله امر و حلف القوم
 در حق قاضی حق بکار است و خوش گذشت
 فني الامر ما خلت لما قضی
 چون نماند امری که بماند و قضی
 دو اوم عليها بسكر الما
 در لایم سکر حق را در خیال حالت
 اذا كنت في نعمة فارغبها
 چون در کمال نعمتی از آن غایب کن
 فابن العزول و من حولهم
 فبا تو غیبت و زنی حکم و در هم

الظلم

حکم

بیش و کم اوقله
 اذ انتم الا و ذنا قصه توفع ذوالا
 قتل
 انتم و ذنا قصه توفع ذوالا
 قتل

بر آن راه که جور و ظلم شود
ای الی الدیان قوم الدین غنی
سوی و بان وین و امیر رقت
سنگین فی الحساب ایا التبعینا
سوی معلوم و در تدر شارت
سنگین فی اللذات عن اناس
بود از زمان شاد و لذت
الیه ما نقرت البیان فی نه
زکاء و کشتن و در آن نیالی
سبل الایام عن امیر تعضت
بر سوانیم راز انما که زینت
نور و امثال فی و از الهی یا
عمری و این تمام و این عالی
تعام و نم که عتوک المناک
نور و این و در کت است و اب

نماز محرم و ظالم بد و رالی
و عند انی جمع الخضم
رسد آنرا و در جمع ضیان
عند انی ملک من المظالم
که ظالم چون بود و پیش نردان
من الدیارات تقطع الخضم
و دنیا و رو و اینا رخ و حرمان
ظالم ما حرکت انجستوم
زیر اندازد و کسوا لای
شیر و کت المعالم و الیوم
که گوید و طریق در رسم انیان
حکم قدر انم مثلک ما نوروم
بس که خند چون دولت آن
تقیه لفتیه یا نوروم
زکاء و این و در کت است و اب

لهوت عن الفناء و انی غنی
ما فی من الدنیا و نوروم
میری و مستی غافل از کت
زکاء و این و در کت است و اب

روی عن ابی هریرة قال اجتمعنا عدة من اصحاب رسول الله
منهم ابو بکر و عمر و عثمان و طلحة و الزبیر و الفضل و عمار و عبد الرحمن
ابن عوف و ابو ذر و المغيرة و سلمان و عید و ابن مسعود و رضوان
علیهم السبعین فجلسوا و اخذوا منا قیهم فدخل علی ابن ابی طالب و قال
فما لکم فیهم انتم فقالوا انک اذا کرمنا قیما ما سمعنا من رسول الله

فقال اسمعونی و ان شاء الله
نقد علم الامام یا ایها
حضرت من خلق میداند و کت
و انی للشیخ و صخر
من سحر و این و در کت است و اب
و انی ما یؤید کت طسرا
و اینها و پیشوا و قاید و نوروم
غافل کت کت و در کت است و اب

من الاسلام فیفضل کلهم
از مسلمانان که من در ستم و کت
علیه الله علی و این علم
با و صلوات خدا و این نوروم
ای الاسلام من عرب و عجم
سوی اسلام از عرب باشند و نوروم
و جابر من الکفار و خضیر

أَنَا الْبَاطِلُ الَّذِي لَمْ تَكْفُرُوا بِهِ لِيَوْمِ كَرِيهِتُمْ وَلِيَوْمِ سَلَّمْتُمْ

من بجای و میهم که فکر نمی شود برای روز سعادتی برای روز بطلان

روی اخطیب خوارزمی الحاق متصلا عن مسلم بن عبد

الملك بن مسلم عن أبيه عن عبد خير قال اجتمع عند عمر جماعة من

قریش منهم علی ابن ابی طالب فتذاكر الشرف وعلى رضى

الله عنه ساكت فقال عمر مالك يا ابا الحسن ساكت فقال علی

الله انك انما تبغض بيته وبنائهم وبنائهم الاسلام

حق کرای کرده را از بی غیرش شد عاقل اصول دین برای مؤمنان

و بنائهم اعز ببيتهم و كتابهم و اعزنا بالعرف والقديم

شماره روشن کتاب و معرفت و بنی و اود ما را عزت و معرفت در حق و زمان

في كل متوكة نظير سيقوتنا فيها الجاهم حتى فرغ الامام

بنهای ماست در هر متوکه بران فرغ

در هوای حاکم و بر بالای سرشان ایشان

و یروزنا خبر ایل فی ابیاتنا بر ایل فی الاسلام و الاحکام

میکنند در خانه های ما زیارت و احکام و احکام و احکام

نکون

فَتَكُونُ أَوَّلَ مَنْ يَخْلُصُ وَ مَحْرَمٌ فِي آيَةِ كُلِّ حَرَامٍ

اول آن چیزی که شدن مشن حلال از حکم ماست

و انك المكنس در حرام امور قول ماست

نحن اطيبار من البرية كلها و الناقضون مرام الارام

ما ز خلق و اصل عالم بهترند و تمام ناقضان و تمامها و حکمها

لما يرضوا عن ايت كل كريمة و نظامها و زمان كل زمان

سالکان بخیر و برای هر امری که مهم نظام عالم و مهم مقتضای

و المبرمون على الامور بعينها و الضالون عن اوت الهم

مستحقان این امور و اود این ضالان و ضالان و ضالان

و تر و عاية الجيس سيقوتنا و تصيد راس الاصيد القتام

بیکد شمشیر و تر و عاية الجيس سيقوتنا و تصيد راس الاصيد القتام

فقیل یا ابا الحسن ما تکررت لنا کثرة

خبرته یا لیسف وسط الهمم بشفوة صابرة بهذائمه

بر میان فرق دشمن چون زدم نیج و سر

ایچنانی و غنای سر میسار و از دشمن جدا

فانکون

زمان

فی عرفها

قَبِّلْتُ مِنْ جَبْرِ عَظَامَهُ وَبَدَّيْتُ مِنْ أَيْدِي أَرْغَامَهُ

شعر بعد از این بیت از هم سخن از جسم او

رَبِّ اعْلَا كَرْتِ بَدَا نَسْرَتِ اَوَّلِي
أَنَا عَلَى تَحَابُّبِ الْعَظَامَةِ وَصَاحِبِ الْخَوْضِ لِدَى الْقِيَامَةِ

من علم صاحب مقام شیخ ابوبار

أَفُوَيْتُ إِلَهَ وَتَى الْعِلَامَةِ
تَدَقَّالْ أَوْ عَمِّي الْعِلَامَةِ

كُنْتُ بَيْنَ مَنْ جُودِي بِحَبْلِهِ وَتَدَقَّالْ
أَنْتَ أَنْتِي وَمُحَدِّنِ الْكِرَامَةِ

تَوْمَ اِبْرَاهِيمَ رَأَوْهُ حَوْنِ طِفْلٍ رَكَمٍ
وَالْكَوَاوِلُ بَعْدَ مَعْنَى عِلَامَةِ وَرَمَا

قَالَ الشَّيْخُ الْمُخْبِرُ رَحِمَهُ اللَّهُ وَهَذَا النُّظْمُ الْمُسْتَقِيُّ عَلَى شَعْرِ
وَلِيلٍ عَلَى أَدَمٍ وَكَرَّ النَّصْرُ وَاجْتَبَاهُ وَتَحَالَ عَلَى السَّلَامِ صُغْنِي

وَمَا رَأَيْتُ الْخَيْلَ تَفْرُغُ بِالْقَتَا
قَوَارِشُهَا خَرَّ الْفَيْوُتُ دَوَامِ

وَنَافِلُ نَوْصِلٍ أَوْ كَيْفَ بَاهِمٍ نَزِيرٍ
فَارِسَانِ دِيدَنِي نَزِيرٍ فَرَسَانِ

وَالْمَعْنَى

وَأَقْبَلَ رَمَجٌ فِي السَّمَاءِ كَانَتْ
كَوَالَتِ كَرْتِ سَوَى اسْمَانِ كَوْنِي

وَمَا دَوَى ابْنُ بَنِيهِ بِالْكَفَلَةِ بِحُضْبِ
بَا كَلَامِ حُضْبِ ابْنِ مَعْلُومٍ أَوْ كَرْدِ

تَمَّتْ هَذَانِ الَّذِينَ هُمُ هُمُ
وَأَتَانَهُمْ دَانِ مَعْلُومٍ أَوْ كَرْدِ

وَمَا دَوَيْتُ فِيهِمْ دَعْوَةً فَا بَابِي
عَلَامَةِ الْفَتْحِ وَكَرْدِ وَابْنِ ابْنِ

وَمِنْ كُلِّ حَيٍّ قَدْ تَبَيَّنَتْ عَضَا
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَوَارِشُهَا خَرَّ الْفَيْوُتُ دَوَامِ
نَسْتَدِ اِبْرَاهِيمَ رَأَوْهُ حَوْنِ طِفْلٍ رَكَمٍ

يَقْوُودُهُمْ حَاثِي الْحَقِيقَةِ مِنْهُمْ
سَمْعُ وَرَوْنِ حَاثِي الْحَقِيقَةِ مِنْهُمْ

فِي أَصْوَالِ الظَّالِمِ وَأَصْطَلَحُوا بِشَرِّهَا
وَكَا نَوَالِدِي الْهَيْجَا كَابِدِ خَرَامِي

غَامَةً رَحْنِ أَوْ عَوَاضِ قِيَامِ
يَا بَخَارِ دَوَى حَكْلِي دِيَا شَرِّ خِيَامِ

وَكُنْدَةُ مَعَ خِيَمِ دَوَى خِيَامِ
مَرْدَانَةُ كُنْدَةُ مَعَ دَوَى خِيَامِ

أَوْ كَا بَسْمِ حَسَنِي وَسَهَابِي
بَحْرَانِ سَهَابِي بَسْمِ حَسَنِي

قَوَارِشُهَا خَرَّ الْفَيْوُتُ دَوَامِ
نَسْتَدِ اِبْرَاهِيمَ رَأَوْهُ حَوْنِ طِفْلٍ رَكَمٍ

ذَوِ الْبَخَارِ فِي الْفَخَاكِ كِسْرَامِ
صَاحِبِ نَدْوَى الْبَخَارِ كِسْرَامِ

عُدَاةُ الْيَوْعَانِ مَشَاكِلُ وَشَامِ
رَوْنِ الْيَوْعَانِ مَشَاكِلُ وَشَامِ

سَعِيدُ ابْنِ قَيْسٍ أَيْرَمُ رَحَامِي
كَرْدِ اِبْنِ قَيْسٍ أَيْرَمُ رَحَامِي

وَكَا نَوَالِدِي الْهَيْجَا كَابِدِ خَرَامِي
وَكَا نَوَالِدِي الْهَيْجَا كَابِدِ خَرَامِي

جزى الله محمدان الجنان ما لم
 در میان آنش سوزان می کشیده کرم
 لهذا ان اخلاق کرام نرینها
 از خطا و اوجرام روان ریخته
 منی تا به نام فی دایره تمیز
 هست بعد از آنکه خلق کران باز نیت
 الا ان همدان اکرام اعز
 چون رمی رخساره ایشان و بایشی مهمان
 و قوم حکیمون الامام و مهدیه
 قوم هدایت اند اسل عزة و اجل کرم
 اذ اکنث بوابا علی باب حنیة
 و دستداران اما نمود هدیه های قرب
 لا تمحون الرجال اذ من جوا
 چون مشوم روز و اوان و بانی
 فخرج جرح اللسان قسمة

خدیو مایه و کرد
 بویشلر
 غافل به سال
 مرکن

سهام الاعاذی عند کل حمانی
 بمشیر کوسه میگرد و زور خیمه تمام
 و با من اذ الالواء حسن کلامی
 ز انکه ایشان مجتهد از بی اعدا تمام
 ثبت نامی غیظه و طعانی
 باز بایست بکام جنگ و با حسن کلام
 کاعز البيت عند مقام
 جواب خوش باش ترا و حالت خوش تمام
 سراج الی العیسی بکل حمانی
 عزت ایشان جرکن کعبه نرین تمام
 اقول لهذا ان اولوا بسلاهی
 در دم هی شتاب از نرین تمام
 لم ارقوما نماز خوا سلموا
 که ای همدان و ایداد خلوا السلام
 قرب قول سبیل من و موا

بکر

لیسک علی الاسلام من کان کما
 بکر و برغم اسلام هر کس است از نرین
 لقد و منب الاسلام الایة
 برود رفت از میان اسلام اما انکه
 قیل فی روایة قدر فحما الی الحسین بن منذر صاحب الراية
 یصفین و المبرور و وی الا خطیب فی المناقب انها الحصان
 بن منذر و منذر
 اذ اقبل قدمها حسین
 رایت میفراستند از نرین
 تراه اذ انا کان یوم غیظه
 او در آن روز جنگ می کرد
 و اقبل صبر احین یوعی الی
 بین او را چون بود روزی حسیه در نرین
 لوقتنا بن نیند طعنا و فربنا
 با شتابیم بن همدان و الا نرین
 وقد ترکت اركان و معانی
 کوشه متروک اساس و بنیان کما
 قلنا من الناس الذي هو
 زمره من حاجت و الا نرین
 اذ اقبل قدمها حسین
 ام بزم ما حسین اندیشه شاد
 الی قیمة الا عشرة و نکر ما
 با هم هر که از نرین کشته بر نرین
 اذ اکان اصوات الرجال
 بی غم و بی سرگشی الا همه جود و نرین
 باسیا فنا حتی توی حبا
 و بی کوه از نرین غر بلاه میسر

جَزَى اللَّهُ قَوْمًا قَاتَلُوا فِي سَبِيلِهِمْ
 حَتَّى جُزِيَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ كَمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ
 لَدَى الْحَرْبِ قَدَمًا بَا عَزَّةً وَكَرَّمًا
 وَبِأَيِّهَا أَقْوَامًا خُنِيصًا عَزِيزًا
 قَالِ جِبِينِ رَجْعٍ مِنْ عَزْوَةِ أَحَدٍ وَقَدْ ضَرَبَ السَّيْفُ حَتَّى كَسَّرَ أَفْئِدًا
 بِدَالِي فَاطِمَةَ وَأَعْطَا نَايَا وَتَدْرِي مَا جَدَّ ابْنُ السَّحْقِ أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا
 أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا السَّيْفُ عَجَزَ فَنِيْمَ
 فَاطِمَةَ بَسَاتٍ زَمَانِ نَتِجَ نَا فَنِيْمَ
 أَرِيدُ تَوَاتِبَ اللَّهِ لَا شَيْءَ غَيْرَ
 مِنْ نَحْوِ نَا حَرَامِي كَدَكَ وَنَحْوِ نَحْوِ
 مَهْمَتِ ابْنِ عَجَلِ الْوَارِثِ حَتَّى ضَرَبَتْهُ
 قَهْرًا كَرَمَ سَوِي عَجَلِ الْوَارِثِ أَوْدَاقِيْمَ
 وَكُنْتُ أَمْرًا لِيَسْمَعُوا الْوَلَدُ
 مِنْ بَيْتِي رَدَمَ كَرَمِيْمَ بَلَدَ زَجَرِ
 مُغَادَرَتُهُ بِالْعَرَاغِ فَارْفَضَ حَمِيْمَ

دروغا بپشتا آمدند از روی غش و غلا
 و بایس او را قوا خنصا عزیز
 کما عرب انهم که باشند در بی آنها

بَدَا لِي فَاطِمَةَ وَأَعْطَا نَايَا وَتَدْرِي مَا جَدَّ ابْنُ السَّحْقِ أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا
 أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا السَّيْفُ عَجَزَ فَنِيْمَ
 فَاطِمَةَ بَسَاتٍ زَمَانِ نَتِجَ نَا فَنِيْمَ
 أَرِيدُ تَوَاتِبَ اللَّهِ لَا شَيْءَ غَيْرَ
 مِنْ نَحْوِ نَا حَرَامِي كَدَكَ وَنَحْوِ نَحْوِ
 مَهْمَتِ ابْنِ عَجَلِ الْوَارِثِ حَتَّى ضَرَبَتْهُ
 قَهْرًا كَرَمَ سَوِي عَجَلِ الْوَارِثِ أَوْدَاقِيْمَ
 وَكُنْتُ أَمْرًا لِيَسْمَعُوا الْوَلَدُ
 مِنْ بَيْتِي رَدَمَ كَرَمِيْمَ بَلَدَ زَجَرِ
 مُغَادَرَتُهُ بِالْعَرَاغِ فَارْفَضَ حَمِيْمَ

دروغا بپشتا آمدند از روی غش و غلا

وَبِأَيِّهَا أَقْوَامًا خُنِيصًا عَزِيزًا
 قَالِ جِبِينِ رَجْعٍ مِنْ عَزْوَةِ أَحَدٍ وَقَدْ ضَرَبَ السَّيْفُ حَتَّى كَسَّرَ أَفْئِدًا
 بِدَالِي فَاطِمَةَ وَأَعْطَا نَايَا وَتَدْرِي مَا جَدَّ ابْنُ السَّحْقِ أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا
 أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا السَّيْفُ عَجَزَ فَنِيْمَ
 فَاطِمَةَ بَسَاتٍ زَمَانِ نَتِجَ نَا فَنِيْمَ
 أَرِيدُ تَوَاتِبَ اللَّهِ لَا شَيْءَ غَيْرَ
 مِنْ نَحْوِ نَا حَرَامِي كَدَكَ وَنَحْوِ نَحْوِ
 مَهْمَتِ ابْنِ عَجَلِ الْوَارِثِ حَتَّى ضَرَبَتْهُ
 قَهْرًا كَرَمَ سَوِي عَجَلِ الْوَارِثِ أَوْدَاقِيْمَ
 وَكُنْتُ أَمْرًا لِيَسْمَعُوا الْوَلَدُ
 مِنْ بَيْتِي رَدَمَ كَرَمِيْمَ بَلَدَ زَجَرِ
 مُغَادَرَتُهُ بِالْعَرَاغِ فَارْفَضَ حَمِيْمَ

اُجُتْ بِدَمِنْ عَارِيقٍ وَصَمِيمِ
 وَبِأَيِّهَا أَقْوَامًا خُنِيصًا عَزِيزًا

اُجُتْ بِدَمِنْ عَارِيقٍ وَصَمِيمِ
 وَبِأَيِّهَا أَقْوَامًا خُنِيصًا عَزِيزًا
 قَالِ جِبِينِ رَجْعٍ مِنْ عَزْوَةِ أَحَدٍ وَقَدْ ضَرَبَ السَّيْفُ حَتَّى كَسَّرَ أَفْئِدًا
 بِدَالِي فَاطِمَةَ وَأَعْطَا نَايَا وَتَدْرِي مَا جَدَّ ابْنُ السَّحْقِ أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا
 أَنَا طِمَّ مَا كَرَّمَا السَّيْفُ عَجَزَ فَنِيْمَ
 فَاطِمَةَ بَسَاتٍ زَمَانِ نَتِجَ نَا فَنِيْمَ
 أَرِيدُ تَوَاتِبَ اللَّهِ لَا شَيْءَ غَيْرَ
 مِنْ نَحْوِ نَا حَرَامِي كَدَكَ وَنَحْوِ نَحْوِ
 مَهْمَتِ ابْنِ عَجَلِ الْوَارِثِ حَتَّى ضَرَبَتْهُ
 قَهْرًا كَرَمَ سَوِي عَجَلِ الْوَارِثِ أَوْدَاقِيْمَ
 وَكُنْتُ أَمْرًا لِيَسْمَعُوا الْوَلَدُ
 مِنْ بَيْتِي رَدَمَ كَرَمِيْمَ بَلَدَ زَجَرِ
 مُغَادَرَتُهُ بِالْعَرَاغِ فَارْفَضَ حَمِيْمَ

مستقیم

زو حایت میکنم خود را و قوم خود را

اِنِّي وَرَبِّ الْحَمْدِ الْمَكْسُومِ قَدْ جَدْتُ بَابَهُ وَرَبِّ الْاَكْرَامِ
 اَزْوَاجِ حَقِيقِ مَنِ جَنِّ حُدُودِ رَجَبِ جَوْدِ مَنُودِ بَابِ كَعْبَةِ اَنْجَشْتِ
 قَالَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَقِّ كَذَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْحَارِثُ بْنُ عَبْدِ الْمَطْلَبِ
 فَابْطَأَ الرَّجْعَةَ حَتَّى تَخُوفَ عَلَيْهِ فَقَالَ عَلِيُّ بْنُ ذَكْرِ امِيرِ الْمُؤْمِنِينَ لَا تَهْمُ
 أَنْ تَحْرُسَ ابْنَ الْعَمَّةِ كَانَ وَقِيَارَ بَنِي وَادَعَةَ
 اِي خد او ندم چنان حارث بود بود بام در دغا واری و یار که در
 اَقْبَلَ فِي مَهَابِهِمْ مُهْمَةً فِي لَيْلِيَةِ ظُلُمَاتٍ وَمَذْلَمَةٍ
 اَمَد او در صورتی زلفی همای غم با غم و اندوه و محنت در شب تاریکی
 يَبْقَى رَسُولُ اللَّهِ فَيَتَأَخَّرُ بَيْنَ سَيُوفٍ وَرِيَاكِ حَبْ
 بهر کار که شد رسول الله را اینجا گذر در میان تیغها و نیزه های بی شمار
 لَا بُدَّ مِنْ بَلِيَّةٍ مُلْكِيَةِ لَا بُدَّ مِنْ بَلِيَّةٍ مُلْكِيَةِ
 هست لابد از بلیای کانی کانی
 وَيَا عَمْرُو قَدْ لَاقَيْتَ بَارِسَ لَيْلِيَةِ عِنْدَ اللَّقَاءِ مُخَاوَدَ الْأَقْدَامِ
 میرسد نزد تو ای عماران سوزان ای کجا بجا می رسد در پیشگاه
 مِنَ الْعَاشِمِ مِنْ سَنَاءٍ وَبَاهٍ وَمُحَدِّثِينَ مُتَوَحِّينَ كَسْرَمِ

اولین غم

۵۸

يَدْعُو إِلَى دِينِ الْإِلَهِ وَنَصْرِهِ يَدْعُو إِلَى دِينِ خَدِيجِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ
 اِي دین خدیجه و دین خدیجه و دین خدیجه
 يَهْدِي عَضْبَ رَقِيقِ حَدِّ يَهْدِي عَضْبَ رَقِيقِ حَدِّ
 با تیر از تیغ هند که تیر و برادر کنگر
 وَحَدِّ قَيْنَا كَأَنَّ حَبِيبَهُ وَحَدِّ قَيْنَا كَأَنَّ حَبِيبَهُ
 در میان ما که دوستی او کوئی که بود
 وَاللَّهِ مَا هُوَ دِينُهُ وَنَبِيِّهِ وَاللَّهِ مَا هُوَ دِينُهُ وَنَبِيِّهِ
 چونت این دینا که دین بود و نبی
 شَهَدَتْ وَالْعُقَابُ كُلُّهَا شَهَدَتْ وَالْعُقَابُ كُلُّهَا
 شهادت نمود هر کس که شهادت نمود
 إِلَهِي لَا تُعَذِّبْنِي فَمَا لِي إِلَهِي لَا تُعَذِّبْنِي فَمَا لِي
 ای من که عذابم میکنی من
 فَمَا لِي حَبِيلَةُ الْأَرْجَائِ فَمَا لِي حَبِيلَةُ الْأَرْجَائِ
 چرا من سبیل امیدهای من
 خَلَمَ مِنْ ذُلِّهِ لِي فِي إِخْطَايَا خَلَمَ مِنْ ذُلِّهِ لِي فِي إِخْطَايَا

در خطای من که عذابم میکنی

وَإِلَى الْهَوِيِّ وَشَرِّهِ الْإِسْلَامِ وَإِلَى الْهَوِيِّ وَشَرِّهِ الْإِسْلَامِ
 سوی راه شر و سوی اسلام سوی راه شر و سوی اسلام
 ذِي زَوْفٍ لَغْوِي الْفَتَارِ حَسَامِ ذِي زَوْفٍ لَغْوِي الْفَتَارِ حَسَامِ
 فخر و افتخار من جداس از نذران تیغ حسام
 شَمْسٌ كَلَبَتْ فِي خِلَالِ غَمَامِ شَمْسٌ كَلَبَتْ فِي خِلَالِ غَمَامِ
 افتاب نور بخش اندر چنان ابرو غمام
 وَمُعَيَّنٌ كُلُّ مَوْجِدٍ وَمُعَدِّ وَمُعَيَّنٌ كُلُّ مَوْجِدٍ وَمُعَدِّ
 میدهد باری و میدهد باری
 أَنْ لَيْسَ فِيهَا مِنْ يَعْتَمِدُ أَنْ لَيْسَ فِيهَا مِنْ يَعْتَمِدُ
 آن که نیست در آنجا که استوار
 مَقَرَّ بِالذِّنِّ قَدْ كَانَ مَنِي مَقَرَّ بِالذِّنِّ قَدْ كَانَ مَنِي
 مقربم بر گنجه چون از من است آن
 لِعَفْوِكَ أَنْ عَفَوْتَ حَسَنَ لِعَفْوِكَ أَنْ عَفَوْتَ حَسَنَ
 بعد از تو که ان طوبی احسان
 حَضَضْتُ أَنَا عَلَى وَفَرَعْتُ حَضَضْتُ أَنَا عَلَى وَفَرَعْتُ

غمام

امام

قدرد غمام

ظنی

لِقَائِهِ النُّونَ

يَنْظُرُ النَّاسُ مِنْ حَيْثُ أَتَى
بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ حَيْثُ أَتَى
وَمِنْ أَيْدِي حُكَّامِهِمْ طُولُ
بَيْتِهِمْ مِنْ رَيْبِي دُرُودِ دُرُودِ
أَجْنُ بَزْمِهَا الدُّنْيَا جَنُودًا
كَمْ مَجْنُونٍ زُرْنِيهَا دُنْيَا
فَلَمَّا نِيَّ صَدَقْتُ الزُّمُودَ فِيهَا
أَكْرَمَ رَأْسَ مَيْكُومٍ زَنْجُودِي
وَمَنْ كَرُمْتُ طَلَبَهَا كَلْبِي
بِرْكَهَا شَرَّ طَبْعِي كَادُومٍ أَرَادِي
وَمَنْ قَلَّتْ مَطَامِعُهُ تَغْطِي
وَلَمْ يَكُنْ بِشَيْءٍ مَطْمَاحِي
وَمَا يَذَرِي الْغَنَى أَزْوَاجِي
بَيْتٌ مَعْلُومٌ جَوَانِ كُرُودِي
فَإِنْ عَذَّرَ بِكَ الْإِيَّامُ قَامِرِي
كِرْكَهُ عَذَرِي مِثْلُ أَيْامِ صَبَرِي

بَشَرُ الْخَلْقِ أَنْ لَمْ تَعْنِ عَنِّي
بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ حَيْثُ أَتَى
كَأَنِّي قَدْ وَصَيْتُ لَهُ كَأَنِّي
كَرَمِي خَوَانِدِ مِنْ أَهْلِ فِرَاقِي
وَأَقْنِي الْعَرْمَتِهَا بِأَلْتَانِي
فَتَأْتِي عَنَّا خُودِ عَرَمِ زَانِي
فَلَبَّتُ لَأَهْلَهَا ظَهْرَ الْمَجْنُ
مَرَاتِي سَبْرُ تَوْدِي بِوَلَّاسَانِي
بِأَوَابِ مُغْضَلَةِ حَسَانِي
بَاكَ دَفْعَالِ وَأَوَابِي وَتَعْتَمِدَانِي
مِنْ الدُّنْيَا بِأَوَابِ الْإِيمَانِي
أَزْوَاجِي بَايِ دُنْيَا خَلِيقَانِي
أَوَامَا عَاشَ مِنْ حُدُوثِ الزَّمَانِي
دَرْمَاشِ رُودِ كَارِشِ وَاحِدَانِي
وَكُنْ بِمَعْنِي مَحْمُودُ الْمَعَانِي
بِخُدَايِ بَاسِ نَاكَارَتِ شُودِيكَ أَزَانِي

مشهور است

وَلَا تَكُنْ

وَلَا تَكُنْ سَاكِنًا فِي دَارِ رُؤِيلَ
تَوَشُّو سَاكِنِ بَشَرِي كَلْدِ وَخُودِي كَشِي
فَإِنْ أَوَّلَاكَ ذُكْرُومِ حَبِيلِي
بَا تَوَكَّرِ اِهْلِ كَرَمِ نِيكُودِي رُودِي
مَبُوتِ الْإِلَامِ قَعْبِشِ فِي رَاحِي
كَارِ اِهْلَانِ كِرْمِ دَرِ رَاحَتِ بَزِي
لَيْسَ أَمْرُ الْمَكْرُوفِ سَهْلًا كُلُّهُ
نَيْسَ كَا مِرْدِ اِهْلَانِ جَلَالِي
تَطْلُبُ لَوَا رَاحَتِي دَارِ الْوَحَا
رَاحَتِ اِهْلِ دَارِ اِهْلَانِ جَوَانِي بِسَبَابِي
أَوَامِ بَيْتِ رِيَا حَكِ نَا
مَعْتَمِدَانِ كَرِيمِ دَرِ رَاحَتِ سَوَابِي
وَلَا تَفْعَلْ عَنَ الْإِحْسَانِ فِيهَا
بِوَانِ اِهْلِ رَاحَتِ اِهْلَانِي
لَا تَخْضَعَنَّ عِلَاقِي عَلَى طَرِجِ
فَإِنْ ذَلِكُ وَهْنُ مِنْكَ اِهْلَانِي

فَإِنَّ الذَّلَّ تَعُونَ بِالْهَوَانِ
بِأَكْثَرِ مَرْدِ مَرْدِ دُرُودِي مَرْدِ هَوَانِي
فَكُنْ بِالشَّكْرِ مُنْطَلِقُ الْإِلْسَانِ
سَا وَدَايِمِ شُكْرِ اِهْلَانِ اِهْلَانِي
قُلْ مَا مَبُوتُ إِلَّا سِبْهُوَانِي
بِرْجِ اِهْلَانِ كِرْمِ اِهْلَانِ اِهْلَانِي
أَعَا الْإِلَامِ سِبْهُوَانِي وَخُودِي
كَارِ اِهْلَانِ كِرْمِ اِهْلَانِ اِهْلَانِي
خَابَ مَنْ يَطْلُبُ سَبَابِي لَامِي
شُودِي بَانِ كَارِ اِهْلَانِ اِهْلَانِي
فَعَقْبِي كُلَّ خَائِفَةِ سُكُونِي
عَاقِبَتِ جَوَانِ دُرُودِي اِهْلَانِي
فَلَا تَذَرِي السُّكُونِ مَتِي كُونِي
بِوَانِ اِهْلِ رَاحَتِ اِهْلَانِي
فَإِنْ ذَلِكُ وَهْنُ مِنْكَ اِهْلَانِي
سَبَابِي اِهْلَانِ اِهْلَانِي

فَاغْنِيهَا

مَشْهُورٌ أَوَّلُهَا وَنَاقِصٌ

بیت ربیع مصطفی داریم
بیت حبیب که برادر پاک کارخانه

فَكُلْ مِنْ بَازِرِي حَيْثُ
 مَحْدُودِ عَنْ سَبِيلِ الدِّينِ
 مَحْدُودِ كَمَا جَاءَتْهُ سَبِيلُ الدِّينِ
 الدِّينِ أَوْ بَنِي وَانْكَسَرِ
 وَأَحْكَمْتَنِي مِنْ أَلْيَامِ حَبْرٍ
 عُدَّ عَنْ نَفْسِكَ الْجَاوِضُ حَبْرٍ
 أَمَّا جَيْتُهَا فَتَسْتَجِبُ الْمَوْتُ
 سَوْفَ يَنْقُصُ الْحَدِيثُ بَعْدَكَ
 قِيلَ فِي تَفْسِيرِ قَوْلِهِ عَالٍ وَفَطْعُونِ الطَّعَامِ عَلَى حَبِّهِ مَسْكِينًا وَبَيْتًا

أَفَرَبَّ بِالسَّيِّئِ عَنْ قُرْبَانِي
 هَذَا أَقْلِيلٌ مِنْ طَلَابِ الْعَيْنِ
 حَتَّى نَهَيْتَ الَّذِي لَمْ يَكُنْ يَدْرِي
 وَتَوَقَّى الدُّنْيَا وَلَا يَأْتِ مُشْتَبَا
 وَأَوْفَلَتْهَا لَمْ تَخْرُجْ عَنْهَا
 أَيْ أَحَدُوهَ تَحْتِ نَكْبَتِي
 قِيلَ فِي تَفْسِيرِ قَوْلِهِ عَالٍ وَفَطْعُونِ الطَّعَامِ عَلَى حَبِّهِ مَسْكِينًا وَبَيْتًا

وَأَمِيرُ الْإِيمَانِ نَزَلَتْ فِي عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَلَيْكُمْ أَجَلُ بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ
 فَاطِمَةُ وَأَتُ الْجَدُّ وَالْبَقِيَّةُ
 لَيْسَكُوا إِلَّا إِلَهُهُ وَلَيْسَكُنَّ
 كُلُّ أَمْرٍ يُكَبِّرُهُ بِهَيْئَتِهِ
 مَوْعِدُهُ جَسَدٌ عَلَيْكُمْ
 لَتُخِيلَ مَوْقِفٌ مَحْفِي
 تَمَرُكُ بَابِ ابْنِ عَمٍّ طَاعَةٌ

وَأَمِيرُ الْإِيمَانِ نَزَلَتْ فِي عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَلَيْكُمْ أَجَلُ بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ

نَحْنُ الْكَرَامُ نَبُو الْكَرَامِ
 مَا كَرَّمْنَا وَلَا كَرَّمْنَا
 إِنَّا إِذَا قَعَدَ الْكَرَامُ
 نَحْنُ نَحْنُ نَحْنُ نَحْنُ
 إِنَّا فِي يَهْدِي بِالْبَحْرِ
 مَجْمُوعُ الْأَنْجُمِ دَادَ تَهْدِي
 وَتَوَلَّى أَخَافَ مَا كَرَّمْنَا
 دَجْمُ خَوْشِ تَرْسِ نَزْكَو كَب
 الْهَيَّ أَنْتَ وَفَضْلُ مَنْ
 أَيُّ ذَاتِ تَوَافُلِ فَضْلُ مَنْ
 فَظَنِّي نَبِيَّكَ بَارِئِي جَبَلِ
 بَاشِدَ تَوَافُلِ مَنْ
 أَسَدٌ عَلَى أَسَدٍ يَصُولُ بَصَامِ
 أَسَدٌ بَاسِدٌ جَلَدٌ بَاسِقٌ دَارِدٌ
 إِنَّا الْغَلَامُ الْقُرْشِيُّ الْمَوْسِ

وَطَفَلْنَا فِي الْمَهْدِ كَيْسِي
 طَفْلٌ مَادَرِ مَهْدٍ بَاشِدٌ مَادَرِ
 عَلَى بَاطِ الْعَزِزِ
 مَا قَبْلَ خَوْشِ دِيمِ اخْتِبَارِ
 وَمَا مَهْوٍ مِنْ شَرِّهَا كَالِ
 بَدَا زَوْفِ كَوَيْتِ مَكْنِ
 فَاتِي مِنْ شَرِّهَا آمِنِ
 كَرَمٌ أَوْ شَرِّهَا مَسْمُومِ
 وَارِثِي وَوَحْطَا مَا غَفِ
 مَنْ أَمَلِ خَطَا بِخَشْدِ زَانِمِ
 فَظَنِّي يَا أَلْهَى حَسَنِ ظَنِّي
 تَحَقُّقِي كَرَمِ خِلَا كَرَمِ
 عَصَبُ بَيَانٍ فِي عَيْنِ بَيَانِ
 بَرْدٌ بَيَانٍ دَرِيدِ
 الْحَاجِدُ الْأَبْلَجُ كَيْتُ كَالْظَلَمِ

فَحَقُّ

در این بیت
 در این بیت
 در این بیت

در این

يَرْضَى بِهِ السَّادَةُ مِنْ أَهْلِ الْهَيْمِ
 كَسَدٌ يَهْوِي مِنَ الْكَلْبَةِ ذَا نَشِ
 الْيَوْمَ أَيْلُوحِي وَوَيْتِ
 بَصَارِمِ تَحْمَكِ عَيْبِنِي
 عِنْدَ الْمَلَأِ أَخْنِي بِهِ عَرِيضِي
 فَغَرَبَ الْغُرَبُ الْعَوَالِي
 نَارُ الْعَامِ نَبِيَّ حَذْبَةِ السِّنِ
 سَمِعَ الْكَلِيلُ كَانِي جَنِّي
 وَلَهُ رَضَى عَشِي
 فَظَنِّي يَا أَلْهَى حَسَنِ ظَنِّي
 تَحَقُّقِي كَرَمِ خِلَا كَرَمِ
 عَصَبُ بَيَانٍ فِي عَيْنِ بَيَانِ
 بَرْدٌ بَيَانٍ دَرِيدِ
 الْحَاجِدُ الْأَبْلَجُ كَيْتُ كَالْظَلَمِ

در این بیت
 در این بیت
 در این بیت

در این بیت
 در این بیت
 در این بیت

ابن عمر عثمان هذا اجبت بلطه من قریش **وعد السلام**
 امرت ان تذكروا غير ما آمنون
ايادى د عالم با اعتمادى بفا
 ام من تذكروا ام قوام ذوى سفيه
 باز ياد قوم ما كاشان **مسند جليل**
 لا يفتشون عن الخصال ما امروا
 منى كى كور **ميرزا خوش** ما فرمودند
 الا يرون اقل الله خيرهم
 اياي ميبيند **ميرزا** اين را كنند كم
 فسوف يخرجه من ان لم يثبت علما
مجلس الشرايع كذا **ميرزا** كذا
 لو يفتشون عن الامر الذى وقفوا
 ونفع الضيم من يخرجه مضمنا
رواى

ورمضات كذا **الملك** خاظمها
 حتى نرى رجال خلوم لهم
 او يفتشوا الكتاب **ميرزا** عجيب
 يا اولاد ايمان **ميرزا** كذا **ميرزا**
 يا تى يا مير حلى غير ذى عوج
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**
 هذا العتو و امر بعرف كذا
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**
 ولين بالكلام لكل الامام
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**
 ما لا يكون فلما يكون بحيلة
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**

انشئ بجان الله وامن بالحق
 بعد الصلوة **ميرزا** كذا **ميرزا**
 على نبي مكوسى اوكذى الركون
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**
 كما تبين فى الايات **ميرزا**
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**
 امرت و اعرض عن الجاهل
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**
 فستحسن من ذوى الجاهل
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**
 ابد او ما هو كذا **ميرزا**
ميرزا كذا **ميرزا** كذا **ميرزا**

فَكَرَّمَا اسْتَرْغَمْتُمْ فَتَقَاتُ
 فِيهِ الْحَيَوْنَ وَاسْتَرْغَمْتُمْ
 بِسَادِي كَرِي كُزبان خود بگردانید
 وَكُرَّمَا ابْتَسَمَ الْوَقُورُ مِنْ الْأَدَى
 وگرمایا لبخند نمود از آید
 بِسَادِي كَرِي كُزبان خود بگردانید
 وَكُرَّمَا ابْتَسَمَ الْوَقُورُ مِنْ الْأَدَى
 وگرمایا لبخند نمود از آید
 رَوَى أَبُو الْفَضْلِ بِإِسْنَادٍ عَنْ أَبِي نُضَلٍّ عَزْرِيَّةَ مُحَمَّدِ بْنِ مُوسَى الْقَهْقَرِيِّ
 قَالَ انْتَهَى فِي جَمَاعَةٍ مِنْ أَهْلِ الْعِلْمِ هَذِهِ الْأَبْيَاتُ لِعَلِيِّ بْنِ عُلَاقِ
 إِلَى طَابَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فَكَانَ عَزْرِيَّةَ بِحُجُبٍ بِهَا وَكَثَرَتْ أَشْجَاهَا
 أَصَحُّ عَنْ الْعِلْمِ الْمُخْتَصَّاتِ
 خَاشِعٌ مِنْ زَخْمَةٍ كَرَامَةٍ
 وَأَنَّهُ لَا تَرْكُ جُلِّ الْمَقَالِ
 مَكْنَمَةٌ تَرْكُ أَنْ سَخَمَ كَأَنَّ بَاشَرَهُ
 إِذَا مَا أَخْشَرَتْ سَخَمَ السَّخِيَّةِ
 كَرَامَتِ كَثِيرٌ يَفُودُ مَا دَانِيَةً
 وَلَمَّا تَغَيَّرَ رُبُّهُ أَوَّلُ الرِّجَالِ

وَلَمْ يَرْضَ لَهُ عِنْدَ

فَكَمْ مِنْ قَتْلٍ يُغَيِّرُ النَّظَرَ
 لَكُمُ الشَّنُّ وَلَكُمُ الْوَجْهُ
 هَمْدٌ بِأَشْرَدِ نَكَمٍ فَوَيْبٌ بِهَمٍّ يَكُونُ
 يَنَامُ إِذَا خَضِرَ الْمَكْرُ مَا تَ
 وَغِيْدُ الدَّيْمِ رِيَسْتَيْنِ
 جَوْنٌ مَرْدُ ظَاهِرٍ كَرَامَتِهَا بَدْرٌ وَفَوَيْبٌ جَهْلٍ
 رَوَى أَنَّ بَعْضَ أَهْلِ الْكُوفَةِ اشْتَرَى دَارًا وَبَالَ امِيرِ الْمُؤْمِنِينَ بِدَقَا
 لِيَكْتَبَ بَعْدَ التَّسْبِيَةِ هَذَا مَا اشْتَرَى مَيْتَ مِنْ مَيْتٍ وَارَا فِي
 بَلَدِ الْمُؤْمِنِينَ وَتَكُنْ لَهَا فَلَيْسَ لَهَا وَكَانَ الْوَلَدُ الْكَلْبُ إِلَى الْمَوْتِ وَوَدَّ
 الثَّانِي إِلَى الْغَيْرِ وَالثَّلَاثُ إِلَى الْحَسَابِ وَالرَّابِعُ أَمَّا إِلَى الْيَمِينِ وَامَّا
 إِلَى الْبَارِئِ ثُمَّ كَتَبَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
 وَأَنَّ السَّلَامَةَ فِيهَا تَرْكُهَا
 النَّفْسُ بِرُوحِيَّةٍ وَفَوَيْبٌ مَكْرُومٌ وَوَدَّ
 لَا دَارَ لَكُمُ بَعْدَ الْمَوْتِ فَيَكْتَبُهَا
 نَسْتُ بَعْدَ ذَلِكَ كَسْرَ خَاوَدَ وَجَاهِي
 فَإِنَّ بَنِي بَنِي خَيْرِ طَابَ مَسْكَنُهَا
 وَرَبِّهَا أَنْ خَيْرَ أَفْكَرَ أَيْ فَوْضَ مَسْكَنُهَا
 وَرَبِّهَا أَنْ خَيْرَ أَفْكَرَ أَيْ فَوْضَ مَسْكَنُهَا

بَدَلْ كِتَابًا بِأَخْكَتِ

أَنَّ

ليس فيما مضى ولا في الذي
 هو لم يأت من لذة محسنة
 انما انت طول عمرك ما
 عرفت بالساعة التي انت فيها
 قال رضي الله عنه لما انخر المهاجرون بآثارهم في الاسلام بحفنة
 الرسول صلعم اور وبعثني هذه الابيات الامام ابو الفتح في
 تفسير المنسوب اليه ونسبها الى امير المؤمنين علي رضي الله عنه
 انما الحرب اليها ونفسها
 من تربي في حومة الجحيم الى الجحيم
 والى القبر ان قام شريفها
 ولي الفخر على الناس يعلمون
 من تربي في حومة الجحيم الى الجحيم
 والى القبر ان قام شريفها
 ولي الفخر على الناس يعلمون

لي فيها شديدا

ما اخرج من يدان في معنى بشي ما تفرق
 ما اخرج من يدان في معنى بشي ما تفرق

لي رقة

لي فمعاك بيدك يوم حاد
 واما الحامل للكرامة فما هو
 منم والذلة رأت في شمس اور
 وقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 فقال رسول الله صلعم انت كما وصفت رقيق ما وصفت
 اعداءك كدم الكافرون واولياءك المؤمنين
 وفي بسطها عند المأثرة من اعطى
 وفي قبضها الطفل عطف ولا ذرة
 في حالي كتيب
 في حالي كتيب

معنا

يست

ويا جود جنين ثم صولات
 وان لا اخرج حارب اخو
 منم والذلة رأت في شمس اور
 وقال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 فقال رسول الله صلعم انت كما وصفت رقيق ما وصفت
 اعداءك كدم الكافرون واولياءك المؤمنين
 وفي بسطها عند المأثرة من اعطى
 وفي قبضها الطفل عطف ولا ذرة
 في حالي كتيب
 في حالي كتيب

النفس تخرج أن يكون مفترقة
 النفس في طاعت جبر وادرك خواص
 وعني النفوس هو الكائنات
 شدو عن كافي نفسا اما اگر کشش شود
 اذا اظهرك الكبر الرجال
 چون کشند ساخت کن بآب مردمان
 فكن رجلا رجلا في الشرف
 زمان مرد شود که چون بود شای بر
 النفس تخرج أن يكون مفترقة
 النفس في طاعت جبر وادرك خواص
 وعني النفوس هو الكائنات
 شدو عن كافي نفسا اما اگر کشش شود
 اذا اظهرك الكبر الرجال
 چون کشند ساخت کن بآب مردمان
 فكن رجلا رجلا في الشرف
 زمان مرد شود که چون بود شای بر

أَنْبِئَا لَنَا بِكَ ذِي ثَرَوَاتٍ
 قَالُوا أَرَأَيْتَ مَا فِي الْحَيَاةِ
 إِذَا مَا شِئْتَ أَنْ تَحْيَا حَيَاتًا
 فَتَكُونَ مِمَّنْ تَنْتَسِبُ خَوْفَ ذِكْرِ
 فَتَقْلَصُ بِرُؤْيَا وَأَقْضَىٰ مَكَلِبِهِ
 وَجَانِبِ أَسْبَابِ السَّعَادَةِ وَالْحُطَا
 وَصَانَ عَنِ الْخُشَا وَالْغُشَا
 تَرَاهُ إِذَا مَا طَاشَ وَبَلَغَ الْخُلُوفَ
 قَرَاهُ لَهَا فِي يَدَيْهِ أَيْبَا
 فَرَاهُ لَهَا فِي يَدَيْهِ أَيْبَا
 فَرَاهُ لَهَا فِي يَدَيْهِ أَيْبَا

صَبُورًا عَلَى صِرَافِ الزَّمَانِ وَتَمَيُّبًا كَتُومًا لَأَسْرَارِ الضُّمِيرِ مُدَارِسًا
 لَهُ حِلْمٌ كَحِلْمِ كَلْبٍ فِي حُرْمَةِ حَائِمٍ *بود پیش جوهر کمال انور و ادا کانی*
 وَفِي الْعَاثِرِينَ ابْتَصَرْتُ ابْتَصَرَةً *و چون بگری در دیوار غافل نهاد*
 فَاصْبِرْ مِنْهُ الْمَاءُ فِي الْوَجْهِ صَافِيًا *نگردد از بجان عهدش بکشد و بیا باشد*
 وَيَحْفَظُ مِنْهُ الْعَقْدُ أَوْ ظِلُّ رَيْبِيَا *نگردد از دامن اسرار و دل برود و ادا باشد*
 لَهُ مَهْمَةٌ تَعْلَمُوا عَلَى *صورت است او کرد و نهاد کمال کمال*
 بَأَيْهَا الْمُبْتَغَى عَلَيْهَا *علو هست او بود از مجموع ممتنا*
 قَدِ كُنْتُ عَنْ نَدِيهِ غَنِيًّا *الای الله و خواستی را*
 بِالْأَطْرَافِ النَّاعِي بِبَلِيلِ فَرَاغِي *بقین هستی غنی از بار کمال*
 فَحَقِّي مَا أَشَقَقْتُ مِنْهُ *چون گزیدم که در شب ز بیم ز ساند*
 مَرَّحِلَتِي كُنْتُ أَوْ يَحْيَا *مرا خفتن گشت او یحیی اب*

کم میل

فَوَاللَّهِ مَا النَّسَاكَ أَحَدًا مَرِيتُ *فواللهی که حق فراموش نمودم کروی احد*
 وَكُنْتُ مَعِيَ الْهَيْطَةُ ابْنُ الْأَرْضِ *و گشت منی ایستاد اینی از زمین*
 جَوَادًا تَشْطِي الْجَبَلُ عَنْهُ *کوی گزید از دشت و شب راهها باشد*
 مِنْ كَرَالِ سِدْقٍ لِحِجِّي الْعَرِينِ *چون کوی گزیدش و دگر دراز*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *از آن بگری کوی حجابت بر من از دشت*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *عدو بودم سبوح او با کشتی من و دشت*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *هو اللیث مغربا علیه نهار*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *چون شری که شدی بر خشم آمدی را*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *تشریف را کال صبا به کایا*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *بر انگیزد از در سوختن در بر زین بخون*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *و لو گنا اذ امتنا نو گشت*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *و لو گنا اذ امتنا نو گشت*
 تَحَاوِي سُبْحَانَ الْأَرْضِ مِنْهُ *و لو گنا اذ امتنا نو گشت*

۹۲۱

و لو گنا اذ امتنا نو گشت

وَكَمْ اللَّهُ مِنْ لَطِيفٍ خَفِيٍّ

بسیار لطیف نهان است که از سر و دانه

وَكَمْ تَسِيرَ إِلَى مَنْ بَعْدَ تَسِيرِهِ

ای بسیار آسانی که بعد از مشورتی بسیار

وَكَمْ أَمِيرٌ تَسَابَهَ صَحْبًا

و بسیار همگانی که شرف و نامش در صحن

إِذَا ضَاوَتْ بِكَ الْيَاثِمُ نَوْمًا

چون: احوال جهان روزی که بیکسو بپوشد

يَضِيقُ خَفَاهُ عَنْ فِهمِ الدُّنْيَا

باشد آن نهانی را از فهم و برکتی عاقلی

وَفَرَجَ كَرْبَةَ الْقَلْبِ السَّجِي

بافت دل افزای گرفتاری و در غم

وَمَا تَكُ الْمُسْتَرَّةُ فِي الْعَمَى

چراغی که در شب در آن باشد پس غم و دل

فَشَقَّ بِالرِّزَاقِ الْفَقْرُ وَالْعَلَى

با شرف و فقر و فقر و فقر و فقر و فقر

فرخت من تحریر مژده دیوان لایمیر المومنین و امام الموحدين

علی ابن ابی طالب فی صباح یوم الاثنين من شهر ربيع الاول فی بلدة

یکی یازده ساله ثلث عشرین و تسعایه علی بدو ضعف العباد

و احقر خلق الله محمود بن قاسم من ملک خراسان غفر الله له ولوالديه و سائر

فی الزمان

اهل الايمان ز اهل ایمان هر که خواند این کتاب اندر جهان فایز وافر

با خلاص و دعا گوید بصدق دل ایران میر که خواند در طبع و ایمان

بمذا اللولوان

ابو الحسن الله الملك

اعتماد

مكتبة المصطفى الإلكترونية

www.al-mostafa.com

www.مكتبةالمصطفى.com

Source / المصدر :

KING SAUD
UNIVERSITY

<http://makhtota.ksu.edu.sa>